

PIERRE KLOSSOWSKI

baphomet

çeviren: m. mukadder yakupoğlu

MOR
YAYINLARI

PIERRE KLOSSOWSKI

BAPHOMET

Çeviren

Mehmet Mukadder Yakupoğlu

MOR
YAYINLARI

MOR YAYINLARI
©Mor Yayınları, 1999
©Mercure de France, 1965

Özgün Adı: Le Baphomet
Birinci Basım: Ankara, 1999

Kapak Tasarım: Ümit Öğmel
Dizgi: Cevdet Kaleli

Baskı: Özkan Matbaacılık
ISBN - 975- 6931 -05-1

Cet ouvrage, publié dans le cadre du programme de participation à la traduction et à la production, bénéficie du soutien du Ministère des Affaires Etrangères, de l' Ambassade de France en Turquie et de l' Institut Français d' Istanbul.

Çeviriye ve yayına katkı programı çerçevesinde yayınlanan bu yapıt, Fransa Dışişleri Bakanlığı'nın, Türkiye'deki Fransa Büyükelçiliği'nin ve İstanbul Fransız Kültür Merkezi'nin desteğiyle gerçekleşmiştir.

MOR YAYINLARI
Mesa Kuru Sitesi, Nergis Bl.D.9
Çayyolu - Ankara
Tel: (0312) 240 29 80 - Faks:(0312) 240 58 16

Michel Foucault'a

ÖNDEYİŞ

Toprakları Temple arpalığına komşu olan Palençay'ın soylu kadını, Valentine de Saint-Vit uzun zamandan beri bu bereketli bölgeye göz koymuştu.

Büyük amcası Jean, son Haçlı Seferi'nden dönüşte bir adağını yerine getirerek, topraklarının üçte ikisini Temple'a bağışlamıştı. Bu bağışlama birinci derecede bir akrabası olmadığı için çok kolay olmuştu. Bağış koşulları şövalyeleri yeğenlere bırakılan ve artık Palençay olarak anılan Saint-Vit malikânesini korumakla yükümlü tuttuğundan ve Temple şövalyeleri kendi elleriyle işledikleri, büyüttükleri, güçlendirdikleri yurtluğu bir yüzyıldan fazla bir süredir işgal ettiklerinden dolayı, komşu malikâneye bitişik olan bütün topraklar baş şövalyenin yargılama alanına girmişti. Oysa Palençay derebeyi -kayınpederi gibi- kendisine drahoma olarak kalan bu bölgede hiç oturmadığı için bu hakkı kendi adına itiraz konusu yapmayı hiçbir zaman düşünmediğinden -, Bayan Palençay kocasının ölümünden sonra buraya geldiği zaman, Temple'ın kendi topraklarında sürdürdüğü, kendine göre kötüye kullanılan bu korumaya, onu bir kölelik gibi gördüğünden çok kızıyordu.

Hugues de Palençay'la onbeş yaşındayken evlenmiş ve ona çocuk doğuramamıştı. Kocasını Courtray'de öldürülmüştü; devasa toprakların sahibi olarak dul kalmış ve hiçbir zaman yeniden

evlenmeyi düşünmemiştir. İyi yetişmiş, hoş bir görünüme sahip bir kız olmasına rağmen sert, soğuk ve cimriydi. Ve eğer bu arada geniş topraklara sahip genç sire de Beauséant olan öğrencisi ve yeğenini evlatlık olarak aldıysa da, bu hareketin nedeni yalnızca bu arazilerden yaşam boyu yararlanmaktır.

Sarayda akıllı adamları olan Bayan Palençay, Philippe'in Temple tarikatına karşı olan niyetlerini keşfeden ender insanlardan biriydi. Dedelerinin başışını geri alma konusundaki anlamsız umuduyla -çünkü gerçekte Saint-Jean-l'Hospitalier kardeşlerin tarikatının rakibi olan Temple tarikatı Kilise'nin bu dokunulmaz topraklarını işlemede en büyük şansa sahipti-Bayan Palençay bu toprakların muhtemelen kutsal alan olmaktan çıkarılacağını haber alarak bu konuda Guillaume de Nogaret'nin ne düşündüğünü öğrenmek istedi. Philippe'in bu kötü ruhlu danışmanı, kazanç hırsının her şeyi yapmaya yönelttiği bu kadından elde edebileceği çıkarı hemen hissetti. Nogaret, Tarikat'ın ahlaki durumu hakkında açılacak soruşturmayı destekleyecek suçlayıcı kanıtlar getirmesi koşuluyla ona, Temple'ın mallarına bir el koyma veya Saint-Vit arpalığının işletilmesi karşılığında yeniden satın alınması durumunda bunların ilk sahibine verilmesi konusunda sahte bir söz verdi.

Bayan Palençay böylece şövalye kardeşlerin muhatap olacakları temel suçlama maddesine kafasını taktığı sırada, bakışlarını yeğeni Ogier'ye çevirdi. Ondört yaşında olan bu güzel çocuğa karşı hiçbir duyguyla bağlı değildi - yalnızca Beauséant bölgesinin intifa hakkı yeğeninin eğitime özen göstermesini gerektiriyordu. Ama düşsel amaçlarına ulaşmak için çok şeyin yeğenine bağlı olabileceğini anladığı andan itibaren Bayan Palençay ona önceden hiç düşünmediği bir açıdan bakmaya başladı: sırf kendi çıkarı düzeyinde kaldığından, bu çıkarı sağlamak için seçtiği yol geçmiş bir sevecenlik yerine tamamen duygusuz olan bu yapının içindeki kötülüğü uyandırmıştı. Dönemin anlayışında

sefahetten çok büyüclük olarak değerdendirilen aşırılık hakkında çok az bir fikre sahip olduğundan, yeğeninini iki eğitimcisi arasında tercih ettiğinin görüşünü almadan harekete geçmek istemedi. Palençay kilisesinin papazı, Burgonyalı din adamı olan birinci eğitimci, daha sonra ilincisinin meydana gelen kötülüklerin kaynağı olduğunu ileri sürdü. Bu ikinci eğitimci (bazıları bu kişinin Alman ve adının Waldhauser olduğunu söylerken, diğerd bazıları onun Sicilyalı ve adının Fra Sylvano olduğunu söylemektedirler) kendini astrolojiye olduğu kadar tıbbi botaniğed adamış ve Bayan Palençay'ın körükörüne olan güvenini yalnızca gerçekleşen kehanetlerle değil aynı zamanda bilgilerinin etkinliğini kanıtlayan işlerle de kazanmıştı: böylece uzaktan, uykuya soktuğı bir kişinin imajını kafalarda yeniden yaratabildiğı söyleniyordu; öğrencisini de buna benzer deneyimlere tabi tuttuğunda, genç Ogier üzerinde karşı konulamaz bir etki yapacaktı.

Genç Sire de Beauséant -kırk yaşını geçmesine rağmen bugüne kadar kimselerin arzulanabilir bir kadın olarak görmediğiteyzesi ve vasisi için, yeni uyanan duyguları nedeniyle rahatsız edici bir tutku hissediyordu. Çekingenliği bu tutkusunu sarsılmaz bir itaat ve kendini adama biçiminin dışında ifade etmesine izin vermiyordu.

Bayan Palençay'ın yeğenine karşı olan sempati eksikliği bu kişinin gözünde bu çetin zamanların yol yordamının ve adetinin gerektirdiğı sert biçime uygundu: Fra Sylvano'nun söylemesi üzerine, bu çocuğund diğerd erkekler üzerindeki eşsiz baştançıkarma gücünün farkına vardığı zaman, alçak Nogaret tarafından telkin edilen yolu izleyerek, daha yakın ve daha tatlı olmanın zamanının geldiğini düşündü: bu da, umut verici okşamalara safça kendini kaptıran genç çocuğund aşk coşkusu içinde kızışması ve ona buyru-lacak olan davranışı sakınımsızca kabul etmesi için yeterli oldu.

Aynı zamanda astrologun Bayan Palençay'a yeğeninini hiçbir zaman erişkinlik yaşına ulaşamayacağı ve kendisinin de cinsiyet

değiştireceği kehanetinde bulunduğu biliniyordu. Bayan Palençay birinci kehanetin gerçekleşmesini büyük bir coşkuyla temenni etti ve ikinci kehaneti bir gün zenginliğinin kayın biraderlerinin kendisine karşı hiçbir zaman bir eylemde bulunamayacakları noktaya kadar büyüdüğünü göreceği şeklinde yorumladı. Bu kehanetler gerçekleştiği zaman, artık onları doğrulayacak durumda değildi.

Sylvano onu bu yola girmekten caydırarak kadar usta biriydi: -Her peygamberin her zaman bir yalancı olduğunu bilmeniz gerekir Madame, dedi. Mecazi anlamda söyleyeceği her şey, tutkunun gerçek anlamına dönüştürülecektir; işte bu nedenle peygamberin söylediğine inanmayı reddetme bir yalancıyı bir peygambere dönüştürür.

Refah içinde olduğu zamanlarda hem gezici, hem yerleşik olarak faizsiz kredi veren ve hem de kralların veznedarı olan Kutsal Tarikat'ın bu geç döneminde, şövalye kardeşler, manastır kurallarına bağımlı olan soylu delikanlıları ve hizmetli kardeşleri yanlarında çalıştırmalarının dışında, kişisel hizmetleri, av ve seyahatler için soylu genç laikleri işe alma hakları vardı; -ve bu adet Tarikat'ın ilk kurallarına çok ters olmasına rağmen, bu şekilde soylu delikanlılar kurumu birçok arpalığa yavaş yavaş yerleşti.

Temple'ın Büyük Efendisi, Sire Jacques de Molay bu uygulamayı yasaklamayı düşünmemişti: çünkü oniki veya onüç yaşlarında alınan gençler, bir kez soylu delikanlı çağına geldikten sonra, ya bir şövalye adayı oluyorlar ve ant içiyorlar ve böylece Temple şövalyelerinin eksik olan sayılarını tamamlıyorlardı; ya da normal dünyaya geri dönüyorlardı; bu durumda bile şövalye kardeşler ve hizmetlerindeki soylu delikanlılar arasında kurulan ilişkiler sayesinde, Tarikat ile çok sayıdaki tımar sahibi aile arasında tinsel bir dayanışma oluşuyordu. Laik gençler, tarikata girişlerinde, orada tanık olacakları hiçbir şeyi dışarıya sızdırmama konusunda onur yemini ediyorlardı.

Saint-Vit baş şövalyesi, kalesi içindeki bu adeti ortadan kaldırma yetkisine sahip olmasına rağmen bu adeti hoş görüyordu. Mütevazı bir aileden gelen ve sert geleneklerle büyüyen baş şövalye ister çekingenlikten, ister politikadan, ister yalnızca dürüstlükten kaynaklansın, kardeşler içinde bulunan saygın kişilerle bu adetten yararlanmaya çalışmadığı bahanesiyle karşı karşıya gelmeyi hiç düşünmüyordu; kendi kendine, bir reform imkânının çıkmasını bekliyordu: eğer önceden söylentisinin yayıldığı skandallar türünden bir skandal olsaydı, Kutsal Tarikat'ın ilkel kurallarından daha uzun süre kuşkulanasına izin vermektense, manastır düzenine yabancı olan bu adeti uygulamaya koymak daha doğru olacaktı.

1307 yılında, Philippe'in krallık sınırları içinde bulunan bütün Temple şövalyelerinin yakalanmalarını emretmesinden birkaç hafta önce, önemsiz bir nedene dayanan bir olay Saint-Vit arpalığının içine anlaşmazlık tohumlarını ekti.

İki günden beri sire de Malvoisie'nin, diğer adıyla Kardeş Guy'ün ne ofiste, ne de yemeklerde bulunmadığını farkedene Baş Şövalye, bu kardeşin bir hastalık veya başka bir nedenden dolayı odasına çekilme izni almadığını ve şövalye kardeşlerin hiç birinin Kardeş Guy'ün bu uygunsuz davranışı üzerinde bilgisi olmadığını veya bu davranışı açıklamak istemediklerini farketti. Üçüncü günün akşam duasından sonra, iki hizmetçi kardeş Baş Şövalye'ye şu olayı anlattılar: haftanın başında, diye başladılar anlatmaya, sire de Malvoisie ve Kardeş Lahire de Champsceaux hizmetçi kardeşlerin yemekhanesinde satranç oynamak için buluşmuşlardı. Kısa bir zaman içinde, oyunun uzağında olmalarına rağmen hizmetçi kardeşler iki şövalye arasındaki konuşmalardan ortaya konan ödülün ne bir değerli eşya, ne de bir para miktarı olmadığını anladılar. Ortaya konan ödül Kardeş Lahire'in hizmetindeki soylu delikanlı Ogier, yani sire de Beauséant'dı; Kardeş Lahire satranç partisini kaybedince, kendi hizmetlisini kazanan şövalyeye devretti.

Ertesi gün, genç sire Ogier yeni efendisinekendini sunmakta gecikince, Kardeş Malvoisie, bu gecikme karşısında sabırsızlanarak Kardeş Lahire'e gitti ve Ogier'yi saklamakla suçladı. Kardeş Lahire onu yatıştırmaya çalıştı ama onun bu kadar önemsiz bir işi çok büyüttüğünü görünce, böyle bir öfkenin onu önceki günkü işlerini yapmasına ve ortak yemeğe katılmasına engel olduğunu yumuşak bir ifadeyle söyledi ve bunun üzerine Malvoisie daha da ileri gitti: yeni bir yetki verilmesi sırasında, Sire Ogier'nin Kardeş Lahire'in kışkırtmasıyla uyutucu bir içki içtiğini ileri sürdü: kuşkusuz Kardeş Lahire genç Beauséant'ın soylu delikanlı derecesine yükselmeyi hakettiğini düşünmüyordu! Kardeş Malvoisie ondan bu aşağılanmanın nedenini ısrarla sorarken, onun çılgınlıklarını ve tepinmelerini duyan birçok şövalye komşu odalardan çıktılar ve araya girmek istediler; Kardeş Malvoisie hemen geri çekildi; bununla birlikte Kardeş Lahire, bu arada sire Beauséant'ın ne olduğunu çevresindekilere sorup soruşturdu; çünkü çocuk eğer bu kadar önemsiz bir şakalaşmanın konusu olmaktan bir tiksinti duymuşsa, bunu ona itiraf etmekte gecikmeyeceğini söylüyordu; ama daha sonra onu her yerde arattırırken, Kardeş Lahire akşam duasından biraz sonra atını eyerlemişti ve o zamandan beri ne o ne de hizmetlisi soylu delikanlı kaleye dönmemişlerdi.

Üçüncü bir hizmetli Kardeş bu geç saatte Baş Şövalye tarafından beklendiğini ısrarla söylediği sırada ışıklar yeni söndürülmüştü; ve hizmetli Kardeş tartışmanın bir önceki gününde, satranç partisinden biraz sonra Kardeş Malvoisie'nin genç sire de Beauséant'ı azarlarken ve ona odasına gelmesini emrederken gördüğünü belirtti. O güne kadar Temple hizmetlilerinin siyah beyaz giysisini taşıyan Beauséant, Kardeş Malvoisie'ye onun hizmetinde olmadığını ve onun kadar yüksek bir soydan geldiği için isteği dışında hiçbir şekilde önünde eğilmeyeceğini söyleme cesaretini gösterdi; ve onun efendisinin dostu olduğunu bildiğinden eğer şövalye bunu ondan kibarca isterse, her durumda onu tatmin

etmekte çaba göstereceğini belirtti. Hizmetli Kardeş, şövalyenin onu Sire Ogier'nin kullandığı küstah sözler için tanık göstermesi ve onu hoşnut etmeyen bütün uşaklara veya hizmetlilere yaptığı gibi öfkesini çocuk üzerinde tatmin etmek için ona yardım etmesini talep etmesi korkusuyla, uzaklaşmanın uygun olacağını düşündüğü sırada Kardeş Malvoisie'nin kaçamak bakışlar fırlattığını sözlerine ekledi; Kardeş Malvoisie Ogier'yle birlikte bulunduğu avlu yolunda kimse tarafından görünmediklerinden emin olunca, genç oğlanın sağ elini tuttu ve onu alçakgönüllü bir havayla öptü. Daha sonra genç Beaséant kalenin çeşitli yerlerinde Malvoisie'nin silahlarıyla birlikte özel hizmetli giysisini giymiş bir halde görüldü. Akşam yemeğinde içki sunanlar arasındaydı. Akşam duasının bitiminden biraz sonra, Kardeş Malvoisie'nin bir mesajını dışarıya götürme bahanesiyle üçüncü bölümün dış kapısına geldi. Muhafız, onun at üzerinde Baş Şövalye'nin izin belgesini almadan geldiğini görünce, köprüyü indirmeyi reddetti. Silahlı kişiler onu birinci bölümün arkasına götürdüğü sırada, iki efendiye hizmet etmeye zorlandığı bu kaleden başka bir yolla pekala çıkabileceğini yüksek sesle haykırdı.

Baş Şövalye sert ve dar kafalı bir adamdı; ama uzun süredir tarikatın içinde dolaşan doktrinlerden habersiz olduğu gibi, ancak kurallara harfi harfine uymak için, bazı Kardeş gruplarının devam ettirdiği gizlerin içine hiç girmeden, ilk kuralı açık bir ihlal söz konusu olduğu her defa yalnızca dışsal belirtileri ele almak için uyanık ve kurnaz görünüyordu.

Baş Şövalye ilk soruşturmayı bitirdikten sonra, bu konuda daha fazla şey bilmesine rağmen, kendi kaynağından elde ettiği şeyi dışarı sızdırmadan, - çünkü gerçekte hizmetli Kardeşlerin soylu delikanlılara karşı hırçın kıskançlığı ona büyük bir destektir, - bu küçük ayrıntılar üzerinde çevresinde oluşan anlaşmalı sessizliği kırmak için, yemek çıkışında bundan sonra hiçbir şövalye Kardeşin

yönetimi içindeki yerlerde soylu delikanlı ve kuralların onlara bahşettiği at bakıcıları ve hizmetli Kardeş besleme ayrıcalığı olmayacağını söyledi. Burada kalan ve tarikatın rütbelerini talep etmeyen laik genç çocukların da atılacağını belirtti.

Bu karar şövalye Kardeşler arasında şiddetli bir heyecana yolaçınca, Baş Şövalye meclisi topladı ve bu arada gelen Tarikat Gözetmeni'nden de yardım alarak, meydana gelen iğrenç olayı sundu ve kendisinin bilgilendirilmemesi nedeniyle şikâyet etmeyi de unutmadı. Kardeşlerin çoğunluğu, doğrudan Büyük Efendi'nin isteğiyle gelen Gözetmen'in varlığından da etkilenerek bu kararı benimsedi.

Baş Şövalye, kurallara uyulmasını sağlayacağından emin olarak, herkesin şaşkınlığı içinde, Malvoisie'nin özel giysisini giyen sire de Beauséant'ı getirtti ve Malvoisie'nin ona söylediği şeyleri tekrar etmesi için onu uyardı.

Meclisin karşısında olmaktan yeteri kadar rahatsız olan ve üstelik Kardeş Malvoisie'nin Baş Şövalye'nin ayakları dibine eğilmiş bir halde gören genç oğlan tarikatteki hiçbir kimseden şikâyet edemeyeceğini kekeleyerek söyleyince, Baş Şövalye'nin bir işareti üzerine Sire Ogier'nin kalçaları ortaya çıkarıldı ve orada yeni bir kırbaçlanmanın izleri rahatlıkla görülüyordu. Kardeşlerin çoğundan mırıltılar yükselirken karşı gruptaki Kardeşler kafalarını çevirdiler veya sessizce sırtlarını döndüler.

Genç sire de Beauséant'a saygıyla dönen Tarikat Gözetmeni onu suçlu Kardeşin adını vermeye çağırdı ve bunu yapmazsa bu eylemin suç ortağı olacağını belirtti ve en azından Kardeş Malvoisie'nin temize çıkabilmesi için kendisinin razı olarak veya karşı çıkarak ona acı verip vermediğini açıklamasını istedi.

Sire Ogier susmakta inat edince, Baş Şövalye yerinden kalktı ve genç oğlana doğru ilerledi, elini tuttu ve parmağına bir

yüzük taktı, - daha sonra hiçbir söz sarfetmeden yerine oturdu. Herkes şaşkınlıktan sessiz kalırken ve yüzü kızaran genç oğlan gözleri yere dikik hareketsiz dururken, birdenbire Baş Şövalye onun ayaklarına beyaz bir giysi fırlattı. Ama sire Ogier bu giysiyi yerden alma zahmetine girmediğinden, Baş Şövalye'nin bir işaretiyle silahlı bir adam yaklaştı, giysiyi yerden aldı ve elini Beauséant'ın sırtına koydu. Baş Şövalye, oturduğu yere dirseğiyle dayanarak hafifçe öne doğru eğildi. Sire Ogier Baş Şövalye'nin karşısında dirseğini kırarak eğildi ve Tarikat Gözetmeni meclise karşı öne eğildi. Sire Ogier hücreye götürüldü. Bu sırada hiç kimse, Baş Şövalye'nin ona yüzük takmakla ve ayaklarına beyaz bir giysi fırlatmakla ona at bakıcısı ünvanı verdiğini ve böylece bu genç soylu laik üzerindeki yargı hakkını genişlettiğini düşünmemişti. Diğerleri, bu hareketin, sire de Beauséant'ı kendileri için at bakıcısı ünvanında görececek olan Kardeşlerin hareketlerine bir uyarı olduğunu tahmin ettiler.

Daha sonra Baş Şövalye Malvoisie'ye ayağa kalkmasını emretti ve ceza olarak, yasak olduğunu kesin olarak bildiği bir oyun sırasında bir çocuk üzerine bahse girmiş olduğu için ve genç oğlanı Malvoisie'nin silahlı giysisine karşı Temple'ın siyah hizmetli giysisini değiş tokuş etmeye zorladığı için ona oda hapsi verdi.

Bu iki kişi meclisi terkettikten sonra, Baş Şövalye genç sire Ogier'nin şu veya bu biçimde yalan söylediğini ama bir gizin onu ya Kardeş Malvoisie'ye, ya da Kardeş Lahire'e bağladığını belirtti. Ve ayrıca kaleden çıkamayan Beauséant'ın ışıkların sönme saatinde gördüğü kötü muamelelerden şikâyet etmek için kendine geldiğinden sözetti. Ve o sırada sire Ogier'nin, Kardeş Malvoisie'nin herhangi bir bahaneyle onu odasına çektikten sonra ani olduğu kadar sert bir şekilde onu kırbaçladığını ve odasından ancak Kardeş şövalyenin silahlı giysisini giyme koşuluyla bıraktığını anlattığını açıkladı; bu nedenle Palençay'a geri gönderilmesi için

yalvarmıştı. Sözde yeni efendisine verilmekten korktuğu veya korkuyor gibi yaptığı ve aynı zamanda Kardeş Lahire'in yanındaki hizmetine dönmek istemediği için, -diye devam etti Baş Şövalye, - kendisinin yanındaki odada onu saklamıştı, bu kadar önemli suçlamalar karşısında onun kaleyi terketmesine izin veremezdi. Zaten, tan vakti hizmetli bir Kardeşten sire de Beuséant'ın Kardeş Malvoisie'nin eski bir uşağını kendisini kırbaçlaması için tahrik ettiğini öğrenince, bu tedbiri aldığına sevindi; daha sonra Kardeş Bois-Guilbert'in at bakıcısı olan bu kişi oraya o kadar sertçe gitmişti ki, onun tarafında güçlü bir kıskançlık sezen Sire Ogier bu şekilde yeniden intikam almaması için ona bir bilezik armağan etmişti. Kardeş şövalyeler kendilerini tutamayıp güldükleri zaman, Baş Şövalye bu silahlı uşağın zincire vurulduğunu söyledi ve bu kadar hüznü bir ayrıntının mecliste toplanan Kardeşlerin gülüşmesine neden olması için kesinlikle topluluk içinde bir kötülük ruhunun estiği gözlemini yaptı. Baş Şövalyesire de Beuséant'la iki Kardeş şövalye arasında meydana gelen şeye daha fazla girmek istemediğini de sözlerine ekledi: zaten, hizmetli Kardeşlerin safça açıkladıkları sözde satranç partisine de tam olarak inanmamıştı; ama, madem kendisi kandırılmak isteniyordu, kendi de onları kandırabilirdi. Birkaç saatten beri tarikatte ihanetin kol gezdiğinden hiç kuşkusuz kalmamış gibi görünüyordu. Çünkü gerçekte acı verici olaylar Sire Ogier'nin onlara anlattığı şekliyle cereyan etmişse, kaleyi terketmek yerine bu olayları haber vermesine hiçbir şey engel değildi; neden Kardeş Malvoisie'nin kaprislerine boyun eğmeyi tercih etmişti ve daha sonra açıkça izin istemek yerine neden kaçmaya çalışmıştı? Meclis önünde onu sessizliğe gömen nedenlerin aynıları onu böyle davranmaya itmmişti. Çocuk ister masum olsun, ister yalan söylemekten suçlu olsun, niyeti burada Malvoisie ve Lahire kardeşlerin yarattığı düzensizliklerden daha fazla hayali düzensizlikleri kulaktan kulağa yaymaktır. Sonunda Baş Şövalye Kardeş Lahire'in acınacak durumda bulunduğunu ve

şakinleşince hemen Kardeş Bois-Guilbert'i çağırdığını ve ondan meclise, Kardeş şövalyenin hayata dönmesini sağlayan tehlikeli görevi anlatmasını rica ettiğini sözlerine ekledi.

Kardeş Bois-Guilbert, gece Kardeş Lahire'in at bakıcısının tek başına kaleye ölü gibi geldiğini ve efendisinin Palençay'da kral komiserleri tarafından sorguya çekildiğini söylediğini kısaca anlattı.

Bois-Guilbert komşu bölgenin çıkış yerlerini yardımcı müslümanlardan oluşan elli kişilik bir grupla (bunlar Baş Şövalye'nin büyük bir titizlikle hazırladığı kişilerdi) hemen kuşatırken, kendisinin süvari birliğiyle Palençay'a saldırdığını; binanın çevresinde dikkat çekici bir koruma olmadığından - (çünkü bağışlamanın hükümlerine göre Tarikat buranın korunması işini üstlenmişti) - Bailli'nin puştlarını kılıçtan geçirme imkânını bulduğunu ve böylece konağın içine girdiğini sözlerine ekledi; oniki kişilik bir grupla Nogaret'nin iki aracısıyla gizli toplantı yaparken bulduğu Bayan Palençay'ı yakaladığını; ve Kardeş Lahire'i işkencecilerin elinden kurtardığını; çevreye büyük bir korku salarak, birliğin olanak verdiği ölçüde, soylu kadını, kralın saygın araçlarını ve Baş Şövalye tarafından istenen bütün diğer kişileri az veya çok hırpalanmış bir halde toplamayı başardığını ve kendisinin elinden canlı kaçanların binlerce yere haber vereceğini söyledi. Saint-Vit arpalığının kısa bir süre içinde Bailli kraliyet ordusu tarafından işgal edilmesinin de yakın olduğunu belirtti. Bunları söyledikten sonra, Kardeş Bois-Guilbert sustu ve alnını sildi.

Çoğunun haberi olmadan gece yapılan bu yardım, Kardeşlerin onayını almaktan çok onların arasında üzüntüye neden olmuştu. Oraya aralarından birinin hayatını kurtarmaya gidilmesine ve görünürde sağlam olan dinginlikleri içinde Baş Şövalye'nin böyle aşırılikler yapmasına yolaçacak şekilde Kraliyet Konseyi'nin iğrenç tuzaklar kurduğundan kuşkulanan mamalarına karşın, Baş Şövalye bilinçli olarak hareket ettiğini açıkladı: Gözetmen'in Büyük Efendi

kanalıyla getirdiği söylentiler çok kötü olmasına rağmen kralın iktidarına karşı ayaklanmayı hiç düşünmediğini ve Kardeş şövalyeleri her türlü utanç ve ihtilas izinin tarikatın içinden bütünüyle silinmesi için olayların sağladığı aradan yararlanmaya davet ettiğini bildirdi. Eğer Kutsal Tarikat gurur verici bilançosunun hesabını vermek için gelecek günlerde Papa tarafında çağrılırsa, her tür suç isnadını önceden çürütmesinin gerektiğini de sözlerine ekledi; bu üzüntü verici olay hiç patlak vermemiş olsaydı bile, Kraliyet Konseyi bu öngörülemeyen olayları uydurmak bakımından çok beceriklidir ve şövalyelerin kusursuz savunucuları olduğu Kilise'nin adaleti önüne herkesin saf bir vicdanla çıkmaya hazırlanabilmesi için, skandalın Tarikat kurallarına göre zamanında boğulması gerekir, dedi. Bu Büyük Efendi'nin arzuladığı bir şeydi ve ona itaat etmek gerekiyordu.

Meclisi kapatan Baş Şövalye, Kardeş Lahire'in itirafını dinlemeleri için Gözetmeni ve Yargıcı alıkoydu: iki at bakıcısının yardımıyla zor yürüyen Kardeş Lahire içeri alındı, Palençay'daki işkenceci ayaklarını yara bere içinde bırakma imkânına kavuşmuştu; Kardeş Lahire, Kraliyet görevlisi Bayan Palençay'ın suçladığı olay olan, genç sire de Beauséant'ın kaçınıldığı konusunda onu ikna etmeye çalıştığında, kendisinin soylu kadının razı olması sonucu hizmetli olarak aldığı çocuğun kalede hapsedildiğini elinden geldiğince kabul etmediğini anlattı; onu bulma umudu olmasaydı, buralara gelmezdi. Bunun üzerine Kraliyet görevlisi böyle bir iddiayı doğru kabul etmeyerek onu işkenceye tabi tutmuştu: son gücüne kadar direnen Kardeş şövalye hafif meşrep bir ilişkinin bugün onu Palençay'a sürüklediğini itiraf etmişti. Bu sahte itiraf üzerine, ona dinlenme olanağı verilmişti; sonunda Kardeş Bois-Guilbert konağa baskın yaptığı zaman utançtan öleceğini zannetmişti.

Baş Şövalye onu nedamet getirmeye ve tanrının bağışlamasından hiç umudunu kesmemeye davet eden bazı avutucu sözler söyledi. Kardeş Lahire Kutsal Tarikatı lekeleyici bir

söylentiye neden olmaktansa, onursuzlukla cezalandırılmayı tercih edeceğini belirtti. Bunun üzerine Baş Şövalye sözü Gözetmen'e verdi.

Gözetmen, Kardeş Lahire'e ona yeğeninin hizmet etme teklifini getirenin Bayan Palençay olup olmadığını sorunca, Lahire'in yanıtı hayır oldu. Bu oğlanla ne zaman ve nerede karşılaştığını ve hangi nedenle onu hizmetine aldığını itiraf etmesi istenince, Kardeş Lahire, neden olduğu büyük karışıklıklar için bir sürü pişmanlık ifadeleriyle ve ağlayışlarla, bir kez daha hala masum olduğuna inandığı bir kişiye kötülüğü bulaştırmaktan kendini suçlayarak, bu yılın kutsal haftasında, derin olarak uyuduğu halde birkaç gece arka arkaya tekrar eden bir düş gördüğünü söyledi: ormanda kendini geyik kovalarken görmüştü ve hayvan birdenbire durmuş ve kafasını ona doğru çevirmişti; kafasının üzerinde büyük boynuzları olmasına karşın, yüzü genç bir oğlanın yüzüydü; köpek sürüsünün saldırısı sonucunda kürkünden yoksun kalınca, genç oğlanın bütün bedeni tamamen çıplak olarak ortaya çıkmıştı; bunu bir veya iki gece düşünde gördüğünü düşündü; daha sonra bu ilk görüntüler önceki gecelere göre daha hızlı bir biçimde birbirlerini izleyince, ona düşü değişmiş gibi geldi; çünkü genç oğlan kimi kez küçük bir mağaraya sığınıyor, kimi kez sık ağaçların veya bir ağaç gövdesinin arkasına saklanıyordu ve yüksek boynuzlar yavaş yavaş engelin arkasında beliriyordu: sonunda kendi yüzünü yaklaştırarak iki eliyle ona nanik yapıyordu. Düş böyleydi. Gözetmen onun konuşmasını keserek, bu şekilde düş görürken marazi bir zevk alıp almadığını sordu; Kardeş Lahire bunun onur kırıcı bir düş olduğunu ve bu düşü göre göre bundan üzüntü duymasına rağmen bu onur kırışından zevk aldığını söyledi. Ve devam ederek, orada nöbet tutmak için Palençay arazisinin sınırını atla arşınlama sırası ona geldiği zaman, Saint-Vit koruluğunu dolaşırken birdenbire kendisini kibarca selamlayan zengin giyimli genç bir erkekle karşılaştığını belirtti; sözkonusu düşte kendisine defalarca

aldırmayan genç oğlanı karşısında görmekten şaşkına dönmüştü - çizgilerini tamamen betimleyemese de düşte hissettiği duyguların aynısını hissetmişti - Kardeş şövalye ona Bayan Palençay'ın bir akrabası mı yoksa sadece onun hizmetinde mi olduğunu sormuştu; genç oğlan adının Ogier, sire de Beauséant olduğunu ve bu yerlerin sahibesi teyzesinin vesayetinde olduğunu açıklamıştı; söyleştikleri sırada, sire de Beauséant, Kardeş Lahire'in atını okşarken ve öperken, bukağıllıklarının birinin üzerinde kalenin seyislerinin tedavi edemedikleri kötü bir tümörün varlığını farketmişti; Sire Ogier kendi hazırladığı bir yakayı bu tümöre uygulamayı önerince, Kardeş şövalye bunu kabul etmişti ve sire de Beauséant'ı terkisine alarak her ikisi birlikte Palençay'ın yolunu tutmuşlardı; yolda genç Beauséant bu bölgede yetişen bitkilerin özelliği hakkında olduğu gibi kendi kuşhanesinde yetiştirdiğini söylediği çeşitli kuş türleri hakkındaki bilgisiyle Kardeş şövalyeyi şaşırtmıştı; daha sonra uygulanan yakı etkili olmuştu; Palençay'a ziyareti sırasında, soylu sahibeye saygılarını sunarken bu kadar iyi yetişmiş bir yeğene sahip olduğu için çok sayıda övgüler düzmüştü; at bakıcısı çağında bu kadar bilgili ve kibar bir gençten yararlanmanın kendisi için ne kadar büyük bir şans olacağını da eklemekten geri durmamıştı; Bayan Palençay çocuğun sağlığının kötü olduğunu ileri sürerek bu öneriyi reddetmişti ama bu hareket, bir bakışta çocuğun gelişmiş ve sağlıklı olduğunu anlayan Kardeş Lahire'e özellikle tuhaf görünmüştü. İkinci görüşmede Bayan Palençay görüşünü değiştirmiş ve genç oğlanı ona vermişti ve hatta biraz sabırsız davranarak iki atını da eklemişti ve genç kaleye giriş gününde bunları büyük bir ustalıkla götürmüştü.

Tarikat Gözetmeni bazı at gezintilerinde sire de Beauséant'ın kendi atına binmeyip Lahire'in atının terkisine binip binmediğini ve hatta bazen (hizmetli Kardeşlerin ileri sürdükleri gibi) Lahire'in önüne binip binmediğini sorunca, Kardeş Lahire gezinti sırasında sohbet etmek için bundan daha uygun bir konumun olmadığı yanıtını verdi.

Bunun üzerine, Baş Şövalye Kardeş Lahire'i Yargıçla birlikte gönderdi ve Tarikat Gözetmeni ile yalnız kalınca ona, az veya çok kısa aralıklarla bazı şeyler olsa da bunların Kutsal Tarikat'ın görkemli ağacının kötü meyveler taşıdığı anlamına gelmediğini söyledi: bu kötü meyveler önceden koparılacaklardı: ama Gözetmen Büyük Efendi tarafından aktarılan bütün yetkileri taşımasına rağmen, belki yorgunluktan, belki de Kutsal Tarikat'ın durumunu umutsuz gördüğünden, Baş Şövalye'nin kalesinde Kardeşlerinin yazgisından tek başına sorumlu olduğunu ima eder tarzda sustu.

Tarikat Gözetmeni Baş Şövalye'den izin isteyip ayrıldıktan hemen sonra, Kardeş Bois-Guilbert kralın birliklerinin Palençay ve Saint-Vit koruluklarını kuşattığını söyledi; Bailli'nin süvarileri kalenin uygun bir mesafesine kadar ilerledikten sonra hiçbir uyarı yapmadan geri çekilmişlerdi; Baş Şövalye'nin buyruklarına göre, elde bulunan bütün güçlerin hepsi seferber edilmişti ve çok az sayıda Kardeş, hendeklerin ötesinde devriye geziyorlardı. Gün başka bir olay olmadan bitti; çünkü daha sonra öğrenildiğine göre bu yılın 22 eylülünden beri⁽¹⁾ hazır bekleyen Bailli'ler 13 ekim sabahına kadar beklemede kalmaları emrini almıştı; öyle ki Bailli B., Bois-Guilbert'in Palençay'a saldırısından sonra Saint-Vit arpalığını tedirgin etmedi ama yağmacılar çeteleri konağı yağmaladıklarından ve Bayan Palençay'ı kaçırdıklarından dolayı ilgili yerleri işgal ettiğini Baş Şövalye'ye bildirmekle yetindi. Bu

⁽¹⁾Kraliyet Konseyi'nin görevlileri Bayan Palençay tarafından gizlice hazırlanan bu olay gibi Temple şövalyeleriyle ilgili olayların araştırmalarını hazırlıyorlardı ve işte bu tarihte Temple'a karşı Philippe tarafından öngörülen genel operasyonun ilk dönemine girildi: eğer Kardeş Lahire işkencecilerin elinde kalsaydı, Papa'yı olup bittiyle karşı karşıya getirmek için onun itirafları ancak Temple şövalyelerinin hepsinin tutuklanmasından sonra açıklanacaktı.

olayların ertesi günü olan 30 eylülde Tarikat Gözetmeni Paris Temple'ına kazasız belasız ulaştı.

Bununla birlikte Baş Şövalye Saint-Vit arpalığının günlerinin sayılı olduğunu tahmin ediyordu; bu beşinci günün karartmasından sonra, bu gecenin bir önceki gece gibi geçmemesi için Temple'ın Büyük Efendisi Jacques de Molay'e hitaben yazdığı gizli raporu düzenledi ve sabah duası zamanı raporu bitirince bürosuna içi rahatlamış olarak gitti.

Çünkü, aslında, genç sire de Beauséant'ı kendinde saklamaya karar ettiği akşam, onu kendi yanındaki odada yatırdığı bir saatten beri, kendisi de yatmadan önce son bir kez çocuğun uyanık olmadığından emin olunca, bütün kaçış yolları önceden kapanmasına ve onu derin olarak uyuyor görmesine rağmen, çocuğun çözülen kemerine paslanmış bir anahtar demetinin takılı olduğunu farketti; anahtarları inceledi ve onları alarak, dairelerinin hizmetli Kardeşlerinden birini çağırdı ve ondan anahtarların dışlarının kaledeki hangi odanın, hangi dolabın, hangi duvar yerinin veya hangi mahzenin kapılarındaki kilitlere uyduklarını sordu. Bunun üzerine, verdiği bilgilerden dolayı bir olay olursa adının verilmemesini Baş Şövalye'den yalvararak rica eden hizmetli, gün içinde Kardeş Malvoisie'nin Meditasyon kulesi tarafındaki bahçıvanlar tarafından görüldüğünü ve aynı anda Temple'ın soylu delikanlılarının siyah giysisi içindeki sire de Beauséant'ı onun yanına geldiğini farkettiklerini anlattı; ikisi de sebze bahçesi tarafındaki kulenin küçük kapısından içeri girmişlerdi; burada birkaç basamak iniliyor ve ortadaki şarapevinin koridoruna ulaşılmıyordu. Ama sağda hem geniş ve hem basık olan bir kapıdan geçiliyordu: yıllardan beri bu kapı kapalıydı ve hiç kimse bu kapıyı ne açmayı, ne de zorlamayı aklından geçirmemişti. Oysa, akşam yemeği saatinden önce, şarapevine giden hizmetli bu kapıyı aralık görünce çok şaşırılmıştı: meraklanarak kapıyı itmiş ve bir adım ilerleyince helezon şeklindeki dar bir merdivenin yukarı doğru çıktığını farketmişti; bunun üzerine

merdiveni tırmanmaya başlamış, merkezi direği iki kez döndükten sonra, yaklaşık kırkinci basamakta, yüksek kemerli yuvarlak geniş bir dua yerinin döşemeleri seviyesine ulaşmıştı ve bu yer ışığı yalnızca hendek tarafındaki üç mazgaldan alıyordu; çünkü kale tarafında iç bir pencere yapılmıştı ve vitrayden bir dehlizin aralığı görünüyordu. Dua yerinde, taş bir sunak üzerine yükselen İsa'nın görüntüsünden yoksun bir çarmıh bulunuyordu; sunağın önünde yarı yanık meşaleli iki tabla ve sunağın üzerinde bir kutu vardı; ve basamakları dalgın dalgın çıktığından, görünmeyen oynak bir tahtaya çarpmış; aynı anda kutu açılmış ve altından yapılmış bir çocuk kafası ortaya çıkmış; gözbebeğinin hizmetli Kardeşin ne yaptığını izlediği gözün beyazı sırlıymış ve Kardeş bir adım geri atınca ve üstelik bu başın dudaklarını sessizce oynattığını gördüğü sırada kutu hemen kapanmış. Gördüklerinden dehşete düşen Kardeş, karşı tarafta üzerinde bir koro çocuğunun büyüklüğüne uygun dar omuzlu uzun bir giysinin bulunduğu bir tahtı gördüğü sırada çıkışa doğru koşuşturdu. Hizmetli Kardeş gözlerinin önündeki süsleri ve kutsal kutuyu Kardeş Malvoisie'nin belki de genç sire de Beauséant'a onu at bakıcısı rütbesine hazırlamak için gösterdiğinden kuşkulanarak, kimseye hiçbir şey söylememeye yemin etti. Ve orayı terketmek için bir adım atıp dar merdivenden inmeye başladığı sırada tahta bakınca, arkalıkla duvar arasına aceleyle gizlendiğini düşündüğü Temple soylu delikanlısının siyah giysisini, üstlüğü ve çorapları kırıksık bir halde farketti; onları gizlendiği yerden çekince, bir eldiven yere düştü; ve onu yerden alırken eldivenin parmaklarının birinin içinde bir yüzük olduğunu gördü. Hizmetli Kardeş giysileri almaya cesaret edemeyerek onları aldığı yere aynı karışıklıkta bırakmayı daha uygun bulduğunu sözlerine ekledi. Yüzüğe gelince... Ama burada Baş Şövalye bir hareketle onun sözünü kesip elini açarak uzattı: hizmetli Kardeş hemen bulduğu şeyi elin içine bıraktı.

Baş Şövalye yüzüğü eline alır almaz, karşı konulamayan bir gücün mü kendisini yönettiğini yoksa kendi düşüncesinin mi sözkonusu olduğunu düşünmekten vazgeçti; çünkü yeniden yandaki odaya girince, sessiz adımlarla uyuşmuş olan genç oğlana yaklaştı; ve Sire Ogier'nin sol elini yavaşça kaldırarak yüzük parmağına yüzüğü geçirdi. Daha sonra yüzüğü dikkatlice çıkardı ve kendi odasına geçerek, hizmetli Kardeşten sözkonusu yerde tahtın üzerinde bulduğunu söylediği beyaz giysiyi getirmesini istedi ve aktarılan bazı ayrıntılara güvenmese de, silahlı adamlara Meditasyon Kulesi tarafındaki gidiş ve gelişleri gözetleme emrini verdi. Sonunda birkaç saatlik uykunun iyi olacağını düşündü ama uzandığı sırada, şu son bilgi onu kızdırdı: bu acele kaçışlarında hiçbir şeyi getirmemeleri ve kapıyı kilitlemeyi düşünmemeleri için Malvoisie ve Beauséant'ın hangi benzersiz işleri engellenmişti? Yeniden oraya dönmeyi mi amaçlıyorlardı? Hizmetlilerin birbiri ardına aktardıkları olayları topladı. Yalnızca basit ayrıntılar vardı ama hepsi iki veya üç kişinin bazı sinsi isteklerine göre, onların hakkında söylenenler toplandıkça birbirlerine uyumları git gide azalırken, çok uygunsuz bir sonuç ortaya çıkıyordu. Bu uygunsuzluk ne kadar az muhtemel görünüyorsa, o kadar çok tehlikeli hale geliyordu. Buna rağmen Sire Ogier'yi yeniden sorgulamak için onu uyandırmaktan vazgeçti. Böylece Meditasyon Kulesi'nde olanları kendi gözleriyle görmekten kaçınmış oluyordu; harekete geçmek için çok yakından bakmaya korkuyordu.

O sırada çarmanın önünde diz çökerek dua etme durumuna geçtiğinde, düşüncelerini İsa'nın çektiği acıların şu veya bu gizemine uygularken, hizmetli Kardeşin ona anlattığı şeyler aklına geldi; ve önüne koyduğu daha dar yüzüğü kendi yüzüğüyle karşılaştırırken bu yüzüğün elmasına o kadar yoğunlaştı ki bir düşün içine yuvarlandı:

Meditasyon Kulesi'nin ilk surunun yanından tek başına geçiyordu ve bu surun çevresini elleriyle yokladığında hiçbir kapıya

rastlamadığını farkettil; ama ayağı takılarak düştüğü çukurdan, o kadar dar koridorların içine dalıyor ki, en geniş sahanlıkların eşğinde bile boğulduğunu hissediyordu; cücelerin girebileceği kapılarla karşılaşlıyordu; bu kapıların kilitlerinin dilleri o kadaryoğun bir pas içindeydi ki anahtarlarının dişleri parlıyordu; o sırada tavanın hızlı adımların etkisiyle titrediğini farkettil: Malvoisie ve Beauséant telaşla kaçıyorlardı, ama onların dışarıya doğru mu kaçtıklarını, yoksa bir dehlizin içinde mi koşuşturduklarını kestiremiyordu; tavanın bu titremesine seslerinin kimi kez uzakta, kimi kez yakında olan yankısı karışıyordu; Beaséant bir kız gibi kahkahalarla gülüyordu ve Malvoisie de boğuk bir çığlıkla sanki onu sessiz olmaya çağırıyordu...

Baş Şövalye düşünden uyandı; Tanrı'ya ona her şeyi unutturması için yalvanyordu; ve diz çökmüş bir durumda daha fazla duramadığından odasını terketti ve genç hainin bir melek gibi uyuduğu yan odaya geçti; o sırada, birdenbire çocuğun onu ayakta ve sefil bir durumda görmesinden ürkerek dışarı çıktı, koridorda dehlize inen silahlı adamların arasından geçti ve odasında yeniden yere diz çöktü, göğsünü yumruklamaya, gömleğini çekmeye başladı ve bitmiş tükenmiş bir halde çöktü.

Uyku yeniden bastırdı: şimdi, evet şimdi iyi yoldaydı: sonunda bulduğu gerçek kapı, hizmetli Kardeşin ona sözünü ettiği kapıdan daha alçak ama daha geniştii; Kardeşin dua yerine götürdüğünü söylediği merdivene ulaştı; ama burada da hizmetli Kardeş onu aldatmıştı, çünkü merdiven doğrudan yukarıdaki devriye yoluna çıkıyordu ve orada Malvoisie, gecenin dinginliğinde bir elini genç sire de Beauséant'ın omuzuna koymuş, diğer eliyle Büyük Ayı takımyıldızını gösterirken gelecekteki at bakıcısına yıldızların ezgisini öğretiyordu; ne yapacağını bilmez bir hale geldiğini düşündüğü sırada, Baş Şövalye onların yanına gelmişti... Karanlık yerde sersemliğinden kurtulmuştu; pürtüklü ve soğuk olan yaşlı

elleri tatlı ve genç parmakları okşadı; oğlanın yatağına kendini bıraktığı sırada uyanan Ogier onu böyle mantosu içinde büyük bir gölge olarak kendine doğru kaydığını görünce, dehşet içinde bu görüntüye karşı ellerini açarak onun körlemesine ilerleyişini engellemeye çalıştı. Yaşlı devin ağırlığı altında kalan Sire Ogier artık karşı koyamadı; şövalyelerinden sonra sıra Baş Şövalye'ye gelmişti, onun iki oda arasında dolaştığını hissettiği bir saatten beri buna hazırdı. Ve hatta, Baş Şövalye'nin onun parmaklarını yakalamak ve dişleriyle morartıncaya kadar onları ısırarak zorunda olduğunu zannetmesine de şaşırmıştı. Aynı zamanda konuğu kalçalarının üzerindeki örtüyü de fırlatıp atmıştı; daha sonra çocuksu göğsünün derisini bulmaya çalışırken alnını koltukaltına sokmuştu ve kulağıyla Sire Ogier'nin duracak gibi hızlı çarpan kalbini dinlerken, sonunda Tanrı'nın onu yoksun bıraktığı derin uykunun tadına varmıştı.

Baş Şövalye, bu tür zayıflıkları itiraf etmekten duyduğu tiksintiyi aşarak bütün bu olanları hiçbir ayrıntıyı atlamadan Büyük Efendi'ye gönderdiği mektupta yazdı. Çünkü bir gece içinde bu noktaya kadar alçalmasının nedenini yüzüğün büyüünde buluyorsa da, yine de başkalarını yargıladığı gibi kendini yargılamasının ve bu olguyu tarikatten bir vebayı yokeder gibi silip süpürmesinin gerektiğini ekledi.

Ertesi gün, Kardeş Malvoisie'ye uygulanan oda hapsi cezasını kaldırdı ve odasına çağırttı. Onu kucakladı ve ona gösterdiği sertlikten dolayı özür diledi; bundan sonra, Bayan Palençay'ın nasıl bir kalleşlikle şövalye Kardeşlerin iyi inancını bozmak için yeğenini hazırladığını birkaç sözcükle anlattı; bu durumda Bayan Palençay iftira etmekten sanık olduğundan, Palençay bölgesinin savunmasını şövalye Kardeşlere veren bağışlama hükümleri nedeniyle bayan Kutsal Tarikat'ın yargı alanına girmektedir ve kendisi de bu konuda yetkili oluyordu; ama

Beauséant yalancılık ve ihanetle suçlanıyordu ve bu durumda teyzesiyle birlikte Tarikat tarafından yargılanacaklardı. Kendisi de belirtilen suçlardan yargılamak ve cezaları infaz etmek üzere şövalye Kardeşi ve dostlarını görevlendiriyordu.

Kardeş Malvoisie yüzünde hiçbir mimik değişikliği olmadan bu özel mahkemenin nerede kurulacağını Baş Şövalye'ye sorunca, o da kuşkusuz Meditasyon Kulesi'nin adını hakettir zamanının geldiğini söyleyerek basık kapının anahtarlarını Kardeş Malvoisie'ye teslim etti.

Kardeş Malvoisie hiç zaman kaybetmeden muhafızlar eşliğinde sözkonusu yere gitti ve dua yerinde, onu yalnız bırakmamak için yetkisiz olduklarını söylemeye cesaret edemeyen tanıdıklarını görünce şaşımadı. Bununla birlikte Kardeş Malvoisie, Baş Şövalye'den Kardeş Lahire'i de göndermesini rica etmişti, çünkü onunla barışmak istiyordu ve onun yardımı olmadan bu işte hiçbir yargıya varamayacağını söylüyordu. Bunun üzerine Kardeş Lahire de oraya getirildi. Bu şekilde toplandıkları zaman, hiçbir yorum yapmadan tahta beyaz giysiyi koyan Baş Şövalye bir köşeye çekildiğini bildirdi; görüşmeleri devam ettiği sürece onlara yiyecek sağlayacağını söyledi; çünkü vermek zorunda oldukları bu önemli karar için istedikleri kadar zamanları olmalıydı; eğer idam cezasına karar verirlerse, bu ceza zenci yardımcılar tarafından yerine getirilecekti. Bununla birlikte bir çocuğa karşı bağışlayıcı olmak da gözden uzak tutulmamalıydı. Bayan Palençay'a gelince, Kardeşler, Hristiyan merhametin savaşı öfkeyi yumuşatırığı Temple şövalyeleri olduklarını anımsayabilirlerdi.

Yargıç Kardeşlerin her birine barış öpücüğü verdikten ve onlardan izin istedikten sonra iki tutukluyu getirtti. Bu tutuklular dua yerine açılan iki ayrı odada tutulmuşlardı.

Baş Şövalye'ye gelince, o da kemerin görünmeyen bir aralığına gizlenerek olanları izlemeye başladı.

Ona öyle geldi ki, o aradan çekilir çekilmez Malvoisie ve diğer yedi Kardeş anında dinden çıkanlara yapılanları uygulamaya başladılar; çünkü kemerin çatlağına gözünü yerleştirdiği anda hareketlerin anlamını kavrayamadan ve sözleri duyamadan görebildiği şeyler, birinci ve ikinci derece ayinler ve olaylardan başka bir şey değildi: Ey Ölüm, zaferin nerede? sorusundan önce Korku ve Ölümün Gölgesi ayinleri yapıldı. Böylece kurban tahta çıkarılacaktı. Atanan yargıçlar kurbanın infazı görünümünü altında genç hainin tahta çıkışını kutlamaya karar vermişlerdi.

Çünkü gerçekte, kendilerinin yalnız kaldıklarını gördükleri andan itibaren büyük şamdanları yaktırdılar: sunağın önünde diz çökmüş bir halde bir şarkı söylemeye başladılar.

İlk sessizlik anında Sire Ogier iki zenci tarafından getirildi; zenciler uzaklaşırlarken, Malvoisie çocuğun zincirlerini çıkardı; onu Kardeşlerin önüne götürdü ve her biri diz çökerek saygılarını sundu.

Sonra, Malvoisie Ogier'yi sunağın yanına götürdü: orada, şövalye Kardeşler başları öne eğik dururlarken Malvoisie genç Beauséant'ın üzerindeki siyah beyaz giysiyi çıkardı; meşalelerin ışığında çıplak bedeni parıltıdayan oğlan, Malvoisie'nin işareti üzerine açık dolabın bulunduğu yere çıktı; dolabın içindeki nesneyi tutması istendi! Kollarını uzattı ve çabucak ellerini geri çekti: neden korkmuştu?

Malvoisie oğlanın arkasına geçti: hançeri oğlanın böğrüne dayayarak oğlana iki acı arasında seçim yapmasını ihtar etti: oğlan yeniden ellerini nesneye yaklaştırdı ve nesneye dokunur dokunmaz geri çekildi: o sırada hançerin ucu etine girdi: gerilen bedeniyle bir kez daha ellerini dolaba soktuğu zaman narin organlarının içinden bir ürperti geçti: işte biraz önce yanan ve şimdi soğuk ve hafif olan

gizemli nesneyi çekip çıkarmıştı: altından olan baş tamamen onun çizgilerini taşıyordu; Malvoisie bu başı oğlanın yüzüne yapıştırdı; ve orada çıplak ve kendinin parlak, boyalı olan başka bir yüzüyle örtülen yüzle dururken şövalye onu sunağın dibine getirdi; burada onu durdurdu: ve kalçasına yaptığı yaranın üzerine şarap ve yağ döktükten sonra, avucunun içine koyduğu merhemi parmaklarıyla yaraların bulunduğu yerlere sürdü, diz çöktü ve bir kolunu bögürüne sararak ve çenesini de oğlanın karnına yerleştirerek göbeğini öptü; ayağa kalktı, sonra beyaz giysiyi başından geçirdi ve ona giydirdi: geniş kollu olan bu giysi uzun kıvrımlarıyla ayak uçlarına kadar iniyordu; ve ondan sonra elini tutarak onu tahta çıkardı; tahta yerleştirdi ve gür saçlarını bir şeritle bağladı; o sırada Malvoisie ellerini birbirine vurarak diğer Kardeşlere büyük sungunun işaretini verdi; birbiri ardından kendi bulunduğu yere çıkan yedi şövalyeye, başlıklı, maskeli ve giysisi altında çıplak olan oğlan öpmeleri için iki elini açıyordu; ama bacaklarını açarak cömert çocuksuluğunu ortaya çıkarıyordu; diz çöken şövalye alnı çocuğun bacakları arasına gömülmüş bir halde duruyordu; Altın maskesinin altında terleyen oğlan tahta tutunmuş bir şekilde kendinden geçti; daha sonra eliyle giysisini indirerek şövalyenin iki yanağını tokatladı; şövalye eğildi, geri döndü ve başı eğik bir şekilde durdu.

Bu sırada, tahtın yanında duran Malvoisie dua yerinin ortasına geldi: törende eksik olan bir ayrıntıyı aramak için mi böyle yapmıştı? Zenci yardımcılarının tahtın arkasından çıktığını gördüğü sırada sunağa doğru gitti: zenciler iki sıra halinde dizildiler ve en uçtaki ikisi tahtın arkasında duruyordu.

Malvoisie vitraydan içteki pencereye doğru baktı. Dehlizden bazı gölgeler görünüyordu. Bir gürültü duyuldu.

Bunun üzerine, Malvoisie başları eğik duran yedi Kardeşin her birine giderek kulaklarına bir şeyler fısıldadı. Hepsi töreni unutarak çığına dönmüş ve ürkmüş bir halde ayağa kalktılar ve o

anda Malvoisie'nin hala kapalı olan pencereye doğru yaptığı bir işaret üzerine ikinci bir gürültü dua yerini sarstı.

Hala tahtta oturan Sire Ogier, kafasını tavana doğru kaldırdı, düğümlü yağlı uzun bir ipin aşağı doğru indiğini gördü.

Sire Ogier, bir yaprak gibi titreyerek, başlığını ve altın maskeyi yere fırlatarak, ellerini şakaklarında tutarak, uzun saçlarını sallayarak, dua yerinin çukurlaşmış duvarları boyunca koşmaya başladı. Hemen lekelenen ve kirlenen uzun beyaz giysinin uçlarına takıla takıla, kendini bilmez bir halde kimi kez sunağın arkasına, kimi kez tahtın arkasına kaçıyor. Tahtın arkasından o ana kadar hareketsiz olan iki muhafız tarafından çekildi ve Malvoisie'nin ayakları dibine atıldı: Malvoisie'nin dizlerine yapışan Ogier iki eliyle ona yalvarıyordu: Malvoisie yavaş yavaş geri çekiliyordu. Bir sessizlik oldu. Sire Ogier, ipin tavana doğru geri çekildiğini görünce, utanarak ayağa kalktı. Bunun üzerine Malvoisie ona yaklaştı elini uzun saçlarına koyarak kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kuşkusuz Beauséant, eğer kendisinden istenen her şeyi yaparsa, hayatının kurtulacağını düşünmüştü. Şimdi, rahatlamış olarak ipin yeniden aşağı inmesiyle neredeyse eğleniyordu. Geçici bir boğulmadan acı çekmesinin ardından, onların yüz seviyesine kadar yukarı çekilmesine izin veriyordu. Bu da onu rahatlatıyordu. Ama tavana kadar yukarı çekildiği - ve hala serbest olan elleri tutunmak için makarayı arıyordu - ve daha sonra aniden şövalye Kardeşlerin arasına düşürüldüğü sırada o kadar korkunç çığlıklar atıyordu ki, bu iğrenç gösteriye daha fazla katlanamayan Kardeş Lahire hançeriyle Kardeş Malvoisie'nin üzerine atladı; ama onu ancak omuzundan yaralayabildi. Çok fazla hassas olan Lahire sımsıkı bağlandı ve o da utanç ve üzüntüyle bir köşeye büzüldü.

Boğazındaki ip çıkarılan ve kendine gelmesi sağlanan Beauséant'ın ruh hali değişti. Şarap bardakları elden ele dolaşırken, onların kendilerinden geçercesine eğlendiklerini görünce, kendisi

de onların bardaklarına şarap doldurmaya başladı: böyle soylu birinin onlara hizmet etmesine katlanamıyormuş gibi yaptılar ve ona yemek yedirdiler ve onun yanında kimin ısınacağı konusunda kura çekmeye kadar giden konuşmalar yaptıkları sırada, dua yerine açılan iç pencere açıldı ve zencilerin şefi olan İdris tarafından itilen Bayan Palençay soğukkanlı ve gururlu bir havayla görüldü. Kardeşler, Ogier’yi teyzesiyle karşı karşıya bırakacak şekilde karşı tarafa sıralandılar. Hep gizlendiği yerden bakan Baş Şövalye’nin anladığı kadıyla, Bayan Palençay bellî de yeğenini kınayan sözler söyledi ki, Ogier başını eğdi ve ağladı. Böyle bir pişmanlığa şaşırان şövalyeler Ogier’ye, bu acımasız akrabasının bir ceza hakedip etmediğini sordular. Burada olacağına hiç ihtimal vermediği Bayan Palençay’ın varlığından büyülenen Ogier birdenbire onun öldüğünü görmektense, eğer ölüm çok hafif bir ceza olarak ondan esirgenip onun için en kötü cezalar düşünülüyorsa, binlerce kötü davranışa katlanmaya hazır olduğunu söyledi. Bu ters dönüşe şaşırان ve biraz önce tam istediği gibi gevşek ve uslu olan bu çocuktaki böyle bir gurur sıçramasına öfkelenen Malvoisie Bayan Palençay’ın kadın konumunu terketmesinin ve Tarikat’a bu kadar yiğit bir at bakıcısı sağladığı için onu ödüllendirmek üzere onun da Temple şövalyesi olmasının ve Kardeşler arasına katılmasının zamanı geldiğini açıkladı; Ogier de bu kadar mükemmel dışisel yetkinlikler gösterdiği için bundan sonra zencilerin şefi İdris’e ait olacaktı.

Anında pencereden itilen ve çıplak hale getirilen Bayan Palençay kendini delikli bir tulumun içinesıkıca sarılmış buldu: ve bu haliyle Malvoisie’nin önünde diz çöken Valentine de Saint- Vit şövalye olarak silahlandırıldı: daha sonra onu ayağa kaldırdılar ve onun bağışlarına ve onu bir manastırda yaşamaya bıraktıkları takdirde yapacağını söylediği bağışlara hiç aldırmadan karnını açtılar; Bayan Palençay, Sylvano’nun sözlerini yeniden anımsarken, yazgısının harfi harfine gerçekleştiğini anladı; çünkü - anonim vakanüvise inanmak gerekirse - işte küçük bir kibirli ejderha ortaya

çıkarmıştı: - Bunun için mi Sire Hugues çocuk bırakmadan ölmüştü? - diye haykırdı Kardeş Malvoisie. Ve bu onurlu bölgeyi hançerinin ucuyla rahatsız ederken, öfkesini en uç noktaya çıkarıyordu.

Korkunç İdris'in yanında Bayan Palençay'ın yerini aldığı iç pencerede, Sire Ogier, boynunda ip, beyaz giysisi çıkarılmış bir halde tamamen çıplak olarak teyzesinin şövalye oluşuna tanık oluyordu: onu iple tutan İdris, Beauséant'ın tamamen çocuksu olan bir sıkıntıyı git gide daha az sakladığını görünce, kenevir düğümüyle onun böğürlerine hafifçe dokundu ve kulağına şu uyarıyı fısıldadı: - Eğer iffetli değilsen dikkat et!

Saygın bölgesi pahasına şövalye olan Valentine de Saint-Vit bir öfke çılgılığı attı: ama - onun hiçbir zaman erişkin yaşa ulaşamayacağı alınına yazılmamış mıydı? - Beauséant, tam o sırada, boşlukta sallanıyordu.

Baş Şövalye, bu ilk olayların insan doğası hakkındaki fikrini hiç değiştirmediyinden dolayı düş kırıklığına uğramış olarak, gizli gözlem yerini terketmek için son olayları beklemedi. Günün geri kalan bölümünü dua ederek geçirdi ve itirafında kem gözlerden kendini suçladı. Bu sırada verdiği emirle Meditasyon Kulesi'ndeki dua yerinin kapısı örülüyordu. Ertesi gün, kutsadığı ölümlerin ayininden çıkışta, elini hala nemli olan kireç üzerinde gezdirdi ve rahatlamış bir ruh haliyle soluk aldı.

Kalesinde rehin olarak tuttuğu kraliyet görevlileri bu olaylara tanık olmuşlardı; çünkü üç gün sonra bu yerlere bir göz atmaları için onları gizli aralığın yanına götürmüştü; ve dehşetle geri çekilmişlerdi. Ve bu şekilde Kutsal Tarikat'ın uygunsuz üyelerine karşı olan sertliğini kanıtladıktan sonra, Kraliyet güçlerine teslim olduğu güne kadar onlara insanca davranışlarını sürdürmüştü.

I

-Bu acı veren yerlerden kendini kurtar!- diye fısıldadı meltem rüzgârı. ‘Île aux Vaches’ üzerinde esen bu rüzgâr kendi kıvrımları içine yerleşmişti.

Başkentin güneyindeki devasa ormanlar, kuzeyin surlanna doğru eğilen tepecikler, Temple Kulesi bile yokolmuşlardı: Seine’in bu dereli tepeli arazisinde hiçbir değirmen kanadı kalmamıştı; ama göz alabildiğine, her iki kıyı boyunca madeni kafeslerle dolu bir kalıntı ve siyahımtırak bir kaynaşma kükürtlü sisin altından belli oluyordu.

Algılanan sözler bekleyenine daha geniş bir spiral yayıyordu: -Siz misiniz? -O sırada o, havanın bu alışıksal olunan titremesine uyarak yayıldı: o, spirali tanımıştı ve onun neden olduğu coşkuya kendini bıraktı:

-Hey, akşam üzeri kuşku kafalarımıza hücum ettiği zaman bizi avutan soluk! Konuş: bu kadar felâket ve savaş bu açgözlü ırkın hakkından gelemedi mi, bu ırk yine uzun süre üremeye devam edecek mi? Çok fazla çağrılan ve çok az seçilen olduğuna göre ve aşağıda az veya çok sert veya saygısız, dingin veya öldürücü olan yaşamın izin verdiği ölçüde her zaman değişken olan doğumların sayısı karşısında, burada, ertelenen yeni bir soluklar akınını bana ayırıyor mu? Bu durumda içinde kaybolduğum ne büyük düzensizlik! Yaratıcı’nın düşüncesi nedir? Yıldızlar saçıp savrulan bu ruhların bolluğu karşısında çılgınca kaçışıyorlar! Çünkü

çağdan çağa kıyamet günü ertelenirken, en eskiler en yenileri kollamaktadırlar ve benzerlikle birbirlerine karışırken birbirlerinin içinde kendi sorumluluklarını yoketmek için anlaşıyorlar ve böylece, karşılıklı olarak karmaşıklaşan ikili, üçlü gruplar şeklinde çözilemeyen bir bütünlük gibi görünerek araştırmacı aklıma meydan okumak için kalemi ziyaret ediyorlar! Dirildikleri zaman ne büyük acı olacak! Nöbetinin bana düştüğü kırk günlük perhiz sırasında onlara boşuna anlatmaya çalıştığım gibi, ruhların burada sayılabilmesi için, eğer orada kişisel tozlarını hiç bulmamaları gerekiyorsa!

Bunu söyledikten sonra soluk Notre-Dame'ın kulelerinin ötesine hızla yükseldi. Ama meltem bu lanetli yerlerin dedikodularını kendisiyle birlikte götürdü:

- Ey Temple'ın büyük efendisi, süresi biten solukları bilgilendirmek için büyük sabrının canlandırmaktan geri durmadığı ben, uzun zamandan beri bu sertlik ve bıkkınlık anını bekliyordum! Ve Trônes ve Dominations tarafından istenilen zamanda sana verilen bu görevdeki güvenini de sarsmak istemedim. Ama bizde bir olaylar çevrimi tamamlandı. Sonunda seni uyarma zamanı geldi. Seçilenlerin sayısı donduruldu. Bundan sonra, insan türünün yapısı değişti: bu yapı artık ne lanetlenebilir, ne de yüceltilebilir. Bunun sonucu, ayırdetme yeteneğini bozan bu sonsuz çoğalma meydana geldi! Son nefesini verenlerin ağırlığı o kadar büyük ki alanların ekonomisinin dengesini bozuyor. Ruhların bu çok büyük olan miktarı boşuna kendi kendine dönüp duruyor. Yeter ki soluklar dikkatinden kaçsınlar ve bir beden çalışmasını canlandırsınlar, bir embriyonu benimsemekte ve onun üzerinde önceki günahlarından kurtulmakta ve yeni bir erdem oluşturmakta arzulu olan bu soluklar hemen birbirlerine karıştıkları zamandaki gibi bir rahmin içine yalnızca iki veya üçlü olarak değil de beşli ve hatta yedili olarak sızıyorlar: çoğu zaman, herhangi kaçık bir yoksulun karnında, çok kırılğan bir beden yedi ruhlu bir karmaşanın görünüşteki birliğini

oluşturmaya çağılır ve işte onların değişikliklerini kendi değişiklikleri gibi alsa da, köken, eskilik ve yazgı açısından birbirlerinden farklı olan ve sık sık ortaya çıkan soluklar kadar fırtınalı, taşkın ve kargaşadan acı çeken bir karakter! Çok çekmiş bu beden yokluğunda, soluğu buraya çıkıyor ve hemen kavgaya tutuşan, birbirini kovalayan çeşitli akımlarına göre bölünüyor ve bu akımlar daha şiddetlilerine dönüşerek dağılıyorlar! İşte bu nedenle tecavüzler ve ahlaksızlıklar bu aşağı dünyada çoğalıyorlar, on katına, yüz katına çıkıyorlar ve buna rağmen bu tür değişimlere yol açmak için yeterli olmuyorlar; ve doğumlar ne kadar hızlı artarlarsa artsınlar, yeniden doğmak isteyen ölümlerin sayısı üst üste doğan bedenlerin sayısından her zaman fazla olacaktır. Bu nedenle, önemli bir kısım, bu kesin olmayan çözümü aramaktansa, kaleni kirleten tecavüzleri ve ahlaksızlıkları tercih ediyor. Tanrı'nın yeni bir tür yaratmaya tenezzül edeceği güne kadar, görevin sadece daha ağır olacaktır: sana verilen bölgedeki ruhların gürültülü anarşisi, zinaları, ensestleri artacaktır! Çoğunluğun dirilmeyebileceklerini hissettikleri andan itibaren Tanrı onları kendi düşünceleriyle baş başa bırakmaktadır.

Meltem bir an için durdu. Büyük Efendi'nin soluğu hareketsiz kaldı. -Tanrı'nın eşi, konuşan siz miydiniz? Teresa, neredesiniz?

Silah atışları, bağırta çağırtilara, uğultulara, çan seslerine karışıyordu; aynı anda dış gıcırdatmaları, hıçkırıklar ve donuklaşmış sırtımlar şiddetli rüzgârlar gibi hava deliğine doğru yöneliyorlardı. Bu delik, meltemin son sözlerinin ona bıraktığı şaşırtıcı duraklamada havanın kendisi tarafından oluşturulmuştu. Ama çoktan Soluk kardeşlerin bir hortum oluşturan atlı topluluğu, bu ortaya çıkan solukları kovalıyor ve onları batan güneş ışınlarının süslediği bir bulut kümesi içinde topluyordu; Şövalyeler böylece atlarla hızlıca döndürülen çok sayıdaki dolapla geniş bir huni oluşturarak bu solukları kalenin içine oluk oluk akıtıyorlardı. Beş kuleye sahip olan bu kalenin derinlere inen temelleri belirsizdi.

Gezginlerin veya komşuköylerdeki köylülerin gözünde görkemli ve siyahımtırak bir harabe görünümündeydi: ve hiç kimse ne bu harabeyi işgal eden sarmaşığın en küçük dalgalanmasının gizlediği şeyden, ne de geviş getiren hayvanların birkaç adım ötesinde görünürde açık olan salonlarda cereyan eden şeyden kuşkulanıyordu.

-Bunlarla ne yapacaksın? - diye kulağına fısıldadı. Etraf yeniden sessizlik içindeydi.

Şövalye kardeşlerin sonuncusu da açılır-kapanır köprüyü geçti: tahtadan yapılmış dikdörtgen, yavaş yavaş, kapının makaralarının gıcırdayan çabasıyla yeniden dikey konumunu aldı. Hendeğin parıltıdan suyu yükselen ayı sanki gülümsüyormuş gibi selamladı. Borunun sesi üç kez iç avlularda çınladı.

Ama kendi soluk alıp vermesinin çok yakınında, boğuk, çılgın bir ses küçük vadinin otları üzerine dalga dalga yayıldı.

Daha sıcak bir gaz halinde kendine gelerek:

- Ve şimdi yardımını istiyorum, Temple'ın Büyük Efendisi! Onları kabul ettiğin gibi beni de kabul et! Çünkü seçilenlerin içinden çıkarıldım ve Tanrı'nın yolundan ayrıldım!

Bu sözlerle birlikte dehşete düşerek kaçmaya başladı. Kuşkusuz, -işkencesiyle buharlaşan odun yığınıyla birlikte yokolan adanın çekimine teslim olduğu sırada-, bu kıyılarda hışırtısı hoş olduğu ölçüde uğursuz olan bir soluk, üzüntüsü içinde kandırmaya çalışarak onu izlemişti: bu soluk tanıdığını düşündüğü azizenin ses perdelerini taklit ediyordu. Ve hızlandığını hissederek bağırdı:

-Yeter ki istesin, Ermişler'den hiçbiri hiçbir zaman bakışını Tanrı'nın yüzünden başka yere çeviremez.

- Bizim ebediyen egemen İyiliğe sabitlendiğimizi ilan eden yüksek bilginlerin düşünceleri! Eğer bu iyilik istencimizin amacıysa,

görüntüsü hiçbir şekilde iğrenç zevkler gibi bizi istencimizden yoksun bırakamaz: Beni dolduran varlık hiçbir zaman onun yüzünü göremeyeceklerin bilincine vardığım ölçüde büyür. Tanrı'nın yoketmek istemediği akıllılık için ey çekilmez mutluluk! Yalnızca içimdeki Tanrı Tanrı'yla zıtlaşır!

Bu sözleri getiren meltem öyle bir borayla şişti ki kendi soluğu kalesinin yolu üzerine fırladı: rüzgâr orada dayanılmaz noktadaydı; çevredeki ormanın yeşil dalları arasında uğuldayan meltem kulelerin yan duvarlarına vuruyor ve mazgal deliklerinden ısıık çalarak çıkıyordu. Bu şiddet gösterisi aslında bu bölgelerin efendisine hitaben yapılan kibar bir uyarıdan başka bir şey değildi; ve kaşla göz arasında içeri girebilecekken, kabul edilmeyi bekliyordu. Eğer Büyük Efendi bu tür düşünceleri kalesinin dışında izleyerek onu biraz daha dinlemiş olsaydı, "Trônes ve Dominations"a karşı olan görevinde eleştirilecekti. Meltemin onu kalesinin içinde kışkırtması gerekiyordu, bu kilise hukuku ve kutsal doktrine itaat sorunuydu. Bu nedenle, Büyük Efendi kulaklarını tıkıyor gibi görünüp, nöbetçi kulesinden geçerek helezoni bir merdivenin içine girip yokoldu. Küçük kapı arkasından kapandı.

Ama bu ahşap kapı bronzdan da olsaydı, bu duvarlar elmasın içinde de yontulsaydı, yine de burayı ayıran veya tecrit eden hiçbir şey önemli olmazdı: kaçması yalnızca başka bir harekete yanıt veren bir hareketti ve hiçbir başka "dışarısı" "içeriye" niyetin dışında üstün olamazdı; oysa, hiçbir niyet başka birinin nüfuzundan kendini gerçekten koruyamaz: burada her niyet başka niyetlere açık kalmaktadır. Yalnızca geleceği umut etme konusunda geçmişin en yoğun niyeti başka niyetlere üstün gelecektir. O halde, gelecek geçmişte kehanette bulunulmuş kurtuluş değilse nedir? Veya kehanette bulunmanın kaynağı geçmişte değilse nerededir? Ama hiçbir kehanetin konusu olmayacak bir gelecek ne olacaktır? Umudun eski yeşillikleri içinde sert bir rüzgâr olarak kendine dönen bu meltem göğün hangi

bölgesinden geliyordu? Sanki meltem geleceği ancak kehanetçi geçmişı bitmişı bir kölelik gibi sararsa, açabilirmiş gibi: böylece, bu aynı bitmişin özünden esen meltem, kurtuluşu gösterirken sözleri kökünden söküyordu...

Büyük Efendi meltemin kendisiyle konuştuğundan artık emindi. Ama çok fazla düşmanca yayıntının kalesinin çevresini kapladığını düşünerek, benzer titreşimi, yalnızca gözlemci bir ruhun mırıldanacağı her şeyi böğüren bir şekilde büyütecek noktaya kadar bile bile karıştırmamak için, -Büyük Efendi bunu düşünme riskine bile girmeden ilk mizaç durumuna yerleşti.

Aynı zamanda kararlı bir şekilde Körükler salonuna geçti.

II

Büyük Efendi tükenen solukları bilgilendirmek için burada ortaya çıkan aletsel biçime duyduğu derin tiksintiyi her zaman belirtmiş olmasına rağmen, kendi kendine onlardan hiçbir zaman yararlanmayacak ölçüde bu cihazların tinsel hiçbir etkinliğinin olmadığına karar vermekle hata yaptığını düşündü; çünkü bu cihazlar biçimlenemeyen tözün fiziksel rastlantılarına çok fazla ayrıcalık tanıyor görünseler de, bu kendi içinde sadece eksik ama tamamlanabilir olan yaratılmış tözün tamamen örneksemeli bir anımsatılması olduğundan, bu aletler hizmet işlevleri nedeniyle, o kadar adilce iş yapıyorlar ki, yaratılan ve bu nedenle eksik olan soluk, aletlerin hizmetini tamamen önemsizleştirmek için hiçbir şekilde dingin bir tarafsızlık noktasına varmıyor. Üstelik: aletsel biçim, tek başına her işe simgesel karakterini veren kutsal bir nesnenin varlığıyla büyük ölçüde düzeltilir. Bu cihazlar makinesel olarak bir âyini gerçekleştiriyorlar.

Bronz Yılan Salonu olarak da adlandırılan Körükler salonunda kendi çevresinde döne döne yükselen sütunlar gibi karşılıklı saygınlıklarının derecesine göre az veya çok ağır olan davranışlarıyla Baş Şövalye, Tarikat Gözetmeni ve Yargıç Büyük Efendiyi bekliyorlardı. Bu salonun dibinde, -İsa'nın resmini sunmadan, yalnızca dikenli tacı ve tutkusunun dört çivisini taşıyan- bir haç, devasa bir şöminenin üzerinde duruyordu; orada iki hizmetçi kardeş ikili bir körüğün kenarlarından tutmak üzere hazır

bekliyorlardı; ocağın kenarında sönmüş korun üzerinde, Saladin'in eskiden Büyük Efendi Rocelin'e verdiği ve Musa'nın *Bronz yılan* olarak adlandırılan demirden yapılmış uzun ve kıvrımlı bir nesne vardı. İkili körük, komşu kulenin oyuklarının içine akıtılan ve böylece biriken birbirinden ayrılmış ruhları içine çekerek ve şömineye açılarak, ocağın üzerinde ruhların ölümden sonraki ilk viyaklamalarını buraya püskürtüyordu: Bronz yılan akkor haline gelir gelmez, elinde kerpeten olan bir hizmetçi bu yılanın kuyruğunu ikili körüğün borusuna yerleştiriyordu; işte böylece, ayrı ruhun çınlayan itirafları altında akkorlaşmış bronz yılan, tükenen soluğun amacından geriye kalan şeyi ortaya çıkarmasını veya gizlemesini sağladığı kabul edilen halkalarını her zaman değişken olan bir eğri üzerinde hareket ettiriyordu.

Baş Şövalye batıl bir alışkanlığın ister yaratıcısı, ister koruyucusu olsun, bu alışkanlıkla alay eden Büyük Efendi'nin kayıtsızlığı karşısında kendi payına bu tür soruşturmayı üstleniyordu. Çünkü gerçekte, Trônes ve Dominations tarafından Büyük Efendi görevine getirildikten sonra, tükenen soluğu kendinde ayrı ruhların yalnızca kendisinin sahip olduğu doğrudan ve gizli bir tür soruşturma biçimini gerçekleştiriyordu; oysa, bu şekilde Şövalye Kardeşler Topluluğu oluşur oluşmaz anında eski Baş Şövalye'nin soluğuyla karşı karşıya gelmişti; öyle ki otoritesinin dayandığı bu aynı soruşturma biçimiyle, Baş Şövalyenin soluğuyla birlikte Bronz yılan'ın bir ayın havası verdiği kendisinininkine tamamen zıt olan bu tür soruşturmaya imkân vermiş gibi görünüyordu. Ve şimdi Büyük Efendi'nin birdenbire kendiliğinden bu soruturma biçimine başvurması ve görünüşte rakibi olan Baş Şövalye'ye hak vermesi, maruz kaldığı sarsıntının sonucunda olmuştur; Büyük Efendi tam da kaçınmak istediği tuzağa düşmüştü ve ölümden sonraki uzun deneyiminden kuşkulanarak, sınırsız uzayların tinsel sarsıntılarından en emin biçimde korunacağı bölge olarak Körükler salonuna girmişti.

O halde, Baş Şövalye ve diğer iki saygın kişi Büyük Efendi'nin salona girdiğini görünce, bir olayın meydana geldiğini anlamışlardı: çünkü Büyük Efendi, giysisi silik kıvrımlarına uyarken, git gide daha yoğun bir şekilde kendi çevresinde döndüğünden, tepe noktada bakışının ikili parlıtısını farkettiler . O sırada, kendi dönüşleri sağlamlıklarına yeniden kavuşmanın tepkisiyle benzer bir görünüm aldılar ve herbiri Büyük Efendi'nin soluğu önünde eğilerek, soldaki duvarkenarında bulunan iskemlelere yerleştiler. Buradan dipdeki şöminede bulunan Bronz Yılan'ın hareketleri izlenebiliyordu.

Veni Creator Spiritus şarkısını ve günah çıkarmaya yönelik mezmurları söyledikten sonra, Baş Şövalye cihazları ve Hizmetçi Kardeşleri kutsaması için Büyük Efendiyi davet etti: Hizmetçi Kardeşler gövdesine üç kez vurarak ikili körüğü canlandırdılar. Aynı anda büyük deri supaplar uluyan bir homurtuyla patlayacak kadar şiştiler. Bu, karışıklığın ilk evresiydi. Sağ taraftaki Hizmetçi Kardeş çalışmayı bıraktı ve kollarını kavuşturdu. Sol taraftaki Hizmetçi Kardeş borudan gelen ilk soluğu dışarı çıkaran kendi cihazını çalıştırmaya başladı.

Ocağın içindeki korlar Bronz Yılan'ın altında alevlendiler; Bronz Yılan bembeyaz hale gelince, sol taraftaki Hizmetçi Kardeş onu kerpetenlerle kuyruğundan tutarak körüğün borusuna yerleştirdi; madeni sürüngen yavaş yavaş eğilmeye başladı; henüz sözcüklere dökülmeyen bir inilti cihazın içinden geçerken, madeni nesne bu iniltinin etkisiyle titredi ve birkaç yuvarlak halka halinde dalgalandı; Bronz Yılan önce üçlü, daha sonra ikili halka şeklinde tortop olmaya çalıştı ve en sonunda oyuk ve akkorlaşmış kafasını kaldırdı; yarı kapalı ağzından uzun bir ısıklık çıktı:

- Susadım!...- diye çevirdi bu ısıklı Baş Şövalye.

Bir sırtığın ucundaki bir çanakta bir yudum sirkeleşmiş şarap üzerine akıtıldı. Öfkeli bir şekilde fişkırان buhar biçim almakta

kararsız kaldı ama bu yalnızca bir başlangıçtı. Büyük Efendi, bu yapıntının görünümü karşısında, omuzlarını silkmekten kendini alamadı. Bununla birlikte, Baş Şövalye'nin teşvik etmesiyle törensel soruyu sorar:

- Sen misin? Kim olursan ol, yanıt ver: sana göre, gerçekten sen misin?

Birdenbire, Yılan, sıçrayacakmış gibi büyük bir halka halinde kamburlaşarak ağzını açtı, çenesi gerildi ve korkunç bir geçirmeyle ateşten bir küreyi püskürttü.

-Buradayım! - diye bağırdı bir bakire sesi.

Göz kamaştırıcı kürenin dibinden bu sözcükleri o kadar büyük bir coşkuyla bağırdı ki, salonunu dibine kadar giderek toprağın üzerinde kendi çevresinde dönen Soluk Kardeşleri bastırdı; oysa, bu, hiçbir zaman ani korku olmayıp, bu solukları yerlere kapanmış halde tutan saf edeptir; çünkü bu küreden çıkan ateşlilik pek hoştu ve Soluk Kardeşler çevreye yayılan kokuyu daha fazla solumaya dayanamadıklarından dolayı -Büyük Efendi'nin soluğunun ocağın üzerinde dolaştığını görür görmez-gizli soruşturma biçiminin başına gelenlere kızan Baş Şövalye onlara salonu boşaltmalarını işaret ettiğinden dolayı, -beşi de hızla salonun dışına çıktılar - üç saygıdeğer soluk sarhoşluktan sendeliyordu ve iki hizmetçi kahkahalarını tutamıyordu.

- Neden bu yolla gelmeyi tercih ettin?

- Dışarıda senin içinde seninle konuştuğum zaman, sen gerçeği bu iğrenç cihazların içinde aramayı tercih ettin!

- Şimdi burada sen varken, bu cihazları yokedeceğim, bunu sen istediğin zaman bile hiçbir şeyin hiçbir zaman söndüremeyeceği ey tanrısız ateş! Bu kadar çok sayıdaki ölen arasında, bir soluk benimkinin içinde itiraflarını söylediği zaman, kendimi hatanın içinde izlemekten dolayı çok kez şaşımadım mı? Zayıf kaynaklarıma

karşı böyle bir güvensizlik çoğu zaman beni beyaza dönüşünceye kadar ısınan bu madeni tanığı incelemeye indirgedi! Korkunç düşünceler, beni, mağarası içinde çılgına dönmüş bir hayvan gibi, bu ayırmacı demir ocağının dibine kadar takip etti. Ey Teresa, bu korkunç düşünceler senin miydi?

- Bu akıllı yalancılığına boyun eğen bu bronz yılanı tanık olarak gösteriyorum: kendi sonunu yokeden şeyin amblemi böyle istiyor. Çünkü, ruhların uyarısına göre ölülerin homurtusundan daha az çekindiğin için, ilk ve son kez gelmeyi reddeden her şeyi kusarken sanki birkez daha ölmüşüm gibi beni dekustu. Sınırlarının dışında duymaya katlanamadığın şeyi, işte yeniden ve en kötüsü kendi yuvanda dinlemen gerekiyor. Dinle: bedenlerinde soluk aldıkları sırada bile iki varlık kendi keyiflerine göre birbirlerine yaklaşıyorlar. Kaba veya ince hiçbir yönteminle onların kendi ruhlarını tanımayı başaramayacaksın. Yazgılarını biliyorum, kökenlerini biliyorum, ikisinin doğumlarının beri tarafında hangi buyruklara uyduklarını biliyorum! O, binlerce kayboluşun içinden kurtardığım bir ruh...

- Bana ne söyleyeceksin?...- Büyük Efendi'nin soluğu titremeye başlamıştı çünkü bedenlerinden ayrı olan ruhları yöneten yasaya göre, görev dışında kabul edilen her kişisel itiraf başka bir soluğun ona verdiği sırrı izlediği ölçüde kesinlikle istencini değiştiriyordu.

- Benimle kaygı duymadan eski bir ıstırabın yamaçlarını çık: ne içinde bulunduğun koşullardan, ne de durumundan yararlanmayacağım ve kutsal görevine gösterdiğin dikkatini dağıtmayıp, aksine dikkatini güçlendireceğim. Sana açıklayacağım şeyi hiç kimse hiçbir zaman bilemedi: karşılıklı bir yanlış anlamayla başlayan hüznü bir öykü; sonuçları yaşamımızdan da öte kötü olmuştur. Bu dünyanın işlerinde çok usta olan bir tanrıbilimci, ilk kuruluş çalışmalarımız sırasında o kadar büyük bir gayretle beni

desteklemeye ve zulümcülerimizin Tarikat'ımızın reformunu yoketmeye yöneldiği sırada öyle bir feragatle bize yardım etmeye çaba gösterdi ki ilk topluluklarımızın günah çıkaran papazı olarak onu seçmekte bir an bile tereddüt etmedim. Güvenim o kadar güçlüydü ki, bu kutsal evlerden birinden ayrılacağım günün öncesinde ona günah çıkarmak istedim; beni durdurdu ve beni dinlemeye layık olmadığını söyledi: Karmel için bugüne kadar yaptığı her şey, yücelttiği tek tanrısallık içindi: o da bendim! hiçbir zaman benden başka ne inancı, ne de dini olmamıştı! eğer gerçekten bir inayet varsa, yalnızca benim yanımda o inayetten kuşkulu olan kurtuluşunun bazı işaretlerini bekliyordu; bundan sonra eğer mahvını istemiyorsam onu kovmak veya korumak bana kalmıştı... Onu ne kovdum, ne de bir daha gördüm. Yücelikler ne olursa olsun, Tanrı'nın içime doldurduğu zevkler çok büyüktür; aynı zamanda liyakatsizliğim içinde karşılık olarak kendime uyguladığım küçültücü davranışlar ne kadar çoktur: en güçlü düşünce bile böyle bir sefalet düşüncesiyle hiçbir zaman boy ölçüşemez gibi görünüyor. Her gün daha da büyüyen bir acımasızlıkla ondan uzaklaşıyordum ve sonunda yalnızca yaşamımın ufkunda mutsuzluğu içinde karanlık bir bulut haline gelişini farkediyordum. Ölümümünden çok sonra, hüznü gecelerinde beni sık sık görüşmeye zorluyordu; onun için ne kadar çok dua etsem, o kadar çok toz halindeki görünümüme yakarıyordu ve kalbimin aldatıcı içtenliğiyle bir gün gençliğimin küçük hırsızlıklarını anlatırken yazdığım şu tümceyi okumaktan ve yeniden okumaktan o kadar çok içi kararak zevk alıyordu: "...Mücevherler takmaya ve ellerin ve saçların ve kokuların ve bu açıdan sahip olabileceğim bütün övünç kaynaklarının kaygısıyla birlikte iyi bir görünümle hoş gitmeyi arzulamaya başladım." Ama ne kadar çok şeffaf ve hafif hale geldiysem, küllü cesedim ezilen duygularım açısından sağlamlaşıyordu. Onun kötücül hüznü gücüne o kadar çok zarar vermişti ki, Tanrı'nın bana çizdiği yollara girmeyi hiçbir zaman

deneyememiştir; anlığını çökertinceye kadar belleğini üzüntüyle boğmuştu; ama istenci direngen olduğu kadar uğursuz olan bir ıstıraba alışmaya çalışmıştı, - bu ıstırabı bile adil bir şey olarak düşünmüştü ve öldüğü zaman, dualarım ona yeni bir süre sağladı; belleğinin hüznünü değil istencinin ıstırabını içimde erittim: çünkü, eskiden yazdığım bu sözcüklerin saf yansıması olarak, artık yalnızca o zamandan beri silinemeyen bu tümcenin içinde soluk aldığından, - soluğu beni gençliğimin hileleri içinde aramaktan vazgeçmediğinden ve bu sözcükleri kendi sarmalından kopmadığından dolayı; ikinci bir kez varlığın içine gönderildi. Ama orada, kendini beğenmiş güçlerinin telkinde başarılı olduğu bir ruhla yakınlık sonucu birleşerek, o ruhu, iğrenç bir yapıntı aracılığıyla kendimden geçmiş halde görüldüğüm bir sahte kopyemi yapmaya itti. Oysa, bu aldatmacanın varsaydığı hüznün payı, kendisine yeniden hak olarak verildiğinden, dünyevi gururla dolu olarak yeniden son nefesini verdiği zaman, ona üçüncü bir süre verildi. Bununla birlikte, silinemeyen sözcükler her zaman soluğunda varolduklarından, yalnızca saf acıma soluyan bir ruhla karıştığı andan itibaren, bu karışım aynı sözcüklerin zararlı yankılanışının vicdan azabının ve kuşkunun içine soktuğu tedirgin bir karakterin oluşumuna neden oldu. Trônes ve Dominations'un başbaşa verip düşüneceği güne kadar aşağıda ona yeni bir varlık ayrılmış olacaktı. Tanrı önsezisiyle dualarımı kabul ederek ona verdiği bu yeni sürenin, hiçbir zaman son bir süre olabileceğine inanmadığımı biliyordu: Tanrı, gerçekte çok mutlu ruhların günahkârlar için şefaet etmesini istemiyor muydu? O halde O, aynı tözün düşeceğini bildiği için her zaman daha aşağıya düşmek için geri dönmesini istemeyecek midir? O halde Tanrı ona bu süreyi neden verdi? Bu süre, varlığa bu kadar çok geri dönüşün, eğer ilk ve son kez işlenmediyse hatayı ağırlaştırdığını ve değiş tokuş edilebilir bir varlığın özünde hiçbir değişiklik oluşturmadığını bana göstermek için mi verildi? Ama, benim yazdığım ve onu baştan çıkaran aynı sözcükler gibi, hala bu aynı

varlık için mi yardım istedim? Bu tümce gibi kendi dualarım mı onu pek çok acı olay içinde sefil durumda tutmuştu? Ya da... Tanrı'nın hiçbir varlığı kutsamadığı ve lanetlemediği andan beri, bu artık, hiç kimse mutlak olarak suçlu olmadan bir eyleyenden diğerine böylece büyüyecek bir hata olmayacak mıdır ve bundan sonra sınırsız mekânlarda kaybolan kaynaşmalardan başka bir şey kalmayacak mıdır? Eğer Tanrı'nın istemediği ve bilmediği hiçbir şey hiçbir zaman olamayacaksa, o halde bunu bilirken aynı zamanda da istemiştir: Tanrı kendisine dua etmekten hiç vazgeçmeyeceğimi önceden biliyordu ve benim duamı kabul eder etmez birinci varoluş koşullarının hiç izin vermediği ve değiş-tokuş edilemez olarak kalacak olan tek varlık üçüncü varoluşun içinde gerçekleşecekti; son nefesini veren ve yeniden başkasına esinletilen bu soluğa verilen varlıktan beri, bu silinemeyen sözcükler içinde soluk alan aynı soluğun varlığı sürdükçe hiçbir şey artık hiçbir zaman ilk ve son kez varolmayacaktır; şu halde üçüncü varlık içinde, eğer bu varlık gerçekten tanrısal bağıştan elde ettiğim bu aynı mutsuz içinse, hiçbir şey bir dördüncü, bir beşinci varlığın ve bunları takip eden başka varlıkların Tanrı'dan istediğim bağışlanmayı alaya alarak sonsuza kadar birbirini izlemesini engellemeyecektir! Ve gerçekte, böylece bana karşı kazanma pahasına, tanrısal önbiliyle bahse girdim; ya bu sözcüklerin belleği sonunda -çok kez tükenen ve yeniden canlanan bu soluğun beni unutması koşuluyla- onların gerçek anlamının bu aynı mutsuz ruha uygun görülen bu yeni yaratık içinde belirmesi için yokolacaktır: ama bu durumda bu ruh artık aynı ruh olmayacaktır; ya da bu mutsuz ruh yeni varlıkta bir kez daha beni bulmak için aynı ruh olduğu sürece, bu silinemeyen sözcüklerin anlamı ortaya çıkmayacak ve aksine onu kurtarmak için gönderilen bu yeni yaratık biçimi içinde tamamen bulanıklaşacaktır! Çünkü gerçekte: onu bu uğursuz sözcüklerin içine kaydederken kendi kişiliğimden vazgeçtiğim her şey bu fizyonominin özünü oluşturmuştur: güzellikte

saf ama inançsız olan bu yaratık kendinde ‘en iyi pay’ın tercihini sınamadan geçirecektir; bu inançsız yaratığı ilk ve son kez ebediyete götürdüğü takdirde değiş-tokuş edilemeyen ilk varlığını yeniden alacaktır. O halde birleşiyorlar... Ama işte bana kadar bir şikâyet olarak gelen olgu: her şeyin önbilisiyle onu bildiğine göre, Tanrı’nın bu özel durumda istemesi gereken şudur bu birleşme büyücülüğü yoketmeyip bu önbiliyi ona ayırmaktadır: ...bu kutsallaştırmanın konusu, sapkınlıktır!... Bakışı, evet beni kandıran bakışı aynı kalmıştı! Bu hiçbir şekilde, benim ruhumda ve yemin ettiği gibi benimle aradığını ileri sürdüğü dingin görünüm değildi! Onun yiyeceği haline gelen şey, benim utancımdı... ve ruhların utancıydı... Önceden benimle yapmayı istediğini boşuna düşündüğü şeyi sonunda bu utançla yapmaya iten bu kızın fizyonomisi değildi! O zaman ondan esirgenen her şeyi bu yaratıktan alıyordu ama bu yaratığa, kendisine defalarca açılan ebediyet kapısını kapatıyordu! Böylece sınavı geçemedi. Çünkü saf ve doğru olarak kendi deviniminin iyiliğini sağladığı için inançsızdı! ve kötülük için biricik eşine itaat etmek, bu yaratık için yine iyilik yapmanın bir tarzıydı! Böylece kendisi gerçekten kötülük yaptığına inanırken, bu yaratık gerçekten iyilik yaptığına inandı! Çünkü kafasından geçen varolmayan bendim, yüzyıllar boyunca peşinden koştuğu gölgemdi, uymamak istediği düşüncelerimde! Şimdi keyfine göre o yaratığı kullandığı gibi benimle birlikte tükenmemekten dolayı çok büyük umutsuzluklara kapılmıştı! Bu yaratığı dostlarına veriyordu ... işte onu kendini satmaya zorluyordu! Ve düşüncemi günahkâr bir zevkle biçimlendirdiği maskeyle örterek beni bütün bakışlara sunduğu gibi bu mutsuz yaratığı benim iğrenç bir karşılığım haline getirdi... Bakın! Bakın!...

- Hayır, Teresa, hiçbir şeyi görmek istemiyorum! - diye inledi, Büyük Efendi. Korkudan soluğu kesilmişti ve büzülmüş bir halde iç çekiyordu: - Bu kadar parlak bir sükûnetin hala dostluğun hiperbollerine bağlı olmasına kim inanmıştır, kim inanmayı aklından

geçirmiştir! Değişken yapıların görünümünün sizi kaygılandırması gerekir miydi... Ya! - dedi birdenbire.

Yeniden sessizleşen ateş küresi kurşuni sarı bir renge büründü: kürenin üzerinde kapalı gözleriyle veya açık dudaklarıyla oval bir yüz belirdi. - Bu şekilde onu görmem yasak! - diye tısladı Büyük Efendi'nin soluğu. - Burada bile bizi şehvetli bir kalbin uyanışlarından koruyan ey kutsal Kural beni koru... - Ve kendini toparlayarak:

- Hey Teresa, buna layık olmasam da, yüksek çevrelerin barışından sorumlu olarak kalıyorum... Sizi dinlemek, kuşkusuz çoktan bu barışı geçersiz kılmak demektir!... Güçlü sözleriniz yolların düzenini alt üst ediyor...

O sırada, kendisini sorgulayan bu çevrintiye kalbinin silik bir gizini yeniden dile getirmiş olmak için, daha önce beyaz mahkum giysisiyle alevlerin ortasında görüldüğü şekliyle onu yeniden gördü: dazlak ve kül rengine çalan beyazlıktaki bir kafatası, büyük burunlu, kalın dudaklı yüzü; parlak alnının altında, göz çukurlarının içindeki gözleri yalnızca şaşkınlık ve ıstırap doluydu. Bu şekilde ona göstermek istediği etki derhal gerçekleşmişti.

Teresa göz kapaklarını yavaşça indirdi, daha sonra kaldırdı ve bakışlarını ona şefkatle çevirdi. Ve kendini tüy gibi hafif hissetmiş olsa bile, yanakları kızarmıştı. Bu, sanki eskiden bir erkeğin karşısında çekingenken yüzüne hücum eden kan, unutuşun buzlarını eritmiş ve onu gizemli soğukluğundan kurtarmış gibi çok eskiye dayanan bir kızanklıktı.

Büyük Efendi bu kadar yüce bir saflıktan etkilendiğinden, bu yüksek ruhla daha sert konuşmakta güçlük çekti:

- Düşüncelerinizin atılımlarına uyarak, kendinizden çıkardığınız her şeyi sizinkine bu kadar zıt bir yapının özüne atfedebilmeniz en azından tehlikeli bir hareket değil mi? Bu hareket,

her zaman için yokettiğiniz şeyi yedekte tutmak demek değil mi? Diğer taraftan, daha önce tükenen ama tensel varoluşu sırasında sapkınlaşan bir soluk, art arda yaratılan başka ruhlarla yeni bir birleşti; böylece bu soluk onlara birbirlerinden habersiz o kadar acı verdi ki, hiçbir ruh varlığını bedeni içinde ilk ve son kez yaşadığından ve ölümsüzlüğünü de başka türlü tanımaktan hiçbir zaman emin olamadı. Bu nedenle de, ölümsüzlüğünü daha sonraki varoluşlarda temizleyemedi ve bu sonraki varoluşlar da daha büyük bir bozuluşa maruz kaldılar: bunu hala yaratılan türlerin değişkenliği olarak kabul ediyorum, ama - böyle bir değişkenliğin tözde inayetin yerini alacak şekilde aldedilememesini hiçbir şekilde düşünmek istemeyişime rağmen - seçilmişlerin sayısını dondurmak Tanrı'nın arzusuna uysada, uymasa da - ve ey bilge Teresa, burada bulunan biz diğerleri, bunu yapmak size düştüğüne göre, bu gizemli sayıyı bir gün tahmin etmemiz mümkün olmaması karşısında - Tanrı'nın böyle bir buyruğunun tek başına bu sayıyı sınırlandırabilecek gücü var mıdır? Ne diyordum? Yeni bir yaratığın cevherini yüceltilen yaratıklarının içine alması için, Onu görkemine pek uygun olmayan geçici bir çareye zorlamalı mıdır?... Sizde sonsuz mutluluğun en yüksek alanlarının parlak aynasını gördüğüm zaman, uzun zamandan beri hiçliğe gömülmüş olan kendinizin kavranılamaz bir yeniden yaratılmış biçimini ona aktaracak noktaya kadar, çirkef suyunun dibinde bu cüceyi hala besliyor muydunuz?

- Ya! bu çirkefin içine tamamen girmem sizin için hiç önemli değil, değil mi, Büyük Efendi! - diye patladı ateş küresi ve aynı anda bu kürenin içindeki kutsal yüz kayboldu. - Tanrı beni ortadan kaldırsın! Kendini vermediği sürece beni yoketmeyecektir! Kendini vermeli! Onun bıraktığım boşluğu doldurması gerekir! Ve şimdi yokolmaları nedeniyle yaklaşan solukların içinde kendimi kaybediyorum: bedenleri solukları yayacağı zaman, onları sorgulamadan önce, böyle bir ses uyumsuzluğu, kendi seslerini

ayırdetmeni imkânsız kılacak şekilde kendi son nefeslerinin dibinden yükselecektir! Burada ahlak bozukluğunun alacaklılarının onlara saldırmamaları için çok fazla borç sözleşmesi yapıldı: en kötü çevrimlere adanan ruhları parçalanmışlardır! İşte bu nedenle, bunları görebilen tek kişi olan ben, burada kendimi Tanrı'nın beni tanıdığı şekliyle gösterirsem, onlar için hiçbir şey yapamam: bu ruhlar beni küfretmeden göremeyeceklerdir! Küfürün önünde gitmem ve hatta küfrün biçimini almam gerekiyor! Böylece, emeğim kirli solukları onlardan uzaklaştırmış olacağım! Ey Büyük Efendi, duruluğumu senin ellerine bırakıyorum!

- O halde bu hiçbir şekilde yeterli değildir! Beni bir rüşvetçi mi yapmayı amaçlıyorsun! - diye bağırdı Büyük Efendi. Bu sırada yerde, Bronz Yılan'ın duman çıkaran ağzının karşısında soluğu kesilmişti. Ama akkor kürenin içindeki yumuşak yüze boğazını yakarak:

- Bakire olarak yaşadın! Yeniden bakire olarak varolacaksın! - diye, bağırdı. Yerin hiçbir şekilde Kardeşlerimin olan burası değildir! Seni burada tutarsam, tanrısal lanet Kutsal Tarikat'ımıza vuracaktır!

- Bana bedensel konumumu anımsatmaya nasıl cüret ediyorsun! - diye bağırdı küre. Bu sırada ocağın içinde o kadar yüksek alevler sıçratıyordu ki metalik amblem erimeye başladı. - Erkek veya dişi binlerce bedenin benim gücüm için yeterli olmadığını bil!

Kalın bir buhar tabakası şöminenin içinden yavaşça yükseldi. Bir sessizlik oldu: uzaktaki kulakları sağır eden bir gök gürültüsü duyuldu ve ardından tekrar sessizlik. Ve birdenbire vitraylarda bir çıtırtı meydana geldi ve sonunda onlarca ve daha sonra yüzlerce dolu tanesi ocağın ve küllerin üzerinde zıplayarak biriktiler.

Aniden, av borusunun sesi gecenin içinde çınladı. Çağırma ve emretme sesleri yankılandı. Bir atlı grubunun gürültüsü ve daha sonra savaş atlarının kişnemeleri avlularda çınladı.

O sırada salonun kapısı vuruldu. Hiçbir ses yanıt vermedince, Yargıç ve iki soylu delikanlı içeri koştular. Büyük Efendi'yi yere yüzüstü devrilmiş bir halde buldular; yanında Bronz Yılan'ın açık ve soğumuş ağzıyla karşılaştılar. Yargıç yavaşça onun omuzuna dokundu. Büyük Efendi başını kaldırdı:

- Sire Jacques, Kral geldi ve birkaç günlük bir dinlenme için sizden kalacak yer talep ediyor. İsyan yeniden patlamak üzere.

- Dinlenme numaraları için her zaman isyandan söz ediyor!
- dedi, Sire Jacques. Çabucak ayağa kalkmıştı. Güzel! ona bütün sol kanadı ve kuzey kulesini tahsis edin. Odasına hemen bir sandık para götürün. Kıbrıs sandığında ne kadar para var?

- İkinin frank! - diye fısıldadı Yargıç.

- Ona Londra'dan gelen sandığı ekleyin. Yoksa onu burada yortuya kadar dolanıp dururken göreceğiz! Onu nezaketle ve merhametle karşılayalım: ama bu hareketlerimiz olabildiği kadar sessiz ve mesafeli olsun. Her şeyi birinci sınıf ölçülere göre hazırlayın. Hiçbir şekilde ikinci sınıf bir şeyi anımsatan belirtiler olmasın! Amblemleri ortadan kaldırın ve onların yerine hayali harekete geçiren resimler koyun. Bu konuda bir şey sorarsa, her yanıt için göğsünüze vurun. Ne kadar kendimizi suçlarsak, kral o kadar çok anlamış gibi başını sallar. O zaman kendini güvencede hissediyor. Bu ona yeter.

Büyük Efendi onları başından savdıktan sonra, Meditasyon adı verilen kuleye yöneldi. Eskiden, dava öncesinde oraya bir dua yeri yaptırmıştı. Bu kuleyi ne kadar zamandan beri ziyaret etmediğini anımsayamıyordu. Alçakların en bayağısı olan Kral veya

Papa başta olmak üzere tükenen soluk durumundaki hiç kimse bu kuleye girememişti. Buraya hiçbir zaman kimsenin girmemiş olması, belki Kardeşlerin dışında, hiçbir görünür tepkinin bu dua yerindeki kalıntıların görünümünü bozmaması karşısında, gerçek bir olgudur. Kuşkusuz bu nlem, Kralın ziyaretini bildirdiği her defa bir zorunluluk haline gelmektedir. Bazen, Kral gelişini bildirmeden de burada olmaktadır. Tarikatin bir yesi olarak kabul edildiğinden beri, alçakgönüllülük bahanesiyle Temple şövalyesi giysisine bürünerek Kardeşlerin arasına karışması mümkün olmaktadır. Kral bu alışkanlığını koruyor ve bunu tükenmiş soluk durumunda daha büyük bir kurnazlıkla uyguluyordu.

III

Büyük Efendi soluğunda tutmak istediği her şeyi bu çok eski olay üzerine yoğunlaştırdı. Helazoni merdiven içinde ısıklık çalan hava akımına kendini bırakan Büyük Efendi kendini, eskiden bu kapıyı duvarla örme konusunda aldığı kararı ve bu kararı Baş Şövalye'ye ilettiği aynı yerde buldu. Kendisinin hazır bulunmadığı sahneyi daha sonra Baş Şövalye'nin anlattığı şekliyle kafasında tasarımladı - ve aynı tiksinti, merakla karışarak içini doldurdu.

Eskiden dehşeti açgözlülükle ararken, merakı tiksintiyi altedemezdi. Şimdi ise merakı tiksintinin ölmüş heyecanından doğuyordu. Ve işte dehşet, taşın arasından bir sıvı gibi ona ulaşmıştı: hiç çaba göstermeden kendini dua yerinin içinde buldu.

Karmakarışık bir halde duran yedi tane delikli tulum, tozlu nesneler ve çok büyük miktarda ince teller havlı bitki örtüsüyle ve renksiz küflerle karışmış olarak döşeme taşlarını tamamen örtmüştü. Böceklerin kaynaşmasıyla oluşan berrak bir parlak zümrüt renkli yansılar olan sineklerin uçuşuyla almasıyordu.

Ama Büyük Efendi çevreyi incelerken birkaç yüzyıldan beri yokolan kendi kalbinin isteğinin merkezinde yeniden oluştuğunu ve çarpmaya başladığını düşündü.

Kemerleşmiş yüksek tavanın altında, boşlukta asılı olarak, çok güzel genç çıplak bir beden kendi çevresinde yavaşça dönüyordu: kapalı gözler, ince omuzlarının üzerine çok sayıda lüleler halinde yayılan siyah gür saçlarıyla asılı kafa - boyunda bir ip parçası.

Dönüşü içinde bütün yönleriyle göğsünün ve karnının, düz ve parlak böğrünün ve diri kalçalarının mor derisi ve bacaklarının mükemmel çizgisi ortaya çıkıyordu: kısa ve geniş olan penisi ve dolgun taşakları olmasa, bir kız olduğu zannedilebilirdi; güçlü elleri hala arkadan bağlıydı.

Ne bir çocuğun asılması, ne de bizzat kendisinin emrettiği idarının koşulları eski Temple şövalyesini bu görüntüye çekmemişti: bu genç beden bir yalanı gizliyordu. Hafif gamizonuyla onu buraya gizleyen bu antik kalenin taşların ve duvarların başka bir dayanıklılığı var gibi görünüyordu.

Büyük Efendi bu boğazlanan delikanlının apaçık biçimini nasıl farkedebildiğini kendi kendine sordu. Bugüne kadar yalnızca son nefesini verensolukların çevrimini farketmişti; ve engizisyoncu olan kendi soluğu, ölen solukları diğer soluklar tarafından raslantısal sarılmalarından kurtaracak şekilde farketmeyi başardığı sürece, bu, onlara uzun zamandan beri yokolan bahanelerinden kopmuş az veya çok muhtemel olan fizyonomilerine atfettiği kendi kavrayışlarına göre olmaktadır. Böyle bir atfetmenin keyfi bir üfürmenin içinde kaybolmaması konusundaki boş kaygısı ona ne kadar çok çabaya malolmuştur!

Çünkü o yalnızca uykusuz bir istemdi ve yalnızca eskiden köreltilmiş bedeninden çıkarma gücüne sahip olduğu her şey bu istemin başına gelmişti. Şimdi, kendi çevresinde dönerek ilerlemek, daha az çılgın olmayan başka bir istence raslamadığı sürece, artık kendi çevriminin dışına çıkamadığı bir kaçışın içinde istenci

kovalanırken, küllerin ötesinde artık hiçbir şey bundan sonra yokolmayacak soluğu bastıramaz. İşte bu nedenle Büyük Efendi görevine dönmeyi ve yüksek topluluğun sükûnetini gözetmeyi kabul etmişti. Gelecek yüzyılda bedeninin kendisine geri verilmesini bekliyordu ve bu bahaneyle de bu Temple arpalığında hava akımları içindeki başıboş gezintisini sürdürüyordu. İşte bu arpalıkta rakibi olan Baş Şövalye'nin ihanetine uğramıştı. Bedeninin eksikliği nedeniyle, hakaretlerin bağışlanması ötesinde ona bir yön sağlayan ve bu viranenin içerdiği bütün geçici toplulukla birlikte dönüştüğü çevrimin içinde bir eksen gibi, bu yüce virane onun yurdu ve dış kılıfı olmuştu ve yargı çevresine giren diğer çevrimli istençler açısından bu kuşkulu görev -(Philippe'e ve kendisine temelsiz görünen özgürlükçü Sorbonne'a attığı görev)- ona kavranılamayan barışı erteleme olanağı sağlıyordu: çünkü içerdiği her şeyiyle birlikte (çelişki ilkesi, özdeşlik, sorumluluk, vs.) adların erdemine ve aynı şekilde yükselişler ve inişler veya kendi uzamında sakınlımlı adımlarla hareket etmesini sağlayan kendi ekseni çevresinde dönen hava şeridinin nedenine - böylece temeller atmak için olduğu gibi kendi kendini yaratmak için adlar biçiminde soluk veren soluğun saygınlığına inanmaya devam ediyordu ve bu şekilde kendi soluğunun diğerleriyle sahte bir ayırımını yapmaya ve tek Soluk'un içine karışabildiği ölçüde genişlemeye çalışıyordu: ama bu savaşım yalnızca şiddetli bir tutkunun her soluğa önceden tek Soluk'un içindeki mutlu bir karışımı söz vermesinden değil aynı zamanda bütün solukların dağılan bedenlerin onları özgür bıraktığı ölçüde karşı konulamaz bir kitlenin içinde birikmeleri nedeniyle eşit olmadığı ortaya çıkmaktadır. Eğer yüzüstü bırakılan bedenle çevrimsel yoğunluğu hiçbir şekilde başka bir soluktan farklı olmayan soluk arasında hiçbir ilişki kurulamıyorsa ve bununla birlikte bu yoğunlukların herbirinin şiddeti, ılımlılığı veya zayıflığı tamamen zıt beden davranışlarının ortaya çıkmasına hiç izin vermiyorsa,

çevrimsel gidişi burada hala suçla tutuşan gidişe tamamen benzeyen dindar bir ruhun ateşliliğine hakaret etme riskine nasıl girilmez? Toprağı sıyrarak geçen falan soluk tarihin en büyük hainlerinin gidişatlarıyla karşılaştırılabildiği zaman, az önce en yüksek alanların teması içinde tutulan bir soluğun görünürdeki en yüksek devinimsizliğini, içinde gevşek bir sefahatin sezinlendiği durgun ve iğrenç olduğu kadar parıltılı olan bir tabakadan görünürde ayrı tutan hiçbir şey olmadığı zaman, saf alçakgönüllülük nasıl zedelenmez? Ne yazık ki, görünürde! Ve bedenden yinelenen ayrılışı tinlerin ayırdedilmesinin armağanı olarak alan soluğun bedeninden bir kezden fazla ayrılması ve böylece bir kezden daha fazla bedenine kavuşması gerekiyordu!

Suluk, kendininki gibi dış görünüşü olmayan bu solukların içinde uzayan yönelimini kavıyor muydu? Solukları merdivenlere, kulelere veya hücrelere kapatınca oluşan cansızlık, kasılma, soluk soluğa kalma, hırıltı, genleşme niyetlerin içeriklerini mi gösteriyorlar? - Kuşkusuz bir o kadar da kalıntı ama bunlar hangi yokolan eylemlerin kalıntılarıdır? Falan soluğun dünyadaki ikameti sürerken, bir kadın bedeninde oluşturduğu şey, organlarının düzenlenmesine göre az veya çok titreştiğinden beri, bir tedirginlik, doyunluk veya umutsuzluk yankılanması içinde bu bedenden kopmuştu ve bu yankılanma savaş meydanında ölen genç bir kahramanın havasından farklıydı. Bu genç kahraman sonsuz spirale götürüldüğünde bu son soluk diğer soluklarla karşılaşıyordu: bu son soluğunu verenlerin hepsi bir özlemle, yenilenen bir tatminle, bir saplantıyla, hüznü bir acıyla direniyorlardı; bu direngenliğin nedeninden çok uzaklaşan bu son soluklar nesnesiz hale gelmişler, saf buharlar halinde rüzgârdaki koridorlarda duygularına indirgenmişlerdi; aynı zamanda, en iffetlisinin olduğu gibi en şehvetlisinin, en masumunun olduğu gibi en suçlusunun sahip olduğu bu doğrudan özümsemeye göre, bu solukların her biri başka bir

soluğun yayıntıları içinde kayboluyordu; ama bundan sonra içinde bir çocuğun soluğunun bir savaşçının veya bir saraylının soluğuna karıştığı bu boşalmalarda artık suçlu veya masum kalmıyordu; itme ve çekmenin tersine çevrilmiş yasaları, bu şekilde çeşitli niteliklerden oluşmuş bu demetin zevk ve tiksinti ürpertileri hissedecek noktaya kadar zenginleştiği ve onları yeniden üretme gereksiniminin geçici bir bütünlük varmış gibi bir görüntü veren bu aynı demetin içinde kaçınılmaz olarak doğduğu sürece onları eğreti birleşimlere götürüyordu; böylece sevecenliğin ve hakaretlerin sahte bir mübadelesi bu amaçsız isteklerin birbirine karışmış spirallerini katediyordu; bununla birlikte eğer talih özel bir yankılanmanın bu soluklardan birinin organlarıyla ayrılması anında oluştuğu şekliyle yeniden bulunmasını isteseydi - veya bu soluk, bir anımsama irkilişinde, bunu diğer spirallere dayatsaydı veya demetleri dağılsaydı: hiçbir şey artık onların raslantısal karışımları içinde direnmelerini önleyemeyecekti ve hareketleri onları birbirlerinden bir ebediyetle ayrılmış olarak uzaklara dağıtacaktı.

Oysa, Büyük Efendi kalesinin alabileceği kadar soluğu içeri alıyordu: eğer kalenin köprülerini kaldırırsa, solukların şöminelerden gireceklerini ve onları güç kullanarak tutarsa hiçbir şey solukların geldikleri gibi gitmelerine engel olamayacağını biliyordu; bazen çevrimlerin oluşturduğu öfkeli boralara maruz kalarak sanki ona işaret yapar gibi bükülen ve sallanan geniş ormanların yapraklanışını temaşa etmek için uzun süre pencereden baktı. Bu çevrimler, kalenin duvarları dibinde dolaşan ve kaleye kabul edilip edilmeme kaygısı taşımayan gelecekteki konuklarıydı; ama Büyük Efendi onları bilgisizliğin içinde dışarıda bırakmaktan dolayı kendini suçluyordu: içeride sükunet yeni kurulmuştu; bununla birlikte, yer yokluğu yalnızca bir bahaneydi; kaleyi büyütmekten sözetttiği zaman Tarikat'ın yoklamacısı gülümsüyordu: başka Arpalıklar da vardı ama bu Arpalık göz alabildiğine genişti, kimi

kez tepeleri aşıyor, kimi kez vadinin üzerinde belirliyordu ve bunu görmek için kulelerden birine çıkmak yeterliydi: ama aslında bu yersorunu soluk olarak soluklar karşısında alınacak tavır için olanla aynı sorundu: soluk, son nefesi onu dışarı attığında, kendisinininkinin dışındaki bir bedene yerleşmek zorunda kalırsa, hiçbir zaman olmadığı kadar kendi içindeymiş gibidir çünkü soluk olarak sanki her zaman oradaymış gibi her tarafa yayılma yetisine sahiptir.

Ama solukların kalede vakit geçirmeleri için kaleyi kendi yerleri gibi değil de, buradaki yoklukları gibi görmeleri gerekmektedir; burada kendi içlerinde olduğu gibi dışarıda hareket ettikleri zaman hissettikleri rahatlığı bulamayacaklardı: buraya amaçlarını gerçekleştirmeye gelmişlerdi. Ve hiçbir şey Kutsal Tarikat'ın kuralları ve amblemleri kadar bu işe uygun değildi; hiçbir yer onları yokeden tozdan ayıran olasıız aranın içine solukları yerleştirmek için bu antik kale kadar elverişli değildi.

Kendisine gelen her şeyi içte sanacak kadar şeffaf uzarıdan başka bir şey olmayan soluk için, nesnesiz amacı içinde bu amaçtan daha az varsayımsal olmayan soluk dışsallıklar yaratır. Başka bir soluk onunla karşılaştığında birbirlerini karşılıklı olarak varsayarlar; ama her biri bunu amacın değişken bir yoğunluğuna göre yapar.

Oysa soluğunun gerçekten Büyük Efendi'nin soluğu olması için, adının ayrımsız boşluğunda son nefesini verme ve yeniden soluk alma arasındaki ara tarafından olasıız görevini varsaymayı öğrenerek boşluğunun ayrımsızlığını durmadan anımsamıştı; öyle ki kardeşlerine karşı olduğu gibi kendi içinde varsayılan bir eğilimle diğer soluklarla paylaşılan bu ayrımsızlıktan farklılaşmayı başarmıştı; yeter ki sıraları geldiğinde dikkatlerinin konusunu olduğu gibi ayrımsızlıklarını varsaysınlar. Yalnızca son günde Melek'in trompet sesi, solukları yeniden bedenleriyle birleştirerek ve bedenleri soluklarla uyandırarak, varsayılan Kutsal Tarikat'ın

kınlınlığına son verecekti.

Kendi çağında yaşarken kabaca kullandığı varlığın benzerliği hakkındaki çok uzun süreli alışkanlık, bu bölgelerin kötü sürprizlerine daha uyumlu olarak, şimdi zamansız olan ama gözyaşları vadisinde uygulanabilen yorumsal alışkanlıklara düşürmeyen basit bir yasayı hemencecik yapmayı aklından geçirmeden önce, dalgalı haldeyken onu rahatsız ediyordu. Kendisinde olduğu gibi çevresinde olup biten şeyi kavramayı umut edebilmeden önce aldatılmamak ve yoldan çıkarılmamak amacıyla öncelikle anlığının bu uyarlamasını, kendisinden önce son nefesini veren solukların davranışlarına kendini tiksintiyle karışık bırakırken ancak bir tür sempatik öykünme yoluyla yavaşça elde eder: eğer herhangi bir zaman bu davranışlar gerçekten amaçlara yanıt verdilerse, sözkonusu olan onları dinleyerek kendini bozulmaya bırakmamaktır.

Çok sayıda figürün görünümünü etkilerken, diye düşündü, solukların her biri boşluğa alışmış gibi ve bazen de daha geniş ve daha boş bir başka soluğa bu boşluğu hazırlamış gibi boşluğu sarsmanın bir şekliyle kendini gösteriyordu, - boşluk burada hiçbir dehşet uyandırmıyordu! - ve her soluğun özgürce doldurduğu uzamın yokluğunda- artık hiçbir şeyin ruhu ruhtan ayıramadığı burada ne olursa olsun bir amacın içeriğini ortaya çıkarmak için, bedensel ve dünyevi bir geçmişin her kavramını ruhun beden biçimi olduğunu belirten bu aksiyomla birlikte bırakmak gerekmiştir: buradan bir değer yargısını çalabilecek figürlerin sonsuz ve görünürde temelsiz olan çeşitliliği ortaya çıkıyor: daireden diske kadar, açılardan koniğe kadar, göz alabildiğine uzayan yalın yüzeyden doğru veya dalgalanmalı çizgiye kadar ve zigzagdan yalın noktaya kadar: bunlar, Büyük Efendi'nin diğerleri arasında bir soluğu kendininkinin boşluğu içine sokmak söz konusu olduğu

zaman hissettiği şeylerdi: kendi kavrayışı için boşluğun münavebeli olarak dolandığını veya kayganlaştığını görmek şaşırtıcı olsa da, onun belirli bir merkezde buruştuğunu görmek bir bitişin tahmin edilmesini sağlıyor gibi görünüyordu; bununla birlikte, hiçbir şey, bir soluğun saf ve duru hale gelen boşlukta artık yalnızca yalın bir sabit nokta oluşturduğu zamanki kadar en büyük kötülüğe yakın olmayacaktır. Belki de keyfidir ama nede ve neye göre kötüdür?

Bu yüksek yuvarlak yapıda ortaya çıkan asılı durumdaki bu genç bedenin ani görünüşü Büyük Efendi’de bu düşüncelere yol açmıştı.

- Gerçekten bir beden, dedi kendi kendine, - ama yaşamıyorsa da bir ceset de değil. Bu ayırım özel olmaktan çok uzakta, Temple tapınağının genel durumuna yanıt veriyordu. Burada kendi olunan şeye benzer her şeyi görmek mümkündü: soluk, çevrinti, - ama olmaktan çıkılan şeyi değil: cesetler veya canlı ve elle tutulur bedenler. Bu beden ne yaşıyordu, ne de çürümüştü. Boğulan gencin yüzü bu tür işkencelerden kaynaklanabilecek iğrenç bozulmaların hiçbirini taşımıyordu.

- Bu, uyumakta olan bir beden: o halde buraya hileyle gelmiş.

Büyük Efendi bu uslamlamayı yaptıktan sonra, en yüce Soluk’un ölümden ötede tazeliğiyle korunabilmesi için kendisinin bu bedeni aldığı varsayımıyla tuhaf bir şekilde sarsıldı.

- Bir melek kadar güzel! - diye söylendi. Ama bu onu besleyip yaşatan en yüce Soluk’sa, ona yalnızca yaklaşabilir miyim? Kendi bedenimden yoksun olarak saf tin olmadan yalnızca soluk olan ben, onu kuşkusuz tinin gözleriyle değil de, yokolan bir görmenin bakış ıyla görüyorum: çünkü düşünülen ve düşüncenin ondan kopacak ve tekrar ona dönecek kadar dokunulabilir olan bir nesneyi algılamakla elle tutulamayan apaçıklığı algılama noktasına

kadar düşünmek arasında bir fark vardır: burada bize uygun görülen tek apaçıklık budur: herhangi bir şikâyetçi veya inleyen soluk beni, aramızda en hafif olanlardan bile daha hafif görünen bu çıplak bedenden daha az kaygılandırırdı! Veya bu beden sağma sapan konuşan soluğumun ürünü olmasın? Bu kurbanı ortaya koyan sofu boşluğum mu veya kurban edilen bu mükemmellik bu kapalı yeri mi tutuyor?

Böylece biktırıcı ayrıntılarla cesaretlenen Büyük Efendi, kralın gelişinden önce kuşkulu her izi yoketme kaygısından çok soluğunun bu sahte ceset üzerindeki otoritesini hissetme arzusuyla atıldı. Böylece aşkın bir stratejiye sahip olduğu kanısıyla kendi soluğunun esinlendiği bütün şiddetle bu asılı beden çevresinde fır döndü.

Oğlanın saç lülelerinin içinde dolaşarak onun kulağına üç kez şu sözleri fısıldadı:

- Eğer Tanrı'dan geliyorsan, bana bir işaret ver ve sıkıntılarında bana yardımcı ol!

Ama ne eğilen kafa kalktı, ne de asılı beden dikey konumu değişti.

- Kim olursan ol, diye konuşmasını sürdürdü Büyük Efendi, - bu işkence gören bedende oturan sen, yanıt ver: bu beden senin mi? Kutsal Haç adına dinle! hareketini durdur - eğer yapabilirsen!... Ama biz diğer son nefesini veren soluklardan ayrılmak için bu beden içine giren bir soluk olmuşsan, bu durumda bu bedeni huzur içinde dinlenmeye terk et ve soluk olarak çık ve dolambaçsız yoldan kendini açıkla! Eğer işkence çeken sensen, bunu söylemekten çekinme: ne görüyorsun, ne hissediyorsun? Uzamda bu şekilde kalman ıstıraptan mı yoksa yüce mutluluktan mı? Neden ellerini bağlı olarak tutuyorsun? boynundaki bu ip ne? Bu yerde

seni kim tutuyor? Yalvarırım, konuş, şaşkınlığımı artırma!

Ama bu kadar soruyu ve yalvarmayı duymayan genç boşlukta kendi çevresinde yavaşça dönmeye devam etti: eşsiz bir gülümseyiş yarı açık dudaklarına oturmıştu: hiç soluk alınmıyordu ve de genişleyen burun delikleri hiç hava solumuyordu. Bu durumda gelecekteki görkemi gösteriyormuş gibi görünen bu varlığın gizli kaynaklarını kendi başına sondalayabileceğini uman Büyük Efendi bu bedene ağızdan girmeye çalıştı: ama hareketini ne kadar şiddetlendirse de, bu deliğin içine yayılamadı ve oğlanın dudaklarının kenarlarına buharlaşarak dağıldı. Bu beden ulaşılmaz olarak kalıyordu.

Büyük Efendi'nin soluğu kesin çizgileriyle eşsiz olan bu güzelliği bir soluk yokluğu olarak kavradığı an nasıl tepki verecekti? Artık içsel varsayımına uyan bir dışsallığa değil de, kendi içinden kapalı bir içe çarpıyordu; kendi içinde dışarıda kalıyordu; titremelerle hareketlenen kavranılır boşluk olarak bu dingin saydamsızlığı ayrımsızlık noktasına kadar içerebilir miydi?

Soluğu bu sessiz güzelliğe daha şiddetli üfleme için soluğunu tutmak istedi.

Ama ona yeniden saldırmak için daha geniş bir spiral halinde dönmeye çalıştığı zaman, yalnızca uzaklaşmayı başardı: hiçbir başka hareket bu asılı bedeninin dönüş hareketine uymanın dışında bir şey yapamadı.

Genç beden her yeni buyruğa sırtını döndüğünden, bedeni öyle bir hızla kendi çevresinde dönmeye başladı ki, Büyük Efendi'nin dönen soluğunun ortasında bir sütun oluşturdu; Büyük Efendi'nin çılgın bir hıza kapılarak birtopaçın yörüngesi gibi genleşti; ama asılı bedeninin dönüşü ilk yavaşlığına dönünce, Büyük Efendi'nin çevrintisi üç spirale bölündü: algısı, istenci ve bilinci. Algısal spiral

aynı anda bütün bedensel yüzeylerini kuşatmayı başaramadığı gibi gencin dönüşümsel hareketinden artık ayırdedilemiyordu; ikinci spiralde -yükseliyor muydu? iniyor muydu? - istenç ayrımsızlaşıyordu; algılanamayan hareketteki üçüncüde, bilinç diğer iki spiralde yansımdan bitkin düşmüştü. Kendini unutmanın içinde amacını arayan bilinci niyet olarak artık faydasız bahaneyi gerçek nedenden ayırdedemiyordu: algısı algılanan nesneyle dolan boşluğuyla karışmakla birlikte, bahane nedenle çakışmıştı; çünkü suçun bütün izlerini kraldan saklamak için lanetli yere geldiğinde, onu bu kutsal yeri incelemeye iten şey bu kaygı değildi. Oysa, olayın dış görünümünde, ortaya attığı sorunlar nedenle ilgili olmasına rağmen, bu neden bir suçu gizleme niyetiyle kapatılıyordu: bu gizleme ayrımsız istencin içinde değil de, bu ayrımsızlığın bu bedenin algılanması ölçüsünde üzerine yayıldığı bilincin içindeydi; öyle ki bilincin kendi kendine sorma biçimi artık istencinin dönüştüğü ayrımsız boşluğun bir geniş getirmesinden başka bir şey değildi; ister bilinci ayrımsızlığından yeni doğan çeşitli ilişkiler olarak kendini bu üç spiralin içinde görsün, ister tahminlerin ve seçeneklerin içinde kaybolsun: eğer Tanrı soluksuz bir bedeni çürümez halde tutuyorsa, bu, ya bedensiz solukların ayrımsız özgürlüğünü altetmek üzere onları çağırmak içindi? - ya da aksine onların ayrılmasını hissetmek içindi? bunun senin boşluğunun doldurabileceği bir oyuk olup olmadığına dikkat et.

Gerçek nedeni şöyle bir inceleme noktasına gelen Büyük Efendi, bu kadar özel sorulara yanıt verecek güçteki bir bilince artık sahip değildi. Çünkü her şeyi kendi içinde varsaydığı zaman içe dalmak için kendine yarattığı bu arayışı varsayılabilen nesnenin algısı yoketmişti: bir şeyden diğerine artık zaman yoktu; algı doğrudan bu bedenin bütün biçimleriyle birleşmişti. O halde, hiçbir şekilde onu isteyemeden boşluğu içinde algıladığı şey, sersemleşen bilincine ancak tahmin olarak ulaşıyordu ve kendini boşuna bu üç

spiralin içinde varsaydığı ölçüde algıladığı şeyi daha az reddediyordu. Çünkü tek bir spiralleşmeyle her üç spiralin içinde yansımayı başarır, gerçek nedenin üzerini örten bir suç gizlemenin boş bahanesini yeniden yaratmış olacaktı. Oysa, Senin zayıflığın içinde güçlüyüm, sözü gibi gerçek nedenin ortaya çıkması onun sersemleşmesi sayesinde olmuştu ve o halde algıladığı her şeyi daha önce nasıl istemişse öyle algılamasını isteyen ayrımsız istenci sayesinde gerçek neden ortaya çıkmıştı: aynı zamanda, bu beden üzerinde bir ayrıntıyı algılarken bu ayrıntıyı da istememezlik yapamazdı.

Artık istememezlik yapamayacağı bu ayrıntının onu ayrımsızlıktan çıkarması için ne olmuştu? Ne tamamen bir suç gizlemenin faydasız bahanesi, ne de hala gerçek neden: ama biri diğerini gerektiriyordu.

Büyük Efendi'yi kendi tek spiralleşmesiyle amacı içinde yeniden oluşturan, algısının birdenbire kapıldığı öfke olmuştu: şaşırtıcı kıyasları içinde batan bilincinin burada hiçbir işlevi yoktu. Ve akli onu terketmiş olmasına rağmen burada öfke bilinci uyandırmıştı: bir kuşkunun gölgesi gibi oluşan amacın nesnesini tanıma zamanı bile olmamıştı: bu amaç nesnenin kendisiydi, bu algılanan ayrıntıydı.

Çünkü, aslında, soylu deliklerin -dudak, kulaklar, burun delikleri, bağırıp çağırmanın, onamanın ve kınamanın bu simgeleri - ona yasak olmasından dolayı incinen Büyük Efendi oğlanın karın bölgesinde dönmeye başladı: arka tarafında bağlı olan bileklerinin altında kalçalarının üzerinde olan kanı çekilmiş avuç içlerini yalarken uzun süre iğrençlik deliğinin önünde tereddüt etti.

Eğer anüse giriş de soluğu için yasaklanmışsa, Tanrı'nın hem namuslu ve hem de ulaşılamaz olan boşluktaki bu genç bedeni

koruduğu sonucuna veya en azından varsayımına varmak gerekecekti. Burada öfkenin içinde bir ışık şeklinde amaç fıskırdı.

İşte Kutsal Tarikat'ın silahlarına vurulan bir elmas halka anüsü kapatıyordu.

Kutsal şeylere yapılan bu çifte saygısızlığı, korkunç Malvoisie'den başkası yapamazdı.

Bu, kardeşlerine yöneltilen lekeleyici suçlamayı yadsımak için miydi? Bu, uyumakta olan bu beden üzerine olan otoritesinin yokolmasından intikam almak için miydi?

Büyük Efendi öyle kızgındı ki soluğunun bütün yoğunluğunu değerli taş'a yöneltti: ona kim inanmıştı? Parıltılı muhafızı serbest bırakırken, tehlikeli girişler açıldı.

Malvoisie bu gencin gövdesine canlı olarak sahip olmuştu. Hergelenin soluğu nereye geçmişti? Kurbanın soluğuna mı? Kurban Malvoisie'ye boyun eğmiş ve coşkulu bedeni Büyük Efendi'nin soluğunu küçümsüyordu! Hala celladın soluğuna mı itaat ediyordu? Kurban bu gövdenin içinde miydi? Yüceltilen oyuk biçim?

Bununla birlikte elmasın içinde kraldan suçun bütün izlerini saklamamanın bahanesi hareleniyordu. Ama eğer o anda Philippe'in soluğu lanetli yere girseydi, Büyük Efendi'yi itiraf davranışı içinde bulacaktı. Halka bir kez düşünce, elmas gerçek nedeni ortaya çıkardı.

Büyük Efendi yeniden soluğunu tuttu: açık delik yalnızca kendi iğrençliğinin beklentisi içinde iğrençti. Bir ebediyet geçti. Bir ebediyet daha geçecekti: bu ebediyetin ayrımsız olması gerekmiyordu.

Teresa kadar Büyük Efendi de - birbirlerinden yüzyıllarla

ifade edilen farklı zamanlarda ve kendi durumlarına özgü disipline göre, Teresa gözlemsel yolla, Büyük Efendi aynı anda hem askeri ve hem de manastırsal bir sertlikle yaşamışlar - içinde bedenlerin Tanrısının bir an için bizimle birlikte daldığı ve sonsuza kadar bütün adlarımızı bozduğu bu mutlak keyfilik deneyiminde - son nefesini veren solukların içinde olduğu özgürlüğün tam ayrımsızlığına bu geçişin önsezisinde, etinin hareketlerine olduğu kadar bedensel jestlerine en ağır suçluluğu yüklemeyi öğreniyordu. Bu deneyimin en kötü ve en yüce derecesi bir kez daha bir lütuf gibi iğrençliklere başvurmayı gerektiriyordu. Ve suçluluk bedensel yaşamda zahiri olarak kaldığı zaman bile, sürekli bir nefsin köreltme en küçük günahları bastırdığı zaman bile, suçluluğun son nefesini veren solukta ortaya çıkması ve ayrımsızlığına göre günah işlemesi gerekiyordu.

Oysa, azize, kendi bedenini ebedi cezalara çarptırılma noktasına kadar tanrısal cezayla kor haline gelmesini istemesine rağmen, herkesten daha az bedenlerin dirilmesi kaygısını taşıyordu; ve yalnızca kendi soluğunun etini değil, aynı zamanda tinsel niteliğinin her soluğunu kamu malı yapan yasaya razı olarak, amaçsız bir istencin ve başka solukların arasına dağılan içeriksiz bir niyetin başıboşluğunu görmüştü; hiçbir şey onu kirlili, suçlu veya kösnül kökenli diğer soluklardan uzaklaştırmıyordu; bu spirallerin demetleriyle götürülürken ve görkemini iğrençliğe sunarken, içinde en iyi tarafının en kötü tarafıyla çakıştığı yabancı demetleri yalnızca Tanrı bilir, azizenin kendisi de tensel ve bozulabilir dünyalarla yüksek gökler arasında ara bölgelerde bu geçici kümebulutları oluşturmıştı.

Eskiden bedenindeki değerli ikametne karşı böyle bir aldırmazlık; ayrımsızlık durumuna kendini böyle bir bırakma; mutlandırıcı görüntüye karşı böyle bir uzanım, Büyük Efendi açısından ancak askeri ve manastırsal kafalara genelde olduğu

gibi, durumları onları kılıç darbeleri veya haç işaretleri gibi kesin yargılarda bulunmaya alıştırdığı şeklindeki bir nedenle açıklanabiliyorlardı: Teresa'nın kendi heykeli vardı. Ve ama ne heykel! Tanrı'nın bu başyapıtın insanların tapınmasına sunduğu şekliyle bu heykeli görmesi mümkün müydü?

Bir elin meleşği yavaşça mızrağı kaldırıyor, diğer elin meleşği azizenin örtüsünü çekiyor ve duygulu bir gülümseyişle onu kendinden geçirmekten hoşlanıyor. Burada kazanan öyle bir ganimet sunuyor ki! İç dışa dönmüş olarak, ruhun kıvrımları mermerin donmuş kıvrımlarına yayılmış: kararmış gözbebeklerindeki anlatılamaz savaşım kenarları bastırılmış dudakları üzerine yerleşmiş; yenilgisinin mutluluğu yayılıyor. İşte içinde eridiği uçurumu yücelttiği anda, işte olağanüstü gencin eşsiz türünün etkisiyle sevgisinin kapılması. Şehvetli gururuyla reddettiği şeyi - Tanrı melek parmakların ucuyla ona geri veriyor: ve sonunda doğasından koptuğunda, tininin doğan erkekliği Teresa'nın kendisi tarafından ele geçirilişini tamamlıyor ve bitiriyor.

Bu taşın yapıntının stili Büyük Efendi'nin zevkine hitap etmiyor; bununla birlikte işlemine gerekli olan kötülüğün ona gelişine girilemez bir gizin heykelsi ifşasıyla gerçekleşti.

- Ya üst Daire spirallerin itiraf edilemeyen zevkinin mekanıydı, ya da bu gizemci kendini beğenmişlik kadın olarak dirilmeyi reddetme anlamlarına geliyor! Olsun! Bunun deneyimine katlanmak ona düşüyor!

Hala iğrenç olarak değerlendirdiği bu deliğe tümcesini üfler üflemez - o sırada yüceltilen bir bedende görkeminde ait olmayan hiçbir parça olmadığını unutmuştu - o ana kadar eğik olan baş kalktı; gözler açıldı; dudakları kasıldı ve birdenbire bilekleri bağlarından kurtuldu ve sağ el göğsün üzerine çıkarken sol el aşağı sarktı.

Büyük Efendi geriye doğru sıçramayı düşündü: ve soluğu yedi kez temiz meniye bulandığı sırada öngörülebilir bir yavaşlıkla dönüyordu: yüzüne oluk oluk meni akmıştı - çünkü günahkâr bedeni geri gelmişti, - ve gözlerini giysisiyle silerken kendini merdivenin basamaklarında buldu.

IV

Sesi merdivenden merdivene geçerek büyük yemekhanenin yüksek tavanlarından yankılanan uzun bir alkış onu karşıladı.

Büyük Efendi'nin soluğunda yeniden kurulan birlik, işte kendi dışında yeniden gruplaşıyor ve kendi birliğinin çevresinde varsayılan binlerce eğilimi düzenliyordu. Uzun masaların üstünde vitraylardan geçen günışığı dalgalarıyla kesilen geniş mekanın yarı karanlığı içinde binlerce ağız mırıldanıyor ve binlerce bakış parlıyordu: salona girişinde bir an için tek bir sevinç çılgılığında eriyen Soluk Kardeşler Büyük Efendi'nin konuşmasının her birine kendi sağlamlığını yansıtmalarını bekliyorlardı: çünkü burada kendilerine olduğu gibi Büyük Efendi'ye yapılan işkencenin, Philippe'in haksız karar sonucu Temple'ın yıkılmasının yıldönümü töreni yapılıyordu.

Ayinlerinin en karanlığı olan, çarmıha tükürmeyi haklı kılmak gerekir miydi? çünkü aralarında yadsıdıkları şeyi biliyorlar mıydı? Bu ayini açıklaması istenen Büyük Efendi Kutsal Tarikat'a atfedilen sapkınlığı itiraf etti:

- Görünüşün dışında İsa'nın soluğu hiçbir şekilde ne ete kemiğe büründü, ne öldü, ne de dirildi: ama sesini duyan her kimse,

kendi görünümünden sıyrılır ve sonsuza kadar Soluk'un içinde soluk olarak yaşar.

Yakılarak öldürüldüğü sırada, işkenceyle elde edilen bu tür itirafları sire Jacques de Molay halk önünde yadsımişti. Arada kendisi gibi inkâr eden diğer kardeşler soluğu Soluk'a geri vererek, inkârlarını inkâr etmişlerdi.

Oysa, işkence edilen bedeni içinde daha önce itiraf ettiği şeye hiç inanmamış olması ve kesin bir inanç hareketiyle itiraf ettiğini inkâr etmesi hangi görünüştür? Şimdi, burada inanmaktan kaçındığı şeyi görüyordu ve hala apaçık görünen şeyin apaçıklığını kabul etmiyordu... Kardeşleri Soluğu solukları içinde onurlandırmak için çarmıha tükürmüşlerdi; şimdi o, kendi soluğuyla, işkence edilen Beden'in görkemi için Soluk'un üzerine tükürüyordu. Şaşkınlığın spiralleşmesini bozacakmış gibi görüldüğü her defa, son inkârının belleği bütünlüğünü yeniden kuruyordu: tarihe vasiyet edilen bu inkâr davranışı üzerinde, yüzyılla ortodoks sonsuzluk arasında bu sapkın, yetim aranın aldatıcı apaçıklığına meydan okuma üzerinde, -burada bile belleği işkencesinin kutlanmasını kurumlaştırmıştı.

Yemekhanenin yüksek salonunda belleğini yeniden bulmuştu. Orada bu törenin konukları olan binlerce kardeşin ortasında bulunuyordu; ama belleği soluğunun kendisine dönmesini bekliyordu. O sırada, soluğuna kavuşur kavuşmaz, konukların içine yayılmaya çalıştı ve onlara kendi başıboşluklarının sınırlarına kadar eşlik ediyormuş gibi yaparak, şu terimlerle bedensiz özgürlüğün apaçıklığını kuşkulu hale getirme umudunu dile getirdi:

- Sevgili Kardeşler! Tamamlanan yörüngenin hareketine yeniden başlamadan önce bir kez daha bizi biraraya getirdiği bu görkemli günde sadakatınız için Tanrı'ya şükranlarımı sunuyorum! Hertür yeminle bağınız kalmadığına göre; soluklarınız üzerine artık hiçbir zorlamanın olmadığı ve bilinciniz içinde binlerce birleşimin

sizi çağırıldığı ve varlığın bile kuşkunun yarattığı uygun gördüğü sınırsız mekanlara kadar genişlediği zaman, eski kardeşliğimizin hizmetini kabul ettiniz! İçinizdeki doyarsa dönme eğilimi ne kadar güçlü olursa olsun, bir şey sizi bu masaya getirdi: burada yeme ve içme hareketlerini yeniden buluyoruz; her birimizdeki görünümümüzü altından ey kutsal alışkanlık! Yavaş yavaş küllenmiş bedenlerimiz kaş göz arasında bizi giydirecekmiş gibi görünüyorlar - ve insani saygıyla şölen yapıyoruz!

“İşte bu nedenle, sevgili Kardeşler, birlikte oturmadan ve konuşmadan önce şu düzeltmeyi yapacağız:

“Savunmayı reddettiğimiz kutsal toprak, seni terkettiğimiz zamandan beri kardeşliğimizin, zenginliklerimizin, güvenilirliğimizin ve otoritemizin durmadan artması bir acı alay değil mi? Ama o halde neyi terkettik? Ölümünden sonra yaşadığımızın kanıtı olan İsa'nın boş gömütü mü? Ama neden sonra yaşıyoruz? Her zaman burada değil miyiz?... O halde oraya gömülen değilse bunu bize kim ifşa etti? İlk gün hiçbir şey yokken üçüncü günde gömütten kaçıp gidiyormuş gibi görünen kimdi? Bir soluk! Oysa bir soluk şunu söyleyebilir mi: Bu benim bedenim, bu benim kanım? Eğer bu bizi suçlayan bir soluğu kandırmak içinse? Ama bir soluk diğer solukları neden suçlayabilirdi? Bize yaratılan bedenleri kötü kullandığımız için mi? Bir soluk diğer solukları sıkıştırmaktan ve orada keyifleri yerinde olmamaktan dolayı suçlamakla sapkın mı olacaktır? O halde bedenler içinde sıkışan soluklar olmaktan dolayı utanç duymanın dışında hangi nedenle suçluyduk? Ama beden onun gizlenmesi değilse bir soluk için beden nedir? Burada soluklar olarak davranmaktan dolayı suçlu olmadığımız sürece, ancak doğduğumuz günden itibaren soluk aldığımız ve bu soluğun bu çarmıhta son nefesini vereceğine inanmanın dışında neden suçluyduk! Ama aynı zamanda şunu da söylememiş miydi: Bu tapınağı yıkan, onu ben üç günde yeniden inşa ederim. Bu, yerçekimi

kurallarından kurtulduğu için karşısında inkârcılarımızın tükendiği köşe taşımız, dövizimiz değil mi?... Ey, Kardeşlerim! Burada bunu açık bilinçle yapabileceğiniz bahanesiyle bu şekilde kendinizi sorgulamaktan kaçınınız! Bu şekilde soruna uyumlu hale getirilmiyor musunuz? Size söylenmek istenen şeyin kanıtı sizin içinize yerleştirilmedi mi? İşkence altındaki çığlıklar soluğu kesilen bedeni mi yoksa gizlenen soluğu mu inkâr ediyordu?... Kardeşlerim, kendinizi koruyun; o halde hangi tür gerçeğin içine düştünüz?” - - - - -

V

- - - -

Kapı yeniden örülmüş gibi görünüyordu. Ama, taşasırtını dayamış olarak Temple'ın soylu delikanlılarının siyah-beyaz kostümüyle aynı genç duruyordu: azizenin bakışı ve gülümseyişi.

- Burada ne yapıyordun? - Diye sordu Büyük Efendi ve sorusu sanki bu bölgede yüzyıllardır kesintiye uğramış olan sıradan bir rastlantıyla uyarılan bu güvensizlik sözcükleri zamanın dışına yerleşemeyen bir şaşırma refleksini öngörmek istiyormuş gibi ağzından çıktı. Burada ne yapıyordun? Aniden bir paylama tonuyla dile getirilen üstün asta böyle bir uyarısı birdenbire zamanı dolan bu basitliği kabul ediyordu: hizmetlisinin canlanan varlığı onu yalnızca burada bulunuşunu uygunsuz ve zamansız bulduğu için şaşırtıyordu. Bu lanetli kilisede meydana gelen şey belli de tanıksız değildi. Kapının örülmüş olması onu rahatlatmıyordu. Bu kalede meydana gelen her şey, duvarların kalınlığına ve oturanların saygın ve suskun tavırlarına rağmen tam bir şeffaflığa sahipti. Herkesin gördüğü şeyi kimsenin söyleme gereksinimi yoktu. Aksine, her şeyi göre göre, mümkün olduğu kadar onlardan az söz etme eğilimi oluşmuştu. Eskiden, dürüstlük ve iyilikseverlik komşu kardeşin

odasında bile olup bitenin araştırılmamasını gerektiriyordu. Şimdi hiç kimse hiçbir şeyi görmemezlikten gelemezdi. Eğer eskiden bakışın utanmazlığından suçlu duruma düşülüyorsa, bundan sonra bile bile öğrenmemeye çalışıldığı görüldüğünde konuşma gereksinimini altetmek için bu kadar kolaylıkla susuluyorsa (ve Büyük Efendi bu durumun anında farkına vanyordu), doğaya karşı bu olguyu onamaktan dolayı daha az suçlu olunmuyordu: hiçbir zaman ruhun bedene bağlanmadığı ve kişisel konuşma özel bir şeyin iletileceği özel bir muhatap yokluğu bahanesiyle faydasız olduğundan, herkes tarafından kabul edilen ama doğrudan herkeste bu sessizliğin altında işleyen tek bir zekânın varlığının öğretildiği kabul ediliyordu. Aslında hiçbir şey bu susma erdemi kadar sapkın ve aldatıcı değildi ve hiçbir şey bu boş bakışlar kadar utanmazca değildi. Bedenlerinden kopan ruhların ayrımsızlığının özgürlüğünü düzenleyen yasa bile sözsüz niyetlerine başka şekilde korkutucu olan bir etkinlik sağlıyordu: ne olursa olsun bedenden vazgeçilebileceği olgusuyla başlanacağı belirlendiği andan itibaren, “muhatap”ı değişikliğe uğratarken değişiliniyordu: ve aynı anda ifade edilen şeyi gösteren kişi değiştiriliyordu.

Topluluğunun üyelerinin birbirine kanşması Büyük Efendi’nin şövalye kardeşler üzerinde uyguladığı denetimi zorlaştırıyordu. Kutsal Tarikat’a kralın saldırısından doğan hıncı sayesinde, kardeşlerin her birinde bir intikam ve bir iadei itibar gereksinimi değil de, aksine katlanılan haksızlık ölçüsünde bir suçluluk gereksinimi yaratmayı başarmıştı: haksızlığı adalete dönüştürmek için kendini suçlamak! Bu, Soluk Kardeşler için içinde bedenlerin dirilmesinin beklentisinin zayıfladığı bir sorumsuz ortaklıkta birbirlerinin içinde kaybolmamalannın tek yoluydu. İşte bu nedenle her birinin, kendisinin oluşturduğu eski kurala göre gururdan ve saygısızlıktan suçlanması gerekiyordu. Ne olursa olsun kendi adına ifade edilmeyen olaylar hiçbir zaman dile getirilemeyecekti. Kendi için istenmeyen hiçbir eylem de yapılamayacaktı. Geçmişin artık

ağırlığı yoktu ve kendini başka biri içinde yeniden bulmak için geçmiş gerekiyormuş gibi geçmişle ilgileniyor görünmek gerekiyordu.

Aynı şekilde, yeni oluşturulan kuralı izleyen genç hizmetli Burada ne yapıyordun? sorusuna şöyle yanıt verdi: - Ey Büyük Efendi, kendimi beğendirmek için astırdım! Asılı olarak, bir hayranın beklentisi içinde kendime hayran olarak kendimi tapılacak biri gibi gördüm!

Büyük Efendi bir an şaşkınlıktan dona kaldı: çok açık olarak genç tek başına duvarı örölmüş küçük kilisede durdurulmuş olan meditasyonu uygulamak istiyordu. Ama Kural'a bu sadakat ne kadar övgüye değer olsa da, gencin bu kuralı devreye sokma şeklindeki hile Büyük Efendi'yi rahatsız etmişti.

- Ve işte, Büyük Efendi, işte sizin alçakgönüllü ve fedakâr ve de her zaman itaatkâr hizmetkânınız olan Ogier de Beauséant'ın suçlandığı suç.

Genç kendi adını söyler söylemez, bu açıklama Büyük Efendi'nin kendi işkencesinden önceki döneme atılmasına neden oldu. Çünkü aynı kurala göre, Büyük Efendi'nin de alçaklıktan, adam öldürmeden suçlanmaması gerekiyordu. Bu durumdan kurtulması ancak genç kurbanından af dileme noktasına kadar küçülmesi koşuluna bağlıydı. Ama kendini tanıtan kişide kurbanını bile tanıyamıyordu.

Ve aslında, kendi kendini suçlama kuralını oluşturma yoluyla Büyük Efendi, bedeninden ayrılan bir ruh için, bir günahtan suçlanma olarak kendi adına kendini ifade etme olgusunun soluğun herhangi bir başka ifadesi kadar bir bozulmaya yolaacağını öngörememişti: aynı başka bir soluk için suçluluğun doğru veya yanlış olan bu itirafının bu soluğu daha az bozmaması gibi.

Böylece, Büyük Efendi gencin Ogier de Beauséant adını kendine malettiğini duyunca, bu çok uzaklarda kalan ada bağlı “tarihsel koşul”ın kendine gelmesi ve başka her tür içeriğin yaptığı gibi bu tamamlanmış koşula özgü içeriğin soluğunun sürekli boşluğunu hemen doldurması yönünde kendini değiştirdi.

Oysa, genci duvar örülmüş küçük kilisenin tavanına asılı olarak görmemiş miydi? Azizenin yardıma çağırması sayesinde, bir kez buradan çıkınca, kendisine yalnızca karışık bir ürkünçlük duygusu kalmıştı: keşfinden kendisine gözetlendiği kuşkusundan başka hiçbir şey kalmamıştı ve bu da ona lanetlenmenin keyifsizliği duygusu veriyordu. Ve işte şimdi sahanlıkta, mahkum edilen taş kapının karşısında bu keyifsizlik sıkça giyinmiş bu gençte biçimleniyordu: tüylü şapka, siyah kadifeden bir giysi, ipek çoraplar. Büyük Efendi, kendisine küstahlık yapan bu ondört yaşından küçük çocuğun görünümünü karşısında bütün kuralları ve kendine uygulanan işkence olayını unuttu ve bir an için yaşarken alışkın olduğu hareketlere döndü:

- Ergenlik yaşına ulaşmadın ve benimle şifreli bir dille konuşmaya cüret ediyorsun! Sana terbiyeni vermem için hemen bu odaya gir!...

Ogier de Beauséant olduğunu söyleyen kişi, itaatkâr havasına rağmen, sanki Teresa’nın derin bakışını taklit ederken, bazı sinsî şakalardan aldığı zevki saklayamıyormuş gibi, Büyük Efendi’yi yumuşak gözleri içinde yaramaz bir bakışla inceliyordu. O sırada, bir tür sabırsızlık sıcırayışı içinde bazen ve özellikle ayrıkt ruhların başına geldiği gibi çılgın bir öfkeye kapılan Büyük Efendi genç oğlanı yakasından yakaladı. Gömlek soluk soluğa kalan bir göğüsle şişiyordu: öfke içinde olan Sire Jacques göğsü vardı: aynı anda düp duru körpe iki meme fişkırdı. Ogier de Beauséant olarak kabul edilen kişi, kafası devrilmiş, göz kapakları yarı kapalı bir halde dudaklarını aralık tutuyordu. Çok kızan Büyük Efendi güçlü

kollarıyla onu sarstı: oğlanın bu kadar zayıf olan boğazını sıkınca kireçleşmiş olan gövdesi öfkeli güçlerin harekete geçmesiyle yeniden kendine gelir gibi oldu - ve oğlanın tüylü şapkası düşünce; saç lüleleri yaşlı Temple şövalyesinin kuru, balmumu rengindeki parmaklarının üzerine yayıldı. Büyük Efendi'nin kuşkusu kalmamıştı: bu kişi Papa'nın, Kral'ın, ya da Nogaret'nin casusuydu.

- Orospu! şarlatan! kim seni bu gülünç kılıkta kutsal evimize soktu?

- Tanrı önünde yemin ederim ki, ben Ogier de Beauséant'dan başkası değilim! - Ve parmaklarının birinde bir elmasın parıldadığı ince elini kaldırıyordu.

Sire Jacques geri çekildi, parmaklarını sakalında dolaştırdı ve bir hareketle gence çoraplarını çıkarmasını istedi. Çocuk direniyormuş gibi yapıyordu, derin bakışı Büyük Efendi'yi sabitliyordu. Büyük Efendi'nin bütün organları titriyordu. O sırada, gerçek koşulunun ayırimsız özgürlüğünden rövanşı aldığını unutarak, para kesesini kavradı ve iplerini çekti.

İkilemden çıkar çıkmaz - korkunç bir yıldırım parıltısı odanın içine düştü.

- Sonunda Tanrı işin içine giriyor! - dedi ve işkencesinin alevleri soluğunu sınırsız bir günün falcılığına açtığından beri ilk kez, karanlıkta el yordamıyla hareket etti.

VI

Ona tam bir saydamsızlık olarak görünen şey kısa sürede mora daha sonra kırmızıya dönüştü ve sarı renkte bir saydamlılık haline dönüşerek zayıfladı: ve aslında, burada kendini hem güvende ve hem de ezici olduğu kadar saçma olan bir sorumluluktan kurtulmuş hissediyordu. Çünkü, vad edilen uçuşun yalın ifadesine indirgenmiş durumda ama mutluluğun sonsuz kıvrımlarına uygun bir hafiflikle, öncelikle karılğan yürüyüşü altında yumuşak bir doku gibi bir kadının geniş el içini hissetti. Parmakları çıplak kalçasının üzerinde gezindiği bu el içinin oyuğunda kendini büzülmüş hissetti; orada mutluluktan vızıldarken, göbek deliğiyle loş küçük vadinin yumuşak eğimleri arasında kararsızca geziniyordu; nemli delikte narin borusunu hafifçe nemlendirirken çoktan sarhoş bir halde parlak ve eğri alanı hafifçe dokunarak geçiyordu; ama, çalılıklardan çıkan bir ejderhanın boynunun gölgesinden ürkererek, meme uçlarının, tan vaktinin alacakaranlığındaki karlı tepeler gibi sivri olduğu alanda daha yüksek bir yere sığındı ve tedirgin edici bir kararsızlığın eksik olmadığı bir şekilde meme uçlarından birine veya ötekine yerleşmeye karar verdikten sonra, daha bir sakınımlılıkla inmek üzere yükseldi ve iki ısıltılı yuvarlak onu sabitlediği sırada, büyük eğik alından burma biçiminde düşen ipek yelenin içine doğru

gizleniyormuş gibi yaptı: yeniden karanlığın içinde buldu kendini - derinin yumuşak bölmelerinin darlığı içinde ılıklığı içine çektiği kısa zaman içinde : kendi içinde sonsuza yankılanan bir çatırtı oldu...

Ezilen bir sinek tarafından döşeme düzeyine yayılan yüce soluğu kendine gelecek miydi? Ten istekleri tarafından iğrenç bir kumazlığın en küçük boyutlarına kadar inmiş bir durumda, keşfettiği şeyi anlamak için geriliyordu. Masum bir tan vaktinin hissedilmesi içinde tamamen hayvani başlayan bu gezi, aydınlığın içinde o kadar şaşırtıcı bir düşüşle tamamlandı ki, bu düşüş boşuna bir yanlışlık olarak kendini ifade ediyor: yeşil barınakların özlemine, uygunsuz bulunarak fırlatıp atılmış olmanın ıstırap verici inancı karışıyordu.

O sırada, önünde ayakta hala nitelenemeyen varlığı farkederken, saygıdan çok tanıdığını yargılamamak için yüzü toprağa dönük olarak kaldı: ister Ogier, ister Teresa olsun, artık bunu bilmek istemiyordu; ama aşırı dalkavukluğuna rağmen, kavranılamayan şey falcılığında ortaya çıkıyordu; ve hala göz kamaştırıcı çıplaklığın yalnızca bir yönüne bağlanmak istiyordu: arkadan görünen gövde ve kendi kendini gözlemleyen genç kızın eğik başı - bu figür daha büyük bir güçle önden kendini kabul ettiriyordu: ve ince elleriyle esrik gözlerini bile kapatmıyordu, Teresa'ya ait olan bu esrik gözler oğlanın uzun kirpiklerinin altından parlıyorlardı.

- Gerçekten sen misin? Hayır, geri çekil! - diye bağırdı.

- Şu anda gördüğün şekliyle bana, kendi koyduğun kuralla zulmettiğin bana yakarmaktan dolayı utanç duyuyorsun! Ve işte Kardeşlerinde, inançlarını her ne pahasına olursa olsun kendi bedenlerinde tutmasını sağlamaya çalışan kural sana karşı dönüyor! Bedenlerinden ayrılan ruhların kendilerini ifade etmelerine ve beni değiştirdiğin gibi onların kendilerini değiştirmelerine izin ver!

- Seni ben mi değiştirdim?!

- Bak ve gördüğün şeyi itiraf et!

- Yoksun kaldığım bedenime inandığım gibi inanmadan korkunç bedenini pekala görüyorum.

- O halde, küllerine bağlı kal ve bu küller bedenini yeniden örteceği zaman, bedeninde işlediğın suçlara göre yargılanmak için bu külleri yeniden elde et: umut ettiğın şey bu mu?

- Kuşkusuz, çünkü Yargıç düşmanlarımnın savlarını çürütecek ve beni yüzünü göstermek için kabul edecektir.

- Düşmanların kimlerdir ve Yargıç sana hangi yüzünü gösterecektir?

- Düşmanlarımnı tanıyorum ve onun yüzü içimi dolduracaktır! Çünkü düşmanlarımnı beni masum olduğum halde yakmışlardır ve Yargıç bunu doğrulayacaktır!

- Ve buna her zaman inandın mı?

- Bende kalan aklım buna karşı çıkıyor ama kendi bedenimde ilk ve son kez yaşadığımı inanmıyorum.

- Ama, arada suç işlemiş olmak için aynı zamanda yargılanmış olmanız gerekmez mi? şu eşekarisına bakın!

- Pekala.

- Büyük Efendi'nin yakılan bedeninde doğmayı seçmemiştin değil mi?

- Tabii ki hayır!

- Büyük Efendi, söylediklerine dikkat et! Göbeğimin tadına bakmak için bu eşekarisının boyunu seçtin mi, seçmedin mi?

- Alay ediyorsun!

- Büyük Efendi, yeniden bedenleşmenle alay eden sensin! çünkü eğer sert bedeninde yeniden dirilmek istiyorsan, bu eşekarısı bedeni içinde kim seni yargılayacak: pişman olmak eşekarısına mı yoksa sana düşen bir şey midir?

- Ben de pişmanlığımı dile getirmek istiyorum!

- İkinci kez, seni uyarıyorum, yanıtına dikkat et: neden pişmanlık duyacaksın? küçük bir günahtan mı yoksa en büyük suçtan mı? kirlilik eşekarısı boyutunda mı yoksa bu kırılgan böcek namuslu olarak dirilmek için Büyük Efendi'nin bütün ten arzularını emmek zorunda mı?

- Bütün sorumluluğu üzerime alıyorum!

- Ama bu durumda en gizli eğilimini bu eşekarısına vermedin mi? İşte şimdi sen eşekarısının son nefesini veren soluğusun!

- Beni hala ikna edemedin!

- Bunun seninle ilgisi yok! - dedi devasa çıplaklık. - Soluğunu bu eşekarısıyla birlikte bir terazinin kefelerine koyalım.

- Ağırlıkların ve ölçülerin nedir? - diye sordu, hala kendini Jacques de Molay zanneden soluk.

- Senin ağırlıkların ve ölçülerin!

Çıplaklık dengedeki bir terazinin iki kefesini kaldırdı ve kefelerden birine ezilen eşekarısını koydu: ve işte bu kefe hafifçe aşağıya indi.

- Büyük Efendi, şimdi karşı ağırlığını koyma sırası sende: bu kefenin üzerine bütün gücünle üfle.

Ama Büyük Efendi bütün gücüyle yoğunlaşmasına rağmen, kefe havada kaldı ve eşekarısının bulunduğu kefe daha ağır bastı.

- Nereye geçtin? - diye sordu çıplaklık. Bu sırada uzun

l lelerini sallıyor ve kirpiklerini oynatırken devasa gözleri sağdan sola dönüp duruyordu. Parmaklarının ucuyla terazinin okunu kaldırken, koltukaltını keşfetti ve göğüslerinden birini hafifçe kaldırdı; ve uzun elini kalçasının üzerinde tuttuğundan, asası kuşkuculuğunun ahengini yansıtıyordu. Ama, dengesiz terazi üzerinde, soluktan Büyük Efendi ’ye kalan şey bu küstah figürü gözlemlerken azalıyordu.

- Kendini tutman mı seni bu kadar hafifletirdi? Ya da hangi büyük suç bu sineği senden daha ağır hale getiriyor? Bir böceğin önemsiz masumiyetinin Büyük Efendi ’nin tarihsel öneminden daha baskın olduğunu ileri s rmeyeceksin, değil mi?    nc  kez, dikkatli ol, sire Jacques de Molay: ya bu günahı da üstlenmiş olarak istediğin tarzda Tanrı ’nın karşısına çıkacaksın ve bu durumda bu böceği ten arzularından kurtar; ya da bu suçlu eşekarısının içinde cezalandırılmayı kabul et!

- Bunlara saçma ikilemelerini dinleme nezaketini göstermeyi ekleyemeyecek kadar iğrenç şeyler yapmadım mı?

- İğren liklerin ayrımsızlığının zayıf sı rayışlarından başka bir şey değiller! Eğer, doktrininde bir uyumluluk varsa, en azından borcundan kurtulmak için bu eşekarısı gövdesinden yararlan!

- Olsun! eğer Adalet senin ellerindeyse, Adalet aşkı için bu sapkınlık anının kefareтини ödeyeceğim.

Karar verme zamanı olsa da, hala hangi adalet kavramına sahip olabilirdi?  oktan böceğin dar g ğ s n n içine giren soluğu orada kendirli yeniden o kadar rahat hissetti ki, ayaklarının üzerinde doğruldu ve kanatlarını yayarak, terazinin kefesinin üzerinden devasa çıplaklığın pembedsi memelerine doğru uçtu: tam memelere dokunduğu sırada fişkıran bir kıvılcım onu yaktı: dev ergenin parmakları arasına sıkışan kanat, ne kadar  ırpınırsa, ateş o kadar yoğunlaşıyordu ve kendisi ne kadar büyüyorsa, alev o kadar

çıtırdıyordu; o sırada, duman arasında bu yüce gözbebeklerinin ışınını ve bu tatlı dudakların gülümseyişinin geniş kıvrımını farkedeneşekarısı, kurutucu bir sıcaktan susamış bir halde, kendi çeresinde vızıldamayı başardı: “Merhamet edin! Kim olursan ol, merhamet et!”

VII

.....

Sire Jacques de Molay kendi ilk durumuna dönmüştü: ama yakıldığı günün giysisine bürünmüştü ve giysisi yan yarıya yanmıştı ve hala dumanlıydı. dizlerine sarıldığı genç Ogier de Beauséant'ın ayakları dibinde sürünüyordu: hizmetli giysisi içinde olan Ogier de Beauséant ince ellerini yaşlı Temple şövalyesine uzatmıştı; Büyük Efendi bu elleri öpüyordu.

- Kurtancım ve Tanrı'm! - diye kekeledi.

- Niçin beni kurtancı ve tanrı olarak adlandırıyorsun? - diye sordu genç çocuk. Bu sırada ellerinin içiyle onun yanaklarını okşuyordu. "Çünkü ben varlığı yarattığı şeye, yarattığı şeyi tek bir bene ve bu beni de tek bir bedene köle eden bir yaratıcı değilim. Ey, Sire Jacques, kendinde ezdiğin benin milyonlarcası öldüler ve senin tek ben'inden habersiz olarak sende milyonlarca kez dirildiler!"

- Alevlerden kurtardığın kişi ben değil miyim?

- Seni kurtaran senin Yaratıcı'ndır, seni kendi yarattığı olarak isteyen O' dur ve benimle bu şekilde konuştuğun için de böyle bir olguyu tartışmam! Çünkü ben O'nun gibi ekmediğini biçen bir efendi değilim!

- Kim olursan ol beni terketme!
- Hizmetimi kabul et ve senin dürüst hizmetçin olacağım!
- Beni kendime bahşetmekten daha büyük hangi hizmeti bana verebilirsin!

- Seni kendinden kurtarmak...
- Kendimden mi? Ama bedenim içinde yargılanması gereken ben olduğuma göre!

- Hiçbir şekilde gerekmiyor! Bunu sen istiyorsun! Ve bu şekilde yeniden dirileceğin zaman, kaybedeceğin bu özgürlük değildir: kaybedeceğin şey, Yaratıcı'nın iyilik için veya kötülük için olsun seni tanıdığı şekliyle kendini tanıyacağın zaman, yeniden unutacağın bu bilgidir! Ama bu durumda kendini nasıl tanıyacaksın?? belki de bir sinekten çok daha kötü bir şey olarak!

- O halde bunu ileri sürmek için sineklerin kralı mı olacaksın!

- Kuşkusuz hayır! Çünkü O kendiniz hakkında daha yüksek bir fikre sahip olmanızı sağlamak için sinekleri yarattı! Ama eğer şimdi özgürlüğünü korusaydın, tahtının dibindeki bir meleğin mutluluğuyla göbeğimin teriyle zevklenen eşekarısının mutluluğu arasında hiçbir farkın olmayacağını görecektin!

- O halde hizmetlerin bu konuda mı?

- Kendin hakkında sahip olduğun yüksek fikre tutunuyorsun! Her zaman olduğu gibi senin faydasız bir hizmetçin olacağım! O halde elveda! - dedi, genç çocuk ve derin saygıyla selam verdi. Büyük Efendi ayaklarına yapışmak istedi.

- Beni bırakıyor musun? Dur, - diye yalvardı, - Hangi adla sana yalvarmalıyım?

- Hizmetlerimi kabul etmiyorsun! Adımın senin için ne önemi var? Gerçekte, gerçekte sana şunu söylüyorum: kendin hakkında sahip olduğun yüksek fıkırdan dolayı sende ölen milyonlarca erkek ve kız kardeş adımı biliyorlar ve bu addan doğuyorlar; hiçbir özel isim bendeki aşırı soluğa dayanamıyor ve aynı şekilde her birinin kendi hakkında sahip olduğu yüksek fikir gövdemin başdöndürücülüğüne direnemiyor; alnım yıldızları yönetiyor ve ayakların evrenin uçurumlarını yaratıyor.

Büyük Efendi gencin fizyonomisinden çok etkilenmiş olmasına rağmen, sevimli erişkinin bu kadar kendini beğenmiş bir açıklaması bu eski Temple şövalyesine gülünç görünmekte gecikmedi ve aklının bu uyanışı bir an için belleğinden, kendisinin burada soylu delikanlının dizlerine kapanmış ve oğlanın kalçalarına doğru uzanan elleriyle birlikte bu dizleri göğsüne sıkıştırmış bir halde tutması için oluşan her şeyi sildi. Oğlan, kaşlarını düzeltirken kurtulmak için geriye doğru bir hareket yaptı.

- Bu korkunç ad nedir?

- Büyük Efendi ciddiyetini korumuyorsun! Bunu sana söylemek faydasız: kendine döndüğü sürece bu ad anımsanmaz.

- Sana bir kez olsun baş vurabilmem için, yalvarırım bu adı bana hecele!

Oğlan başladı:

- B-A..

- Ba...? - diye tekrarladı Büyük Efendi.

- P-H-O... - diye devam etti oğlan.

- ...pho...?

- M-E-T...

- ...met!...

Birdenbire, oğlan onun üzerine işaret parmağını dikerek:

- Senin adın ne?

- Ama... Jacques de Molay... ne yazık ki!

- Dürüst hizmetkârını nasıl çağıracaksın?

Hep yere diz çökmüş bir halde duran Sire Jacques kollannın yana düşmesine izin verdi. Genç oğlan, sarılmadan kurtulur kurtulmaz bir adım geri çekildi.

- Sire Jacques de Molay, aradaki zaman akıyor. Sana adımları tekrar edemem. Yaratıcı'ya çok saygılı olarak bizi bağlayan anlaşmaya dürüstçe uyuyorum: bellek, onun alanı ve benimki de bende yeniden doğanlarda kendini unutma. Ve siz diğerlerini yaratmadan önce, Kendisini tek yaratmak için Kendisindeki binlerce tanrıyı öldürdüğünü O'na anımsatmamaya dikkat edeceğim! Yaratıklarına bıraktığı belleğe karşı hiçbir şey yapamam.

- Bekle! - diye bağırdı Büyük Efendi ve kendisine sırtını dönen genç oğlana doğru uzanan koluyla boylu boyunca devrildi. Geri dönen oğlan:

- Ey Büyük Efendi, şaşkın çevrim haline dönmeden önce konuş! Hala ne öğrenmek istiyorsun? - diye ekledi genç oğlan. Ama o sırada Teresa'nın bakışının bütün merhameti gözleninin içine yerleşmişti.

- Uzun zamandan beri sana neyi itiraf etmem gerektiğini bilmiyorum, yardım et bana! - diye fısıldadı Büyük Efendi. - Yardım et, bunu biliyorsun!

- O halde beni kabul ediyor musun? Karar ver!

- Sorgula beni, yoksa anlamsızlık beni boğazlayacak.. - dedi, soluk soluğa kalan Büyük Efendi.

O sırada, parlıtlı bakire yüzünü, yaşlı asker keşişin kuru ve

küllü yüzüne lülelerini değdirecek noktaya kadar yaklaştıran oğlan kulağına fısıldadı:

- Loş vadinin ejderhasından kaçtığın için pişmanlık duymuyor musun?

- Evet, utançtan ölüyorum!

- Bana itiraf edemediğin şey bu muydu?

- Gerçekten!

- Ama şimdi bundan utanç duyuyorsun, yiğit bir şövalye olarak onunla döğüşmek için bir an bile tereddüt etmez misin?

- Kuşkusuz etmem!

- Ama yiğit bir şövalye bir eşekarısının ödlekliğinin intikamını alma kaygısını duyar mı?

- Bu saçma olurdu!

- Daha çok pişmanlığından utanç duymayan gülünç olmaz mıydı?

- Bana onunla yeniden karşılaşma imkânı ver!

- Ama, dedi gizlenerek genç oğlan, eğer şövalye yiğitliği, yalnızca eşekarısının silahlarıyla ejderhayla döğüşme noktasına kadar ileri götürürse? Bu şekilde zafere ulaşmak, daha saygın ve adil olmaz mıydı?

- Ne demek istiyorsun?

- Zafere ulaşması için, meme kaynağından içmesi ve orada kendi sivri diline gerekli olan gücü alması gerekir. daha sonra baskın için uçacaktır ve eğer ejderhayı zincire vurursa, ejderha ona sıvı hazinesini verecektir.

- Sen beni aptal yerine mi koyuyorsun? - diye bağırdı, aniden kalkan Büyük Efendi, - ve sonunda bana itaat edeceksin, alçak!

İleri doğru atladı amakendi boşluğunun içine düştü: oynak durumuna geri dönmüştü.

- A! Neredeydim? Ne dedim? Neredeyim?

- Son nefesini veren soluğuna uygun olarak Büyük Efendi'nin yanan bedeninin dışında.

- Hangi Büyük Efendi?

- Unutmana sadık ol!

- Baphomet, Baphomet, bu durumda unutmamın içinde kimdin? - diye sordu. O sırada yüzü bir rahibe yaşmağının içine sıkışmış olan genç oğlanın çevresinde dönüyordu. Güzel ellerinden biriyle Karmelit örtüsünü kaldırdı:

- Değişimlerin Prensi! - dedi uzun kirpikleri birbirine değerken. Uzun kıvrımlı siyah giysisi ayaklarına kadar iniyordu. "Gerçekte, sana şunu söylüyorum: kim ki unutuşunu bakire sütümle besler, o kişi masumiyetini elde eder; sütümle beslenen erkeklik organımın menisine de susamıştır; ama menimi içen kişi artık beni yardıma çağırmayı bile düşünmez; çünkü artık hiçbir zaman Varlık'ı tüketmeyecek binlerce değişimin içinden geçmekten çekinmeyecektir.

- Ver! ki artık senden yardım dilenmeye mecbur olmayayım!

- Ama bakire memelerime tükürmek için belleğiyle birlikte organımdan meni içenlere lanet olsun! Gerçekte, kendi mahkumiyetini içiyor!

- Ey Bapomet! açım, sütüne, menine susadım, beni susamış geyik gibi cansızlaşmaya bırakma! - diye tısladı Büyük Efendi'nin soluyan unutuşu. Bu sırada rahibenin göğüslerinden şişen bluzunun çevresinde dolaşıyordu.

- Büyük Efendi görevinden vaz mı geçiyorsun?

- Bildiğim kadarıyla bu görevi hiç yapmadım; ama madem ki öyle olduğunu söylüyorsun, bütün kalbimle bu görevden vazgeçiyorum!

- Yüzyıllardan beri kutladığın işkencenin yıldönümünü artık kutlamayacağına dair bana söz veriyor musun?

- Eğer sorduğun sorularla burada olmasaydın, bana işkence edildiğini hiç bilmeyecektim! Senin adından başka hiçbir şeyi kutlamayacağım.

- Kendininkinden olduğu gibi insanların belleğinden çıkmaktan vazgeçiyor musun?

- Belleğim nedir? Kimdim? Kimim? Kim olacağım? Baphomet, beni kurtarmakta acele et!

- Ne istiyorsun?

- Bütün değişimleri!

- Bak!

Ve rahibe önünde elleri birbirine kavuşturulmuş, gözleri kapalı, ağzı açık, diz çökmüş bir ihtiyarı işaret etti.

- Bu kimdir? - diye sordu, Büyük Efendi'nin soluyan unutuşu.

- Unutuşunu beslememe karşı çıkan sire Jacques de Molay'in belleği!

- Belleğin, bu şekilde senin önünde dua etmesine neden olan arzusu nedir?

- Yaratıcısının dirilmesi sırasındaki davranışını anımsamasını istiyor: bakire memelerimden akan kendi unutuşunu ne kadar çok küçümsüyorsa, erkeklik organıma o kadar çok göz koyuyor...

- Nasıl? O halde kendi mahkumiyetini içmeye çok önem veriyor?

- Benim menime susaması bunun için değil de, mahkum olmak zorunda olsa da hakaretin içinde varlığını sürdürmek istemesindendir: çünkü, aslında, beni belleğiyle birlikte içen bana hakaret etmiş oluyor, ey uyarılarımı çok iyi anımsayan soluk!

- Unutuşu dağıtan sen, neden belleğin hakaretlerine boyun eğiyorsun?

- Bunun nedeni hakaretin meniye akıtılabilmesidir! Böylece Varlığın Değişimler Prensi kendi değişiminden yararlanmaktadır!

- Hakaretin seni unutuşun içinde değiştirmesi mümkün müdür?

- Yaratıcıyı tatmin etmek için bu gerekiyor! Ben de yaratımına hakaret ettim! Yaratıklarının karşılık olarak bana hakaret etmeleri uygundur: bu, O'nun anımsadığı değerleridir! Ben de ondan yararlandığımı unuttum! Şimdi belleğine karşı olan ödevlerimden kurtulacağım sırada sen sakınlı bir şekilde uzak dur!

- O halde sözünü tutman için unutuşumun içinde sana nasıl hayran olabilirim?

- En son hakarete kadar unutuşuna sadık ol!

- Ey Baphomet, beni uyuşuk halde bırakma!

- Gerçekte, benim tadıma bakmadan önce, beni üç kez inkâr ettiğini sana söylüyorum!

- Hiçbir zaman seni inkâr etmedim, yemin ederim!

- Bunu bana söz verdiğini anımsayabilecek misin?

Ve genç rahibe bunu söyledikten sonra diz çöken ihtiyarın yüzüne yaklaştı:

- Bir kez daha adımı söyle, büyücü, şarlatan, orospu! Korkmadan bunu söyleyebilirsin! Seçilenler dairesinden çıkarılmadım mı?

- Kuşkusuz evet! - diye hakırdı yaşlı adam, hala gözleri kapalı ve elleri bitişikti. - Evet, senin dışlanmanı bilmekle övünüyorum!

Bu sözler üzerine, örtülü kişinin yaşmağı bluzla birlikte düştü ve genç kızın göğüsleri ortaya çıktı. Ama uzakta durmasına rağmen, Büyük Efendi'nin unutan soluğu dönerken ve örtüyü kaldırırken çıplak boğaza yayıldı. Bu şekilde değişen varlığın figürü belleğini sorguya çekilir çekilmez, yanıt kendi unutuşu içinde yankılandı.

- Kuşkusuz, sen yalnızca bir büyücüsün! - diye bağırdı ihtiyar. Bu sözcüğü taşıyan öfkeli soluk onu siyah giysinin püskülüne doğru spiralleştirdi: alttan içeri kayan bu sözcük yarı karanlıkta çoraplı çocuksu bacaklar boyunca kayboldu.

- Utancınla beslenen ateşle ebediyen yanacaksın! - diye söyledi ihtiyar.

- Bu beddua üzerine, rahibe sallandı, avuç içlerini boşlukta bir destek arar gibi gerdi ve dengesini ancak düzeltilemez yanlışlık yolunu Büyük Efendi'nin unutucu soluğuna açarak bulabildi.

- Ah, diye iç geçirdi rahibe, yüzü kızarmıştı, - işte büyücü utancımı eşeliyorsun! Bunun için mi bakire memelerimi küçümsedin? O halde bendeki şarlatan özelliğini yokedecek kadar nankörlüğü ilerlet! Geçmişe dönme işini durdur! Ne?... Israr mı ediyorsun?

O sırada karnının, sanki bir topun çevresinde katlanmış gibi duran giysi yukan çıkar gibi oldu.

Amagözleri kapalı olan ihtiyar, birdenbire kenetlenen ellerini açarak, uzun giysiyi rahibenin belinin üzerine fırlatarak açtı: ipek çorapların arasında genç insanın hala rahibe başlığıyla örtünmüş saten taşak torbası çıktı.

- Adağa dayanan heykelinin bakireliğinin göklerdeki en büyük tanığı olduğundan bu kadar emin olan sen - diye yeniden

gürledi sire Jacques de Molay'ın belleği - aramızda erkekliği göstermekten geri durmuyorsun! eğer sen yetkin bir şarlatan değilsen, seni nasıl adlandırmalıyım!

Taşak torbası patladı. Rahibe acele ederek avuç içiyle torbayı kapattı ve o sırada örtüsü düştü.

- Eğer şarlatan yapıntımı bulduysan - dedi rahibe, bu sırada unutuşun gelişimiyle alantısının yükseldiğini hissediyordu, - bu bir orospu olmamı gerektirmez! Haydi, bayım, son bir çaba gösterin!

- Orospu! Yeteri kadarını söyledim mi? - diye haykırdı, Sire Jacques'ın belleği. Gözler yine kapalı, eller yeniden birleşmiş ve ağzı açıktı.

- Ey doğurgan kötülük! - diye tıslayarak yanıtladı Büyük Efendi'nin unutucu soluğu, keşfinden bir sonuç alamamanın kızgınlığıyla.

Bellek tarafından gönlünce hakarete uğramış ama unutuş tarafından derinlemesine keşfedilmiş olarak, avuç içi temiz bir kaynaşmayla ıslanmıştı:

- Bir büyücünün bakire sütünden beslenmeyi savsaklayan sen, şimdi bir şarlatanın fallusundan bir orospunun menisini iç o halde! - diye inledi, örtülerinden sıyrılan genç çocuk. A! tamam, sire Jacques!

Avuç içinden fışkıran meni parmağındaki elması donuklaştırırken, belleğin açık ağzına aktı.

Sire Jacques de Molay af dileme eylemini tamamladıktan sonra gözlerini açtı:

Yüksek tavanın altında, bir sicimin ucunda Ogier de Beauséant'ın tamamen çıplak olan bedeni sallanıyordu.

- Baphomet, Baphomet, niçin beni terkettin? - diye bağırdı Büyük Efendi.

Büyük Efendi'nin çığlıkları üzerine salonun içine açılan pencere açıldı ve Kral Temple   valyesi giysisiyle ortaya  ıktı.

- Sire Jacques, - diye fısıldadı, - burada tarikata giriş töreninin ikincisi mi yoksa üçüncüsü m  var?

VIII

“... Kardeşlerim, dikkatli olun: hangi tür gerçeğin içine düştünüz?... Bedenin yavaş veya ani parçalanması - insani saygı nedeniyle beden diyorum - kötü bir rastlantı veya şiddet sonucu parçalanma soluğa yayılmaya imkân vermez: soluğun kendi özgürlüğünü ele alması için verilen hakkı kınayacak mıyız? Eğer soluğun her zaman bedenden çıkma, onu kötü kullanma veya son kaçışının suç ortağı haline getirme eğilimi varsa, şimdi bunu anımsamaması düşünülebilir mi? Dikkatli olun, Kardeşlerim! Buradan, soluk bedeni terkettiği zaman, son nefesini veren soluğun beden aracılığıyla - gizlenerek demek istiyorum - işleyeceği her suç bu durumda gizlenmesinden hiçbir iz taşımayacaktır, çünkü rüzgârdan veya hava cereyanından hiçbir şekilde farklı değiliz. Ama bir soluğun diğer soluk üzerinde bir şiddet uygulaması olsaydı ne söyleyebilirdik? Kurban olan soluğun cellat olan soluğu hiç tanımadığını söylemeyeceğim. Aynı kalma bahanesinden kurtulan kurban soluklar onların geldiklerini gördükleri andan itibaren cellat soluklarla çakışacaklardır. Cellat soluklar kurban soluklar tarafından kabul edildiklerini görmekten hiç utanç duymuyor gibiler. İki tarafta da ne suçlama, ne üzüntü, ne de af dileme var. Yalnızca eğer eski cellatler kurbanlarından ayrı olmak istiyorlarsa eski kurbanlarından daha zayıf olacaklardır. Burada hiçbir ahlaksal

tatmin yoktur. Kendi koşullarımızda başka türden bir şiddet doğmaktadır: bu şiddet tam bir ayrımsızlıkla gerçekleşmektedir. Şiddet bu ayrımsızlığın ta kendisidir: ve hiçbir iz bırakmamak, şiddetlerin en kötüsüdür! Ona karşı bedenlerin dirilişine kadar savaşmalıyım, Kardeşlerim.”

Son sözlerin yankılanması bitmeden, konuklar neşeli bir gürültü içinde sofraya oturdular ve birbirlerine doğru eğildiler, birbirlerini azarladılar ve birbirlerini yüksek sesle çağırdılar. Hizmetliler sırası sarsıldı, tabaklar geçit yaptı ve şarap oluk oluk aktı; bununla birlikte, şaşkınlığından kurtulamayan bir konuk vardı; keyifsizliğini göstermemek için çaba gösteriyordu; kendisine kibarca gülümseyen Tarikat gözetmeni olan yanındakine şaşı şaşı baktı.

Bu şaşkın konuk, kalenin yeni baş papazı olan Kardeş Damiens'di: bir önceki gün gözetmenle birlikte gelmişti, bütün gece Kadeş şövalyelerin itiraflarını dinlemişti; karanlıkta, git gide daha büyük suçlardan kendilerini suçlayanlar sanki hep aynı sestti; ve uygun bir kefarete karşılığı affetmekte hızlı davrandığı zaman, ses ona daha ağır bir kefarete için dönüp geliyordu. Gün ağarırken, tamamen boş bir kilisede ayini kutsarken, bir fısıltı şu ilahiye tekrarlıyordu: *Gerçekte olmadığım kişi olarak görüldüm.*

Büyük Efendi neden bu kadar dolambaçlı konuşmuştu? Bunun nedeni, ayrılan ruhların, burada tesadüfen ölü olarak kabul edilmeden doğan öfkelerine uygun olarak doğruyu ve yanlışlı kucaklama ayrıcalığına sahip olmaları mıydı? Görünürde dinç ve güçlü olan bu insanlar sağlıktan parıldıyorlardı, yaşlılar da yüzlerinde tüyleri yeni çıkan gençler kadar olduğu gibi yaşamının baharında olanlar kadar sağlıklıydılar. Ama Kardeş Damiens'i şaşırtmaya devam eden şey, hepsinin eşsiz bir esnekliğe ve biraz tedirgin edici bir çevikliğe sahip olmalarıydı; ayakta veya oturarak olsun, hep asılı gibi görünüyorlardı; yer değiştirirken, yürümekten çok

kayıyorlardı; önce hızlı bir adımla sıçıyorlar ve daha sonra yavaş bir şekilde dalgalanıyorlardı; kimi kez jestleri içinde donuyorlar, kimi kez her şey hızlanıyordu, renkler silikleşiyor veya sınırlardan taşıyordu. Fısıldaşılıyordu; daha sonra, bir kahkaha tufanı patladı ve kırmızı bir leke yayıldı ve bu leke mora ve daha sonra maviye dönüştü; sonunda, ayırık konuşmalar her birine fizyonomisini vermeye başladı.

O anda, bir av borusu çaldı ve herkes yemekhanenin pencerelerine koştu.

Tepelerden vadiye doğru parlak zırhlı bir süvari topluluğu geliyordu. Saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Siyah bir savaş atına binen bir süvari çark yaparak hendek boyunca ilerledi ve yüksek duvarları dikkatlice inceledi; yanan bir meşaleyi, Tarikat gözetmeninin, Yargıç'ın ve biraz geriden Büyük Efendi'nin dışarıya baktığı ana pencereye doğru fırlattı; meşale birdenbire yüzlerinin hizasında havada sabitleşti ve alevleri yayıldı: ortasından papalık tacı giymiş bir insan kafası çıktı ve ağzını açan bu kafa haykırdı:

- Ey sevgili oğlumuz Sire Jacques, Tr'nes ve Dominations seni günahattan korumak için uyarmak üzere bizi içinde ruhumuzun temizlendiği ateşten bir an için çıkardı! Tanrı'nın hizmetkârlarının hizmetkârı olan Clément'ı bağışla! Ama eğer üzüntünün tükettiği ve unudun yaşattığı bir bilinç için biraz merhametin varsa, dinle! Gökteki güçler şöyle diyorlar: 'İki şeyden biri: ya yakılmanın yıldönümünü vicdanın rahat olarak kutlarsın ve bu koşulla gelecekteki ün vaadi olarak bu tören süresince senin ve Kardeşlerinin belleğini sağlamlaştırınız: Ama böyle bir durumda, ey Temple'ın Büyük Efendi'si, Tanrı'nın ebedi olarak kendine özdeş olan ve eylemlerinden ve düşüncelerinden sorumlu olan varlıklar yarattığını reddeden ruhları buraya hiçbir şekilde kabul etme! Çünkü son nefesini veren solukları aldatmak ve hiç bütünlük

olmadığını ve hiçbir şeyin kendine eşit olarak kalmayıp her şeyin umutsuz olduğu kadar saçma olan bir masumiyet içinde daireye sonsuzca yeniden başlamak yerine bütün birleşimleri tüketinceye kadar sürekli değiştiğini kanıtlamak için, biri kalenin içine sızdı ve burada kendisine keşfedilmemiş kıtaların bir memelisi havasını verdi: o kişinin amacı olarak geçinip Kutsal Tarikat'ın armasını almasına engel ol! Çok kesin olan hilelerinin ilk kurbanı olma korkusuyla törenleri ve amblemleri çoğaltmaktan vazgeç! Ya da zarar görmeden soluğundan yararlanmak istiyorsan, ruhlarından ayrılan bedenlerin olduğu gibi bedenlerinden ayrılan ruhların sırtından uyumakta olan bedenlere coşkulu ruhlar üfleme yerine, kör güçlerle işbirliği yap ve onlardan tehlikedeki spiralleşmeni desteklemelerini iste! Ama böyle bir durumda bizden artık bir şey bekleme! O halde kutsal görevinde uyanık ol ve *bütün tanrılar aralarından birinin kendini tek tanrı olarak adlandırdığını duyunca çılgınca güldükleri için öldüler*, diyen kişiye barınak vermekten vazgeç! Kimden sözettığimizi biliyorsun: eğer, kalenize karıncayiyen görünümünde giren Deccal Frederic'i şu andan tan sökümüne kadar bize teslim etmezsen - güneş yeni can çekişenler üzerine doğar doğmaz seni kalenden kovacağız ve seni bu durumda faydasız olan geçmişinin alt çevrelerini bırakmaya zorlayacağız! Tanrı'nın evinde olan barınaklar kadar yalan yere yemin edene lanet olsun!" Ve işte Büyük Efendi, Tr"nes ve Dominations'un söyledikleri bunlar! Zavallı ruhum için dua et ve onu hakettiği ıstıraplardan kurtar!

Son sözler meşalenin çıtırtısı içinde kayboldular, meşale genç süvarinin eline düştü; süvari meşaleyi sallayarak geri döndü ve karşıdaki orduya katıldı.

Büyük Efendi onu uzun süre bakışlarıyla takip etti ve daha sonra yanındakilere dönerek:

- Bir meşalenin ucunda Clément'in pişman olan ruhunu buraya çıkarmak, bizi uyanık olmaya itmenin ne kadar eşsiz bir yolu! bu meşale sözümona günah anıma merkezinde yakılmış olsa gerek! Onlar bütün güçleriyle bunlardan yararlanırlarken beni törenleri ve amblemleri çoğaltmaktan vazgeçirmek! Hayır! Tr'nes ve Dominations daha dolaysız bir dil kullanıyorlar! Ne demek istedi? Ne, bir karıncayiyen mi? Kuşkusuz bu, Hohenstaufen'dir? Deccal... bir karıncayiyen? Andımdan dönmem? Gülünç! Beni kaleden kovmak? ... Kıpırdamayın, Kardeşlerim, - dedi, silah bakıcılarına talimat verdiklerini gördüğü bir grup şövalyeye kollarını uzatarak, - düşünmeden karşılık vermeyin, hiç kimse hareket etmesin ve dışarı çıkmasın! Haydi, tekrar oturalım ve tartışmayı sürdürelim! Kardeş Damiens, nerede kalmıştık?

Konuklar kalabalığının izlediği Büyük Efendi ulu kişilerin işgal ettiği uzun masadaki yerine geçti.

Büyük salonun ucunda, yabancılar, tüccarlar, hacılar ve bugün için istisnai olarak kabul edilen birkaç kadın, mucizevi uyardan habersiz olarak, gevezeliklerine devam etmek için Büyük Efendi'nin oturmasını beklediler. Büyük Efendi'nin çevresinde olarak olayın tanığı olan Tarikat'ın ulu kişilerine gelince, her biri duyulan sözleri kendine göre yorumluyorsa da - çünkü hiçbiri bu sözleri kendine uygulamıyordu - şimdi hepsi yalnızca tehditlerin izlediği suçlunun iadesi konusundaki anlaşılmas bir isteğin açıklanmasını akıllarında tutuyordu.

Aynı zamanda tepeden tırnağa silahlı olan yirmi kadar şövalyekardeş Büyük Efendi'lerinin yanında ayakta duruyorlardı. Büyük Efendi onlara dönerek:

- Bildiğiniz gibi böyle bir saatte bizleri ilk kez rahatsız etmiyorlar! Kuşkusuz, bunun Philippe'in yeni bir darbesi olabileceğini gözden uzak tutmamalıyız... bu, üçüncü dereceye kabul edilmediğinden dolayı kudurganlığının son bir izi olabilir! ...

Çok eski bir hikâye! Belki de biri olayımızın öyküsünü bininci kez kaleme almak üzeredir ve çalışmalarının, gizlerimiz hakkındaki bilgi eksikliği nedeniyle şimdi bizlere bu tehditlere malolduğu yazıcının kafasında fikirler birbirine karışmıştır: bizi iki kez yakamazlar! - Bunu söyledikten sonra Büyük Efendi maşrapanın kulpunu tuttu ve şunları ekledi:

- Ben..., uyumakta olan bedenlere ruhlar üfleme!... burada bir bedenle karşılaşan kim var?...

Birdenbire, bir ibrik tutan bir gencin eli Büyük Efendi'nin maşrapasını ağzına kadar doldurdu ve daha sonra karşısındaki Kardeş şövalyenin bardağını doldurdu: genç kolunu çekti ve şövalyenin arkasındaki diğer çocukların arasındaki yerine geçti. Bütün çocukların en küçüğü gibi görünüyordu ve gözlerini yere dikmişti. Büyük Efendi gencin çizgilerinin saflığına ve gövdesinin inceliğine çarpıldı.

- Bize kim hizmet etti? - diye sordu Kardeş Lahire de Champsceaux'ya.

- Sire de Beauséant, efendim, teyzesi, ünlübağışçımız Jean de Saint-Vit'in yeğeni Palençay sahibesinin onu sevgiyle yetiştirdikten sonra bize emanet ettiği soylu öksüz delikanlı.

- Görünümü bizi neşelendirdi, Kardeş Lahire! Aklı başında mıdır?

- Çekingendir ama yüreklidir ve göğüs göğüse savaşlarda çok ustadır.

- Ne diyorsunuz, Kardeş şövalye! Yalnızca şövalye hizmetinde olabilecek bir yaşta değil mi?

- ...üç mızrak kırarsanız, diye devam etti Kardeş Lahire, size dördüncü bir mızrağı çaktırmadan verir ve kırk kez bunu kırmak için boşuna uğraşırsınız. Ve iki savaş atını çatlatmak

zorunda kalırsanız, hemen yardımınıza koşar ve kendinizi bir anda onun atının eyerinde bulabilirsiniz. Tarikatımızın yaşam boyu sadakat yeminini ederse, onu size veririm!

- Çok teşekkürler! İkinize içiyorum!

Bardaklarındaki içkiyi bitirdikleri anda, Gözetmen ile Yargıç arasında oturan ulu kişilerden biri ayağa kalktı: Büyük Efendi bu görkemli yemeğe davetli olan Saint-Vit Baş Şövalye'sini varlığından o ana kadar haberdar olmamıştı. İşte Baş Şövalye sapsarı bir yüzle kafasını sallarken masayı terketti ve salonun ters yönüne gitti: ve orada kayboldu. Büyük Efendi şimdi neden daha rahat soluk alıyordu? Kendisine bir uçurum gibi açılan bu soluktan nefret ediyordu: bu durum ne zamandan beri idi? Bir şeyin ikisini de değiştirdiği zamandan beri böyleydiler.

Hep aynı olan bir genç eli yeniden Büyük Efendi'nin masrapasını doldurdu. Elin ince uzun parmaklarında bir elmas parlıyordu. Genç oğlan, Büyük Efendi'nin ve yeni baş papazın karşısında oturan Kardeş Lahire'in arkasında duruyordu; ve masanın ucunda Gözetmen ve Yargıç arasında Baş Şövalye oturuyordu... Konum aynıydı: Ogier yeniden büyükleri olan diğer soylu delikanlıların arasına girdi. Büyük Efendi hemen gencin çizgilerinin duruluğunu ve gövdesinin inceliğini görmeye gitti; önceden Lahire'e şu soruyu sormaya hazırlandı: "Bize kim hizmet etti?..."

Ama bir ebediyet soylu delikanlının elmas suyunda yansıyor ve bu ebediyet Büyük Efendi'nin ebediyetini kesiyor: işte bu anda, dünyada hiç yaşamamış olmak Büyük Efendi için asıl durummuş gibi konuştu.

Büyük Efendi durdu ve masrapayı ağzına götürdü ama onu içmeden masaya koydu:

- Aramızdan kim bir bedenle karşılaştı? ... Yalnızca duman olduğumuz burada ne kadar zaman bekleyeceğiz? ... Ve İki Sicilya'nın kralı burada ne yapmaya geliyor? Bizden nefret eden o, bizdebarnak aramaya mı geliyor? Belki de, davamızdan sonra, birdenbire ona sempatik görünmeye başladık. Uzun zamandan beri çevrimleri uyarmıyorum: ve onu farketsem ve tanısam bile Tanrı cezasını versin ki ondan konukseverliğimi esirgemedim!... Ve zaten, -diye fısıldadı yeni baş papazın kulağına, - Philippe itine konukseverliğimi göstermeseydim... belki de... bana kızacaktı... ama onun doyasına dönmesine, duvarların ve halıların arasından öfkeyle üflemesine izin verdim... - ve sesini yükselterek: - Belki de onu soluyoruz! - Bu sırada en yakın konuklarına bakarak:

- Hiç kuşku yok, bir soluğu diğer soluktan ayırmak şöyle dursun, birleşen birçok soluk çok fazla rüzgâr yapıyor ve bu durumda onları ayırdetmek ve aralarından birini ona bir boşluk vererek yoğunlaştırmak istiyoruz, bu da kendi soluğunu tutmadan yapılamayacak bir şeydir, ilk çıkan soluk her zaman diğerlerinden ayırdedilmek istenen soluk olmuyor ve daha sonra kendini bulup bulamamaktan tamamen emin olunamıyor! Ama... bir karıncayıyen!... Bir karıncayıyen?? Gençler, size soruyorum, ahırlarımızda atlarımızdan ve develerimizden başka tür hayvan var mı? Ogier! ne diyorsun? Ogier, yanıt ver!

Ama Ogier kaybolmuştu.

- Ne! - dedi Büyük Efendi, - Ogier iznimiz olmadan sıvışıyor! - Ve, kendinde olmadan ayağa kalktı: - Ogier! - diye haykırdı ve sesi yüksek tavanlarda yankılandı ve salonun ortasında bulunan karşıdaki masaya doğru koşarak: - Ama onu neden izlemiyorsunuz, Kardeş Gauvin! - Ve bunu söyledikten sonra, soylu delikanlıların yöneticisini sakalından yakaladı.

- Kimden sözettiğimi çok iyi biliyorsun, Kardeş! Ogier... - dedi titrek bir sesle, - ondört yaşında bile değil!

Ve havadaki eliyle çocuğun boyunu gösteriyordu. -... ve en küçüğünüzün bu şüpheli yerlerde gezmesine izin veriyorsunuz!

Kardeş Gauvin, Büyük Efendi'nin çılgınlıkları üzerine büyük yemekhanenin dört bir tarafından koşan ve yöneticinin çevresinde toplanan elli adet genci boşuna gösteriyordu.

- Hepsi burada Büyük Efendimiz - dedi Gauvain, gözleri yuvalarından fırlamıştı, - elli, bir kişi eksik değil, Ogier benim emrimde değil, - ve çocuklara döndü ve onlar da hep bir ağızdan haykırdılar: - Ogier bizden değildir!

Bununla birlikte, yeni günah çıkartıcı Kardeş Damiens onları izliyordu; hala Ogier'yi görmediğini düşünüyor ve Büyük Efendi'nin sıkıntısını anlamıyordu; ama sevecenlikle birbirlerine karışan, birbirlerinin omuzuna çıkan çocukları görmek; kolları ve bacaklarıyla yaptıkları bu şekiller; siyah ve sarı saçlarının bu parıldayan dalgalanmaları; bu çatılan kaşlar veya bu yumuşak, yaramaz, şaşkın ve avutucu gözler; bu yarı açık veya ılık çalan karnızı ağızlar; bu alkışlayan veya parmakları takırdayan eller; veya kalçalarda çözülen bu yumruklar ve bu dirsek darbeleri, tepinirken, gevezelik ederken birden susan çocuklar, kimi kez ciddi, kimi kez laübalı olan duruşlar, - bunları düşünürken kendi kendine şöyle dedi: *İşte Trônes ve Dominations!*

- Ogier bizden değil! - diye bir kez daha bağırdı genç çocuklar; daha sonra neşeli topluluk salonun her tarafına dağıldı ve herbiri kendi işiyle ilgilenmeye başladı.

Soluk soluğa kalan Büyük Efendi Kardeş Gauvain'ın yardımıyla ulu kişilerin masasına yeniden oturdu; bu kişiler onun sarardığını gördüler:

- Ah Tanrım! Bundan kuşkulanmalıyım! - diyerek kendini oturduğu yere bıraktı.

Bir adın hecelerini nüfuz edilemeyen özlerinden ayırmak için boşuna üflerken bu heceleri oluşturmakla meşguldü: hecelerin eklemlenmesi düzensiz olarak kaldı.

Bazılarının kendisiyle yakıldığı sofra arkadaşlarıyla birlikte yakılmasının yıldönümünü kutladığı bu salonda, keşfi yaşadığı dönemdeki yüzlerle sınırlıydı; ama kendisinden sonraki bir dönemde ortaya çıkan ve ancak kalesinin dışındaki gezintiler sayesinde farkına vardığı bu ad, bir yakarmaya mı adanmıştı? Kendinde ilk adlandırmayı püskürtmek ve geri çevirmek için, bu adlandırmayı ancak çağrısına sessiz kalan genç oğlanın orada olmayan yüzüyle kavıyordu.

Burada, bu uzun masaların bir ucundan ötekine, herkes birbirini tanıyordu ve sanki yüzyıllar önce meydana gelen olay şimdi olmak zorundaymış gibi içtenlikle konuşuyorlardı; aynı zamanda kendisi de Beauséant'ı tanıımıyormuş gibi kabul edilmişti; ama her beklentiye karşın, onu büyük çılgınlıklarla istemişti ve Ogier'nin kayboluşu üzerinde ne kadar çok durduysa, o kadar çok şaşkınlık uyandırmıştı; bununla birlikte, Ogier tam zamanında içmek için masrapasını doldurmaya gelecek miydi? Ama Lahire hiç konuşmuyor, Baş Sövalye heyecanından kaygılanmıyor ve soylu delikanlıların yönetici Gauvin ve çocuklar topluluğu Beauséant'ı tanıdıklarını kabul etmiyorlardı. Böyle bir davranış için bir neden vardı ve bu neden de geçmişe aitti. Oysa, bilmeden bir talimata aykırı davranmış gibi, Büyük Efendi kaybolanın dönüşünü kendisi için karanlık kalan bir işlemle sahiplendi. Kendi yakılışını kutluyor muydu, yoksa bunu önceden haber mi veriyordu? Hiç kimsenin varlığından kuşkulandığı Ogier'nin kayboluşu yeni bir olay olarak ilan edilirse veya aksine manastır alışkanlıkları Kardeş şövalyelerin küçük bir bilgisizliği ortaya çıkarmalarını gerektiriyorsa, anında ayırdedilemez hale geliyordu.

Birdenbire baltalı mızraktan üç darbe duyuldu: bunun üzerine susuldu. Konuklar bakışlarını giriş kapısına yönelterek ayağa kalktılar; ama Büyük Efendi'nin karşısında ayakta duran şövalyeler, salonun dibinde ulu kişilerin uzun masasına doğru giden gruba sırtlarını çevirdiler: birkaç kişiyle birlikte kral içeri girdi; herkese oturmaları için işaret etti; kimse kıpırdamadı. Temple giysisi giyen Philippe, basit bir Kardeş şövalye gibi Büyük Efendi'nin önünde eğildi; oturduğu yerden kalkmayan Jacques de Molay, krala hiç bakmadı.

- Teşekkürler, - dedi Philippe, - konukseverliğinize teşekkürler Büyük Efendi. Ayaktakımının akli başına getirildi, üzülmekle geri dönüyoruz: bu kutsal ev beden ve ruh olarak varlığımıza sağlam bir siper sağladı! Buradaki yemeğin masrafını üzerimize alıyoruz. Gerisi için Kardeşler arasında paylaşacağız. Ürün vergisi için haber vereceğiz. Ve gelinimizin cenaze töreni için sizi bekliyoruz, Büyük Efendi. - Ve onun omuzuna vurarak:

- Sire Jacques, sağlığınıza!

Kral Büyük Efendi'nin masrapasını tadını çıkara çıkara içti. Büyük Efendi, sabit gözleriyle, kral veda ederken, ne ayağa kalktı, ne de kafasını çevirdi.

Sire Jacques de Molay Kardeşleriyle birlikte yakılmasının yıldönümünü kutlamak için sofraya oturduğu her defa aynı olay tekrarlanıyordu. Kralın gelişi anma yemeğinin ayrılmaz bir parçasıydı: ama Philippe'in konuşmaları ve davranışları tekrar ettiği ölçüde, bu yemeğin törensel patavatsızlığı onları daha fazla kabalaştırıyordu; Büyük Efendi onların gelişini gözetlediği sürece, tarihsel incinişine teslim oluyordu ve Philippe'in davranışlarını ve konuşmalarını yemeğin törenselliği dışına çıkarırken incinişiyle donup kalıyordu. Ama, Sire Jacques kendi davranışıyla kendisini de dışta tutmuyor muydu?

Görünürde Philippe'in sözlerine kulaklarını tıkayan Büyük Efendi, gerçekte, olayın tekrarlandığı her defa, kralın ona yeniden söyleyeceği şeyi dikkatle dinliyordu: ebediyetten ebediyete bunlar hep aynı kışkırtmalardı: "Bu yemeğin masraflarını biz karşılıyoruz!", "Sizi gelinimizin cenaze törenine bekliyoruz", "Sağlığına, Sire Jacques!" Ama - bu her zaman veya ilk kez olsa da - sire Jacques de Molay hınçla taşlaşmış olarak kalırken - Philippe kulağına şunları fısıldıyordu:

- Sonunda beni ikinci dereceye kabul etmeyi düşündün mü? Bu mutsuz günde senin için yaktırdığım odun yığını ebediyen yansın! Sapkınlığın ebediyen sürecektir! Masumiyetine yapılan yanlışlığın meyvesi buradadır! Hakarete uğramayan bir masumiyet nedir? Baphomet ağırlığınca altın eder!

Bu üç heceyi duyar duymaz, Sire Jacques'ın ağzından bir inilti halinde çıkan belleği buharlaştı ve tarihsel incinişi kral tarafından emildi. Kendi hakaretiyle ağırlaşan Philippe Büyük Efendi'nin önünde dizlerinin üzerine yığıldı. Aynı anda Büyük Efendi hafifliğine yeniden kavuştu ve krala doğru eğildi:

- O halde neyin var, Kardeş Philippe? Odun yığınının üzerindeki inkârımı inkâr edeli uzun zaman geçti! Özgürce inandığımı ileri sürdüğüm şey yanlıştı ve sorgulama altında inanmadan itiraf ettiğim şeyin burada doğru olduğunu görüyorum! Orada beni yakmakta haksızdın ve burada o zaman beni yaktığın için haklısın! Ayaa kalk!

- Yeteri kadar haklıyım! Beni sınavdan geçir!

Bunun üzerine, Büyük Efendi'nin bir işaretiyle, krala elleri arasında tutması için geniş bir leğen verildi.

Bir ses çınladı:

- Kardeşimiz Philippe, Büyük Efendi'ye ne veriyorsun?

- Başımı! - diye yanıtladı kral.

- Bizimle birlikte yemek içmek yerine neden bir kez daha ölmek istiyorsun? Yalnızca bir kez ölüyor, Kardeşler arasında yemek içmek hiç bitmiyor!

- Temple'ı yıktım!

- Tanrı yardımcın olsun, Kardeş Philippe! Başka ne istiyorsun?

- Temple'ı yeniden inşa etmek!

- Neye yarar?

- Canlılar arasında ölü taklidi yapmak için!

Bu sözlerden sonra, salonunun dibinden baştan aşağı siyahlara bürünmüş biri görüldü; kara bir bulutun içinden yıldırımın parlaması gibi, örtülerin arasından parıldayan bir kılıcı sallayan beyaz ve ince bir el çıktı; bir darbeyle kişi Philippe'in kafasını kesti ve kafa leğenin içine düştü. Kafası kesilen kral bu kafayı Büyük Efendi'ye sundu. Kesilmesine rağmen kafa konuşuyordu:

- İşte verdiğim sözün güvencesi: Temple'ı yeniden inşa edeceğim.

O sırada Büyük Efendi kesilen başı leğenden aldı, ona barış öpücüğü verdi ve onu diğer Kardeşlere iletti ve kralın başı elden ele uzun masaları dolaştı; sonunda, baş örtülü kişinin ellerine geri döndü. Bu kişi başı saçlarından tutarak yemekhanenin ortasına geldi, onu seyircilere sundu ve haç işaretine uygun olarak onu kaldırdı ve indirdi ve soldan sağa götürdü. Aslında konuklar işaretliyorlardı. Aynı kişi daha sonra kralın kafasını örtüsünün altına gizledi ve hareketsiz beklemeye başladı.

Büyük Efendi'nin ayaklarının dibinde, hala diz çökmüş bir halde olan başsız kral öne doğru yere yığıldı. Yargıç küçük çanını çaldı. Bir ses yankılandı:

- Philippe Kardeş, bedenine gereksinimin var mı?

- Kardeşler, - diye yanıt verdi, örtülerin altındaki kesik baş,
- hiç kimse nerede olduğumu açıklamazın! Kimse beni rahatsız
etmesin: bedenim bile!

Arada, hacılardan, tüccarlardan ve gezginlerden oluşan kalabalığın yiyip içip eğlendiği yemekhanenin diğer ucunda, halk törenin son olaylarını farkettiler ve işte büyük öfkeye kapılan meslekler ve diğer kuruluşlar onları Tarikat'ın ulu kişilerinin masasından ayıran boşluğu doldurdular; ve yerde yatan kralı işaret ederek:

- Kalpazanı bize verin! - diye bağırdılar.

Ama daha önceden başka bir masadan gelen bir Yahudi grubu koştu ve yerde sürünerek kralın gövdesinin çevresinde, ağlayıp sızlamaya, göğüslerine vurmaya başladılar ve kralın gövdesini ayağa kaldırmaya çalıştılar. Meslekler araya giriyorlar ve tehdit ederek bağıyorlardı.

- Philippe Kardeş, bize başını güvence olarak verdiğin gibi, gövdeni Yahudilere veriyor musun? - diye yeniden sordu aynı ses.

- Gövdemden bir parça bile alamazlar! - diye yanıtladı, örtünün altındaki kesik baş. - Gövdemi Seine'e atın!

Ama elli soylu delikanlı, Yargıç'ın öfkeli çanına dikkat etmeden, koro halinde bağırmağa başladılar:

- Philippe Kardeş, ayağa kalk! Başın nerede gizlendiğini bize göster! Haydi, ara!

Birdenbire Philippe'in gövdesi ayağa kalktı ve bunun üzerine herkes geri çekildi. Kollarını ileri doğru uzattı ve kendini dengeleyerek el yordamıyla Büyük Efendi'nin masasında Sire Jacques'ın ellerini aramaya başladı.

- Büyük Efendi, ellerini benim ellerime dokunarak kirletme!
- diye bağırdı örtülerin altındaki baş.

Başsız kral masadan uzaklaştı, geri döndü ve kollarını uzatarak salonun ortasına doğru kararsız yürüyüşünü sürdürdü. Ama örtülü kişiye sırtını dönmeye hazırlandığı için, Yahudiler onu tutmayı akıllarından geçirdiler ve onu yönlendirmek istediler: karşıdaki zanaatçılar ve tüccarlar bağınıyorlardı ve buna rağmen yaklaşmaya cesaret edemedikleri başsız kral onları büyülüyordu. O sırada, bağırانların tarafına yavaşça gelen kral hızlı bir hareketle belinden bir kırbaç çıkardı ve öfkeyle onu sağa sola şaklattı. Herkes geri çekildi; ve onu izlemeye başladı; kralın yanlış yola sapmasına gayret edildi. Başsız kral durdu, kırbacını fırlattı ve bir kesenin ağzını açarak elleriyle paraları fırlattı.

- Ey Büyük Efendi beni böyle davranışlarda bulunmaya zorlama! Sana yalvarıyorum, çirkef kuyusunu aç! - diye bağırdı örtünün altındaki baş. Beni bedenime dönmekten koru!

Beden yürüyüşünü sürdürdü: örtülü kişiye üç adım mesafede, ellerini uzatırken ayağının altındaki döşeme açıldı: kral kaydı ve çukurun içinde kayboldu.

- Kalpazan nereye gitti? - diye bağırdı zanaatçılar.

- Yahudiler onu yeniden satmak için sakladılar - diye yanıt verdi tüccarlar.

- Yahudilere ölüm!

Uğursuz döşemeyi öpen Yahudilerin üzerine karmakarışık bir şekilde saldırıldı; ve herkes kralın arkasından dengelerini yitirerek çukura düştüler.

Masalarda gürültü patırtı en son derecesindeydi: şövalye Kardeşler utanmazca güle güle, korku içindeki Kardeş Damians'ın gözünde kendi sınırlarını kaybettiler; Tarikatın Gözetmeni rahatsız

olarak Büyük Efendi'ye döndü: ama bu uygunsuz gülüşmeye kulaklarını tıkayan Sire Jacques gözlerini uzun örtülü kişiye dikmişti. Yargıç sürekli çanını çalıyordu ve daha sonra kılıcının topuzcuğuyla masaya vurmaya başladı.

O sırada yeniden oluşan sessizlik içinde, ayakta hareketsiz duran kişi bir hareketle kendini gösterdi: Philippe'i baştan ayaklarına eksiksiz görmekten dolayı yalnızca Kardeş Damiens şaşkınlıktan donmuştu. Sövalye Kardeşler kollarını kavuşturdular. Yeniden çevresi soylu kişilerle dolan kral konuştu:

- Ey Büyük Efendi ve siz saygıdeğer Kardeşler, herkes bu törenin adetlerini burada kendine göre uygulamakta serbesttir. Tekrar tarihsel olayların kötü büyüsunü ortadan kaldırıyor mu? ... Evet! Bir kez daha ayaktakımının aklı başına getirildi! Bir kez daha üzüntüyle geri dönüyoruz! Bir kez daha aldatmak için aldatma var, Kardeşlerim! O halde gelecek yıla kadar bir kez daha bu edepsiz soluğu soluyun!...

Kral kahkahayı basarken, yüzü yarı karanlığın içinde kayboldu; ama boğulan gülüşü Büyük Efendi'nin unutuşunu rahatsız etti.

- Yakılmanın yıldönümünü artık kutlamamaya, alçaklığımı anmamaya söz vermemiş miydin? Ama bunu kime söz vermiştin?

Bu sözler henüz sessizliğe gömülmüştü ki, salonun diğer ucundan uğultular yükseldi. Hacıların ve gezginlerin yemek yediği girişte, birdenbire onların eşiklerde yığıldığı görüldü. Muhafız grubu bu kalabalığı dağıttığı ve bir sıra oluşturduğu sırada, bir zincirle yönlendirdiği çok kıllı bir canavarın üzerinde oturan Ogier yavaş yavaş masaların ortasına ilerledi; döşemelere sürünen uzun boyunlu küçük kafası uzun tınaklı ayakları olan devasa gövdesiyle zıt bir görünüm oluşturan hayvanı mümkün olduğu kadar yakından incelemek için her konuk onu her adımda durduruyordu; ve Gauvin'in elli soylu delikanlısı hayvanın kalkık kuyruğunun uzun kıllarını çekerken onun zahmetli yürüyüşünü engelliyorlardı. O sırada canavar, büyük çılgınlarla geri çekilen muzip çocuklara kuyruğuyla vuruyordu. Bununla birlikte, şövalye Kardeşler gencin binek hayvanından olduğu kadar görünümünden de şaşkına dönmüşlerdi. Siyah ve beyaz şeritli ipek giysisinin içine sıkışmış bir halde saçları omuzlarına dökülen genç, uzun kirpikli göz kapaklarını kapatırken diri yüzünü öne doğru eğdi; tatmin olmuş bir gülümseyişle aralanan kırmızı dudakları, parlak yanakları resim gibiydiler: gövdesinden çıkan tuhaf bir koku hayvanın ağır kokusuna karşıyordu; eldivenlerini çıkardığı ve ince elleriyle hayvanı okşadığı sırada ulu kişilerin masasına ulaşmıştı; esnek bedeninin bir

hareketiyle yere sıçradı ve Büyük Efendi şaşkınlık içinde Ogier'yi karşısında buldu. Genç diz çöktü, sonra ayağa kalktı ve az bir süre önce kesilen bir görüşmeye devam etmek istediğini söyledi:

- Tuhaf bir kapris! Karıncaları kabul etmiyor.

- Nereden geliyorsun? - diye kekeledi Sire Jacques; karıncayiyenin kuşku uyandırıcı varlığına şaşırmaktan çok, bu tatlı sesi duymaktan heyecanlanan Büyük Efendi sevincini çok meşgul görünerek gizlemesi gerekiyordu:

- Bu hayvanı nerede buldun? - Ve o sırada kendini toparlayarak: - bize haber vermeden onu buraya kim getirdi? Ama bu durumda... - ve pencereden dışarıya şöyle bir baktı, - hep bekliyorlar... artık hiçbir şey görmüyorum! O halde bu gerçek mi? ... Kardeşlerim, mecliste toplanıyor muyuz?

- Bütün Kardeşleriniz bu yeri savunmaya hazır oldukları bir zamanda, dedi Tarikat Gözetmeni, meclisi toplamak konumunuzu kuşkulu duruma sokmak demektir. - Ve bütün ulu kişiler bir mırıldanmayla bu sözleri onayladılar.

- Konumum mu?... Son nefesini vermiş bir soluğu bilgilendirdiğim andan itibaren, onun kendi keyfine göre buraya girip çıkmasına izin veriyorum: onu ne kovuyorum, ne de bir rehin gibi tutuyorum. Ama bu şekilde konukseverlik kurallarına saygı gösteriyorsam, gelecekteki veya geçmişteki bir ruhun hala esinlendiği hayvani davranışlardan da sorumlu muyum? Aynı şekilde ufuktaki şu bronz dağın görünümünün veya iğrenç bir şekilde büyüyen şu ağacın ölçsüzlüğünün kabahati bana mı yüklenecek? Yalnız başına eğlenmek isteyen bir Trönes ve Dominations'un ruh halinin hareketlerine karşı ne yapabilirim? Benzerleri, bizim onlar üzerinde etkimiz olamayacağını bilmeleri gibi, onun üzerinde etkili olamayacaklarını bilmektedirler. Bunun için bize bu kalenin yapılış amacını değiştirtirecekler midir, yoksa

bizi başka bir kaleye göndermek için burayı terketmeye zorlayacaklar mıdır? Bizi tehdit ettikleri saldırı bir stil şartına bağlanıyor. Burada oturduğumuz uzun zamanlardan beri, alt ve üst çevreler yetkilerini aşmadan birbirlerini hoş görmüşler gibi görünüyor. Böyle bir ortaklığın duvarlarımıza çarpması ve yargı yetkimizi sorun haline getirmesi için, bölgelerin ekonomisinde bilmem hangi bozulmanın meydana geldiğini düşünmek gerekir.

Büyük Efendi, bunları söyledikten sonra, bakışlarını önce memelinin ve daha sonra Ogier'nin üzerinde gezdirdi. Ogier özellikle Büyük Efendi'nin boynundaki zincirin ucunda sallanan çarpmıha dikkatlice baktı ve daha sonra ihtiyaçla göz göze geldi.

O sırada birdenbire:

- Onu tarıkata girmek isteyen biri gibi kabul edelim ve o da bize gerçek karakterini gösterebilir. Bu dua yerinde otururken bazı şövalye Kardeşler çevremizde bir daire yapsınlar. Sen, Ogier, onu sorgularken konuşumuzu eşikte koruyacaksın.

- Onu çarpmıha tükürme sınavına tabi tutacak mıyız? - diye sordular bazıları.

- Kim tam olarak bu tükürme sınavını anlamıştır? - diye karşılık verdi Tarikat Gözetmeni.

- Eğer bu Hohenstaufen'se bu sınavdan iyi niyetle geçecek mi? - diye itiraz etti Yargıç.

- Bu durumda, bu imansız için geçerli hiçbir sınav olmayacaktır, - diye yanıtladı Büyük Efendi. - Sınavın anlamı görünürde iğrenç bir hareketi yapma zorunluluğunu kendi rızasıyla çakıştırmaktır. Çünkü maddi olarak kurtuluşumuzun aleti üzerine tükürmek neyi göstermektedir? Kurtulmayı reddettiğimizi! Oysa, bilerek tükürmek için sınavdan yararlanan kişi kayboluşta rahatlamayı ummaktadır. Buna karşılık, beden ve ruh olarak kurtulmayı uman kişi, aynı zamanda bütün gücüyle tannısal tutkunun

lütuflarına inanmaktadır. Eğer bu şiddetli kurtulma arzusunun rağmen, Kurtancı'nın üzerine tükürmek zorunda kalırsa ve kendi isteğiyle bilerek tüküren kişiden ayırdedilmemeyi kabul ederse, Kurtancı ile birlikte acı çeker ve bu üçlü boyutta olur: çarşıdaki insanlığı içinde kendi Oğul'unu inkâr ettiği zaman Baba'yla birlikte; bu şekilde inkâr edilen insanlığı içinde Oğul'la; Baba'nın ondan çekip aldığı Ruh'la birlikte acı çeker. Ama Ruh, her ikisinin de Ruhu değil midir? Ruh, kendini inkâr etmekten dolayı acı çekmedi mi?...

- Şaka yapmadan, Şu hayvani biçim içine yuvarlanan bir insan ruhuna böyle bir kurnaz tuzak nasıl kurulur? - diye araya girmekten kendini alamadı yeni Baş Papaz. Kendine hile yapmadan hileyi farkedebilir mi? Dirilmeyi reddederken kabul etmesini mi istiyorsunuz?

- Dirilme mi? - diye tekrar etti Büyük Efendi ve bunu söylerken Kardeş Damiens'in zayıf sırtını parmağıyla dürttü. - Dirilme! Burada bizi ilgilendiren bir şey değil bu! Ama bedenden yoksun bir solugun, şu üzüntü verici biçime kadar taklit edebileceği her şeyi bilmek bizi ilgilendiriyor: gözlenimizin önünde mutluluk mu yoksa bir ruh onu sahiplendiğine göre hala hayvani olan bir zevk mi oluşacak? Bize giriş için başvuran, Sicilyalı Frederic'se tükürürken çok rahat olacaktır; eğer yalnızca bir memeliyse daha da rahat olacaktır! O halde gerçek bir eyleyeni böyle bir durumdan nasıl ayırdedebiliriz? Bilinmez bir türün bir memelisi haline gelen Frederic'in ebedi cezalarda daha kötü bir durumda olacağını söyleyebilir miyiz? Ya da ruhu bu biçim altında daha az mı hata yapacaktır ve bütün alçakgönüllülüğüyle, Kutsal İmparatorluğun imparatoru olmaktan çok yalnızca bir karıncayıyen olmakla evrensel iyiliğe katkıda mı bulunacaktır? Meğer ki, insani biçimi içinde bir karıncayıyen ruhu taşımamış olsun... O halde bir başka eyleyenin varolduğu sonucuna varmak için herhangi bir keyifsizlik işaretini görmeyi umalım!

Bunu söyledikten sonra, Büyük Efendi, yanında ulu kişiler ve Baş Papaz olduğu halde kilisenin basamaklarına oturdular. Yemekhaneye arkalarını dönen on kişilik bir şövalye grubu olayı halktan gizlemek için Ogier'nin ve hayvanının çevresini sardılar.

Karıncayiyen kilisenin içine girer gibi yaptı ve Ogier'nin serbest bıraktığı zinciri çekti. Tarikat Gözetmeni hayvanın yolunu kesti. Ama Büyük Efendi:

- Onun hakkı değil mi? Bırakın geçsin. - Sonra:

- Ne istiyorsun?

Aynı anda, karıncayiyen küçük kafasını kaldırdı ve ayaklarının olağanüstü uzun tınaklarının izin verdiği ölçüde Büyük Efendi'nin önünde kendini öne ve arkaya atmaya çalıştı. Alçakgönüllü merhamet isteğinin bu çabaları karşısında heyecanlanmaktan çok eğlenen Sire Jacques, genç hizmetliye bağırdı: - Onu önceden iyice eğittin mi? - ve hayvana doğru eğilerek:

- Ne arıyorsun?

Burada hiç kimsenin yanıtının "ebedi yaşam" olduğundan kuşku duymadığı bu soru karşısında karıncayiyenin hangi davranışıyla yanıtını ifade edeceği merakla beklenirken, - dört ayağının üzerinde kendini dengede tutamayan karıncayiyen, uzun yüzünü döşemelerde gezdirirken ve uzun tüylü kuyruğunu bir bayrak gibi kaldırırken, keşdi çevresinde dönmeye başladı; ve Büyük Efendi zincirinde taşıdığı çarmıhı çıkarıp hayvanın döndüğü yerin ortasına koyuncaya kadar karıncayiyen artık hiç durmayacakmış gibi görünüyordu.

Karıncayiyenin yavaş bir şekilde üç kez çizdiği daireler onu yerde duran çarmıha yaklaştırdı; burnuyla dokunduğu her defa: - Bunu tanıyor musun? - diye soruyordu Büyük Efendi. Hayvan, bu soruyu anlasa veya anlamasa da, dilini uzatıyordu ve Kurtancı'nın

imgesini salyasıyla yapış yapış yaparak uzun tınaklı pençesiyle geriye atıyordu. Bu aynı dairesel yürüyüş hayvanı kilisenin kapı eşiğine kadar uzaklaştırmıştı: burada zincirini Ogier'nin çevresinde sürükleyen karıncayiyen eski yerine geldi ve aynı dönüşü izleyen yere eğik yüzü çarmıhı yeniden buldu; onu diliyle ıslattı ve daha sonra fırlattı - ve sonu gelmeyen dönüşlerine yeniden başladığı sırada, alt sınıf halkın bazı geciken hacılarının eğlendikleri yemekhane köşesinde, aralarından içkili biri avazı çıktığı kadar bağırdı: *Kikkiriki!* Aynı anda kocaman bedeni arkadaki iki ayağı üzerinde ayakta olan karıncayiyen ön ayaklarını kaldırarak vurdu ve tınaklarıyla boşluğu deldi, küçük kafasını salladı ve kendini çarmıhın üzerine bıraktı; ve bütün kütlesi kendi kendine yuvarlanırken, yüzünü örterken, kafasını uzun tınaklarının altına sakladı.

- Sire Jacques, - dedi Tarikat Gözetmeni - maskaralığı bitirmek için bu kaba saba adamlar gerekti!

- Horozun kendiliğinden veya bir ayyaşın bağirtisiyle ötnesinin burada pek önemi yok! - diye yanıtladı Büyük Efendi.

- Horoz ötüşünün tükürme sınavına gerekli olduğunu biliyordum! - dedi yeni Baş Papaz.

- Bunun nedeni, sizin hiç tükürmemiş olmanız! - diye karşılık verdi bir şövalye.

- Yolu üzerine herhangi bir sert, büyük veya küçük yenilmeyen bir nesneyi, örneğin şu hançeri koyalım, aynı şekilde tükürecektir! - dedi Gözetmen.

- Ama kesin olarak bunu daha önce düşünmediniz! bu fikir aklınıza şimdi geliyor! Hayvan çarmıhın çevresinde dönüyordu, herhangi bir nesnenin değil!

- Şu iğrenç adamın bağirtisinden ürküp ayağa kalktı! - diye ısrar etti Gözetmen ve yatan karıncayiyene doğru eğildi ama kulağını

bulamayınca kendisi de bağırmaya başladı : - Kikikiriki! Kikikiriki!

Ama karıncayıyen konumu değiştirmeyip, devasa kuyruğunu kaldırmakla yetindi ve onu kıllı sırtına katlayarak kuyruğunun uzun kıllarını yaydı ve davranışından kuşkulandırılmasından doğabilecek hakaretten korunmaya çalışıyor gibi göründü.

- Yaptığı işten ezilip ezilmediğine bakın! - diye ısrar etti Büyük Efendi. - Bu görünümü gözardı edemem: en azından ifade ettiği şeye dikkat edin! Çünkü aslında, - bizim durumumuz olan ve oradan bütün bunların ortaya çıktığı ayrımsızlık durumu dışında - iki şeyden biri söz konusudur: ya karıncayıyen kendini suçlu hissediyor, bu durumda hakettiği cezayı vermemekle biz de onun kadar suçlu olacağız! Ya da o bir yalancıdır! Her iki durumda da bu karıncayıyen epeyce bilgilenmiş!

- Ama o halde, - dedi Gözetmen, - bu kahpe de tam zamanında eğlendiğine göre suçlu olacaktır!

- Hala gize inanıyor musunuz, Kardeşim? Burada kimi konuk ettiğimden hiç emin olamayacak mıyım? Ama bu işi bitirmek gerekiyor!

Ve karıncayıyene dönerek:

- Pişmanlığın bizi duygulandırdı! Görünüşüne rağmen, sen akılla donatılmış bir varlıksın. İşte bu nedenle, seni, resmini fırlatıp attığın ve şimdi kendinde sakladığın kişi adına bize gerçeği anlatmaya çağırıyorum: isteyerek veya bilmediğim bir yazgı nedeniyle bu şekilde bir canavar bedenine bürünen sen, eski düşmanımız Frederic Hohenstaufen'misin?

Karıncayıyen yavaşça gevşedi, açıldı ve küçük kafasını Büyük Efendi'ye doğru çevirdi ve birdenbire devasa gövdesinin uzun tüylerini hareket ettiren bir titremeye sarsıldı.

- O da gülüyor, - dedi Ogier, - bu da onun gülme biçimi

O ana kadar sessiz olan genç hizmetlinin bu ani müdahalesi şaşkın bakışların ona çevrilmesine neden oldu. Hayvanı keşfedenin ve onu yemekhaneye getirenin o olduğu unutulmuş muydu? Simdi, hayvanın davranışını açıklamaya çalışıyordu.

- Aslında, dedi Yargıç, bizim Sire Ogier'yi sorgulamamız gerekirdi.

İşte bu tam da ne pahasına olursa olsun Büyük Efendi'nin bertaraf etmek istediği şeydi; zaten karıncayiyende ısrar etmeyi sürdürdü.

- Eğer beni duyuyorsan, iki Sicilya'nın kralı olan imparator Frederic olup olmadığını söyle.

O sırada, bunun genç oğlanın, hayvanın dar ve uzun ağzından geçen sesi olup olmadığı bilinmeden, karıncayiyen şunları fısıldadı:

- Sen söylüyorsun, ben kralım.

Büyük Efendi'nin dışındaki herkes genç oğlana dönmüştü, çünkü bu sözleri söylediği doğrulanamasa bile, en azından bu sözleri telkin etmiş olması onlara muhtemel görünüyordu, - Büyük Efendi titredi ve yine de:

- Ogier, sonunda susacak mısın? Kardeşlerim, - dedi şövalyelere, - Beauséant'ın ağzını hiç açmamasına dikkat edin!- Ve karıncayiyene dönerek:

- Güçlerin kendilerine Deccal Frederic'i teslim etmeye beni mecbur ettiklerini biliyor musun?

- Frederic benim adım, - diye devam etti karıncayiyen. Genç oğlanın sesini bir daha kullanmıştı. Ama bu kişi, senin zannettiğin kişi değildir!

Ogier kendi sesiyle bir ses bile üretmeden, bu sesin canavarın ağzından bu kadar net çınlaması anlaşılamıyordu. Ve

Tarikat Gözetmeni sabırsızlanmasına rağmen: ve oğlanın vantrilok olduğundan kuşkulanarak kulağını oğlanın karnına dayamaya hazırlanıyordu ki, Büyük Efendi kendisinin bu kanıtlamadan bağışık olduğunu düşündü ve Ogier'ye yanına oturması için işaret etti. Soylu genç uzun saçlarını sallayarak, gülümseyen ve zafer kazanan bir havayla Büyük Efendi'nin yanına oturdu ve kilisenin ikinci basamağına dirseğini dayarak, şakağını Sire Jacques'ın dizine dayadı. Büyük Efendi elini oğlanın saçlarında gezdirirken Lahire'in bakışlarını Ogier üzerine sabitlediğini görünce, sorgulamasını sürdürdü:

- Bana bütün içtenliğine yanıt ver: Frederic Hohenstaufen, yani istedikleri sözde Deccal olmadığına göre, bunlar da artık Trônes ve Dominations değiller: rahat ol, seni hiçbir şekilde teslim etmeyeceğim ve krallığına göz dikerlerse, senin için savaşacağım!

- Krallığımın hiçbir şekilde bu dünyayla ilgisi yoktur; eğer öyle olsaydı, dünyanın bütün karıncayiyenleri benim yanımda savaşmak için gelirlerdi! Ama ben karıncayiyenlerin kralı değilim!

- Saygısızlık etme! Kuşkusuz, bizim kurtuluşumuz için konuşan Kişi'ye karşı yaptığın saygısızlıklarının bedelini ödemek için bizim karşımızda bu haldesin!

- Ben yolum, gerçeğim ve yaşamım!

- Bir kez daha, saygısızlık etme, Frederic!

- Ben Deccal'ım! ve İsa'nın söylediği her şeyi, Deccal da aynı zamanda söylemiştir! Sözler hiçbir açıdan birbirlerinden farklı değiller! Sonuçları çıkarıldıktan sonra onları birbirlerinden ayırmak olanaksızdır!

- Senin sözlerinden hangi sonuçlar çıkmaktadır? Eğer sen Deccal'san, seçilenlerin kayboluşu için bir mucize yap! Burada bildiğim kadarıyla hiç mucize yok.

- Bildiğin yok mu??... Ey Büyük Efendi! kalenden kovulmak istemiyorsan, beni teslim edeceksin! Çünkü şunu sana tekrar ediyorum: ben yolum, gerçeğim ve yaşamım!

- Onurum üzerine yemin ederim ki, sen konuğumuz ve Kardeşimiz olarak kalacaksın! Ve seni Deccal olduğun düşüncesinden kurtaracağız! Kaleyi kuşatanlara gelince, onları gözümü kırpmadan bekleyeceğim!

- Sana niçin kaleyi kuşattıklarını, niçin iademi istediklerini söyleyenlerin Trônes ve Dominations olduklarından hiç şüphe etme!

- Neden? Seni bir gün buğday tarlalarını görünce şunları söylemekle suçluyorlar: Tanrılar burada büyüsünler!

- Sana getirdikleri sözler bunlar değildi, ey Büyük Efendi, tarihsel belleğin seni aldatıyor! Ben daha iyisini söyledim! Haydi, anımsa!

- O halde daha kötü ne söyledin?

Karıncayiyenin, Ogier'nin kendi gülüş tarzı diye yorumladığı titremesi yeniden başladı ama bu tahminin hiç de faydasız olmadığını iyice kanıtlamak için, artık genç oğlanın çocuksu sesini değil de boğuk bir sesin gürlemelerini yankılatı:

- Bir tanrı kendini tek tanrı ilan ettiği zaman, bütün diğer tanrılar çılgınca gülmekten öldüler!

- Alay mı ediyorsun? - diye birdenbire öfkeli şekilde bağırdı Büyük Efendi. - Hemen bu görünümünü terket, alçak büyücü!

Karıncayiyen küçük kafasını kaldırdı ve onu yana doğru eğerek:

- Büyücü mü? sen de benim kadar büyücüsün!

Ve Ogier'nin elini yalamaya başladı.

Diğer şövalye Kardeşler küçük dua yerinin kapısına doğru üşüştiler; yalnızca sorulan soruları duyuyorlardı, hiç kimse yanıtları sözcüğü sözcüğüne anlamıyordu ve ancak yeni sorulara göre keşfediyorlardı. Hiç kimse Büyük Efendi'nin Ogier'yle eğlendiğini söyleyemezdi. Ama bir süreden beri genç oğlanın davranışını izleyen şövalyeler grubunun çok başka bir izlenimi vardı: Ogier görünür bir şekilde görüşmeyi sessizce izliyordu ve şövalyeler, karıncayiyenin onun çocuksu sesini kullanması için aynı ruhun ikisinde de dolaşması gerektiğine emin olmuşlardı.

- Ahbap çavuş gibi birbirine bağlanan bu delikanlıyla bu tüylü canavar kimdi? - diye kendi aralarında soruyorlardı. - Nasıl da bu korkunç dile katlanıyor ve bu tiksindirici temastan rahatsız olmuyor! Bu bizi kuşatanların kurduğu bir tuzak olmasındı? Bakınız, Sire Jacques sapsarı ve ter içinde! Ve Kardeş Damiens hareketsiz ve sessiz duruyor! - Ve şövalyeler gizlice Temple'ın bu yeni günah çıkaran papazına tedirgin bakışlar fırlatıyorlardı: Kardeş Damiens, gözleri yarı kapalı olarak duygularını hiç göstermiyordu çünkü ölü gibi görünen bütün bu apaçık yüzler ve bu çın çın öten ağızlardaki bu ölü sözleri onu sersemletiriyordu. O sırada gözlerini şövalyelerin en hareketlisi olan Kardeş Lahire'e çevirdi.

Karıncayiyen Ogier'nin elini yalamayı sürdürüyordu ve genç oğlan da buna izin veriyordu: boş bakışlarıyla tuhaf bir uyuşukluğun içinde donmuş gibi görünüyordu.

- Elini çek! - diye bağırdı Büyük Efendi. Ama genç artık hareket etmiyordu.

Birdenbire, sabırsız Kardeş Lahire öne doğru eğildi: dizlerinin üzerne çöktü. İşte ısıtılı bir bulutla örtülü olan genç oğlan herkesin gözü önünde bir bakirenin çınlıçplak bedeniyle ortaya çıktı ama şaşırtıcı olan, penisini dimdik olarak koruyabilmiş olmasıydı. Büyük Efendi geriye sıçradı: göz kamaştırıcı yaratık

karıncayiyenin sunduğu saygıları kabul etti. Gürleyen bir ses şu sözleri bağırdı: *Bütün sevgimi onun içine yerleştirdim!* Bütün şövalyeler eğildiler; tek bir çığılık yükseldi : “*Gloria in excelsis Baphometo!*” O sırada - ama çok uzaklarda - horoz kırlarda öttü: aynı anda, ışık gürültü patırtıyla söndü.

Ogier ayağa kalktı ve kollarının ve bacaklarının titrediğini hissetti: ondan ne isteniyordu? Genç oğlan hepsinin kararmış gözleriyle, kendisine uzanan elleriyle ürkmüş bir halde görünce, dehşete kapıldı: korku karın ağrısına neden olmuştu ve Yargıç'ın kırbacını hakedecek bir bağırsak bozukluğundan kuşkulanıyordu.

Çünkü aslında, yüzyıllardan beri, anma töreni sırasında kalenin ulu kişileri arasında kimi kez biri, kimi kez bir diğeri tarafından hazır olduğu kadar gizli olan bir arzunun nesnesi olarak, arzunun hala belirsiz olduğu ve bu yaştaki doğal belirsizliğin bazen kendisinininki kadar aldatıcı bir fizyonomiye neden olduğu bir yaşta, bir anmadan diğere, bir ebediyetten başka bir ebediyete geçerek kendisi için bu arzudan zevkini alan ilk kişiydi. Bu zevk şu veya bu Kardeş soluğun kollarından çıkıp, "Teresa"yla ilişkisi olan Büyük Efendi'nin soluğuna geçme pahasına oluşmuştu.

Azize hakkında ne bilebilirdi? Canlandırdığı bu gencin cesedinin organına yerleşen azize, güçleri göksel erki ne kadar çok ortaya çıkarırsa, oğlanın coşkusu o kadar çok artıyordu. Ogier'nin bedenini çocukluk ve gençlik arasında tutan ve onun erişkinlik dönemine geçmesine engel olan, bakirelik güçleriydi. Bakire de kendi yaşam akımıydı ve savurgan menisinin çoğalmasındı ve kendi kendine yeten bu gövdenin erken gelişmişliğini süreklileştirmişti. Böylece Ogier, bir azizenin edebinin kendi kötülüklerini büyüttüğünü ve bu kadar pahalıya malolan bir ruhun merhametinin onu kendini adamaya ittiğini bilmeden, kendi çekiciliğinin tadını çıkarıyordu.

Bu kalenin sınırları içinde gezinen konukları karşılamakla yükümlü Büyük Efendi, kendini ‘‘Frederic’’ olarak tanıtan karıncayıyen görünümündeki varlığı da konuk etmişti. Hayvanı genel yerlerde ortaya çıkaran ip cambazları onu kaleye getirince, Ogier bütün saflığıyla hayvanı onlardan satın almıştı ve onu bir ahıra yerleştirdikten sonra, ona uygun yiyecek bulma kaygısına düşerek ve komşu bir ormanda olduğu bilinen dişi karıncayıyenleri anımsayarak, konuğunu oraya götürmekte gecikmedi. Ama orada karıncayıyen aniden genç oğlana gerçekte olduğu şekliyle göründü : bunun üzerine Ogier bayıldı.

Ve Ogier düşünde kapısı örölmüş dua yerinin tavanında sallanan kendi cesedini gördü - ve en yumuşak duyguları hissetti, çünkü çevresinde dönerken parlıtlı bir güzellik hareket ediyordu ve bu güzellik çıplak cesedi örten uzun örtüler yayıyordu. O sırada karıncayıyen biçiminin sakladığı kişi insani yüzüyle göründü ve dört ayağının üzerinde yürümeyi sürdürerek, parlıtlı güzelliği sorguladı:

- Tanrı aşkına, bu küflenmiş yerlerde ne yapıyorsun?

- Ey Tanrı'yı hor gören kişi, ne haline geldiğini gör! O'na karşı bu kadar büyük yetenekleri kötüye kullanan senin için, ben, onun hizmetkârı olarak yalnızca gururlu bir istenç oldum! İşte bu aynı gurur beni üst çevrelerden çıkarıyor ve benim için değerli olan ruhlara bağlı kalıyorum! Bu kaleye gelişlerini gözetliyorum: bir kez daha onları başıboşluktan kurtarmak istiyorum ve onlara yaklaşmak için de bu çocuğun bedenini almaktan başka çarem yok.

- Bu nasıl olabiliyor? - dedi, karıncayıyenin gizlediği kişi - amaç kadar araç da beni şaşırtıyor!

- Ey, tek başına Deccal'ın saltanatını elde etmek isteyen bilinçli çılgın! Aşkın onun oturduğu iğrenç yerleri yücelttiğini bil! - dedi genç oğlanı gösterirken.

Bunun üzerine Deccal Frederic olarak adlandırılan varlık konuştu:

- Eşsiz güzellikte bir çocuk: çizgilerinin soyluluğu onu trajik bir yazgıya sürüklüyor. Ama bu oğlanın ayrı ruhunu kendinden geçişlerinize emecek noktaya kadar dogmayı ihlal etmiş olabilir misiniz? Bu oğlanın ruhu nerededir? Ruhü seçilmiş veya lanetlenmiş olsa, kendi bedeni ona dönmeyecek mi? Kendi bedenini sizinkiyle mi değiştirdi? O çocuk bir azizenin bedeni içinde mi dirilecek? Ya da doğuşundan beri, ikinci bir yaşamda ıslah olmak ve bazı yeni suçlar işlemekten önce bu yaşı masumiyeti içinde ölmek zorunda olan yaşlı bir hergelenin ruhunu almış olabilir mi? Daha sonra sizin ruhunuzun mizacı içine taşkınlığını akıtmak için gelmiş olabilir mi? Ve birkaç yüzyıl sonra, benim ruhumun kötülüğünü arttırmaya ve bilgiç ağırlığıyla benim yükümü hafifletmeye mi gelecek?

- Ey Frederigo! Burada yüzlerimizi oluşturma'nın neye malolduğunu biliyoruz ve eğer hala değişmezsek, olduğumuz şeyin bedelini ödemeyi hiçbir zaman bitiremeyiz! Bu ölü doğan meninin içinde hiçbir şeyden daha az olan ben, O'nun beni hala tanımak istediğini farzettığımızda, O'nun beni tanıdığı haliyle Hizmetkâr olarak kalırım! Ama, ayakta yürüyerek yarattığı insan görünümünü reddetmek O'nun lütfuna hakaret etmek değil midir? Boşuna karıncayiyen taklidi yapıyorsun, ebediyete kadar Frederic olarak kalacaksın!

-Haydi canım! aynı zamanda şu veya bu karıncayiyenin ben'inin güvencesi bir tanrı olacak mı? Ve burada bile ondan kurtulamam! Gelecekte karınca şeklinde mi zırhlanaacağım? Ve karıncaları karıncayiyenin iştahından kurtaracak bir karınca tanrısı olacak mı? Bu tanrının da şunu demesini mi bekleyeceğiz: karıncayiyen yalnızca karınca yiyerek beslenmiyor mu?... Zaten bu anatomi içinde senin bu çocuksu organın içinde olduğundan daha rahatım, ey otoriter hanımefendi!

Bu şekilde hiç bitmeyecek bir tartışmaya tutuşmuşlardı ki çan çaldı.

- Şunu bil ki, - dedi parlak güzellik, - buradaki durumun oradaki durumundan daha zor olacaktır, seni kimse anlamayacaktır! Seni sorgulayacaklar ama hayvanları da sorguluyorlar, onlara yanıt vermezsen sana işkence yapacaklar, çünkü hayvanların suskunluğunu da yorumluyorlar ve çılgınlıklarından sonuçlar çıkaracaklar ve kendini savunamayacaksın bile! Sana bu çocuğun sesini vereceğim: o ses benim ve dilini oynatan benim!

- Hayır! ey cömert ruh! Kendimi hiçbir şekilde savunmak istemiyorum! Çünkü yeniden konuşmam gerekirse, tek başına bunları karıncayiyene yüklemek zorunda kalsak bile telaffuz etmeye cesaret edemeyeceğin korkunç şeyleri tekrar edeceğim!

- Haydi, düşünceni aynen aktaracağım: merhamet kendi çıkarlarını bilmez! Ama mahkum edilen her şey, ortaya çıkacaktır ve ortaya çıkan her şey ışıktır!

- *Ama ışığı karanlık olan kişi için ne büyük karanlık!* diyerek sırttan adam dört ayak üzerinde yürümekten vazgeçmiyordu. O anda karıncayiyenin biçimi onu bütünüyle kapladı ve son sözlerini ancak ısıklık çalar gibi söylerken uzun ve yapışkan diliyle parlak güzelliğe saldırıyordu ve isteğine uygun olarak Ogier'nin örtüsünü kaldırdı: şehvetli ihtişamı ortaya çıktığı anda Ogier kendi cesedinin ipte sallandığını gördü ve yuvalarından çıkan gözlerini açtı; o kadar büyük bir güçle bağdı ki sıçrayarak uyandı.

Oysa, düşünde karşılıklı söylenen sözlerin hiç biri belleğinde kalmadan, kendini odasındaki yatağında bulmaktan dolayı şaşırmamıştı. O sırada çan ikinci kez çaldı ve yıkanan ve kokular sürünen Ogier işinin gerektirdiği şölen hazırlıkları için koştu. Yemeğin başında kuşatıcıların uyarısını alan Sire Jacques'ın sıkıntısına tanık oldu. Ama yatırılan bedelden sonra kalenin kar gibi eriyen yatırımları ve askeri birliklerin hareketleri Ogier'nin o

kadar çok alışkın olduğu olaylardı ki, bu olaya pek önem vermedi. “Deccal Frederic” in anlaşılmasız iade talebi söz konusu olunca, öncelikle masalardaki tartışmalar sırasında bunun Temple’da kullanılan şu sayısız “şifreler” den biri olduğunu düşündü. Ama ağzdan ağıza yayılan söylentiye uygun olarak, - Büyük Efendi’nin onu sorgulamasından önce - bu adın kalede saklandığı söylenen tuhaf bir memeli hayvana atfedildiğini anladığı andan itibaren, seyisler tarafından bu ender hayvanın aniden bulunmasının kuşatmacıların iftiralarna sahte bir haklılık kazandırması korkusu ve bugün bu acayip uyarının batıl itikatlı bu topluluğa yayılması durumunda, kalede angarya iş yapan çok sayıdaki kişinin isyanına yolaçması korkusu, bütün bunlar Ogier’nin hayvanı aramasına neden olmuştu. Gerçekte davranışlarını kimin yönlendirdiğinin bilincine hiç varmadan, içindeki gizemli güç onu sağ duyardan yoksun bırakmayıp, sadece onu hareket ettirmekle yetindiği sürece, canavarın soylu konukları eğlendireceğini ve aynı anda Büyük Efendi’ye güven vereceğini düşünüyordu: eğer gerçekten şaka, sözde Frederic olan varlığı teslim etme noktasına kadar ileri götürülürse, Ogier bunun yasını tutacaktı ve Temple’ın hazırlıksız kurtarıcısı bu unutulmaz günün kahramanı olacaktı. Tırnakların ucuna kadar gururlu olan hayvan güzel çocuğun burada alışkın olunan kahramanlıklardan farklı bir tür kahramanlığı yapmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Daha sonra, “Frederic” in Büyük Efendi tarafından sorgulanması ona tam bir şaklabanlık olarak görünmüştü. Ve hatta sorgulamayı biraz uzun bularak, korkunç ruhların içinde bulunduğunu ve onun sesinden yararlandıklarını bilmeden uyuklamıştı.

Şövalyeler anlamım bilmedikleri bir törenin son evresine kendilerini adamamışlarsa veya burada daha önce ölmedikleri farzedildiğinde çılgınlığı hazırlayan hareketlere özenmemişlerse, Kardeş Damiens hiçbir şey görmemiş demektir. Ama bir direğin arkasına gizlenerek genç oğlanı daha dikkatlice izlerken, kendi

kendine bu genç oğlanın, yatay durumdan dikliğini hiç kaybetmeden dikey duruma gelecek kadar rolünü öğrenip öğrenmediğini ya da eller yana açılmış bir durumda hareketsiz kalması için görünmeyen bir gücün onu bu duruşa getirip getirmediğini soruyordu: genç oğlan uyanıp şaşkın bakışlarını çevresinde gezdirdiği sırada, birden Kardeş Damiens'in üzerinde durdurdu. Baş Papaz'ın da aklını kaybettiğini düşünmesi için genç oğlanın ona bir kirpik hareketiyle bakması yeterli olmuştu: kalın bir örtü içinden yırtıldı: ister Ogier ona ait olsun, ister o Ogier'ye ait olsun, - hiçbir uslamalara, çağların derinliklerinde, oğlanın gözleri içinden onu isteyen güce direnemezdi.

Aslında Teresa, oğlanın gözleriyle, azizenin eliyle yazılmış birkaç sözcüğün mutsuzluğunun direngen zevkine adanmış bu ruh içinde daha önce farketmediği şeyi gözlemliyordu. Yüzyıllar boyunca sırasıyla içine karıştığı ruhlarla paylaştığı özelemler, kavgalar, uzlaşmalar, kıskançlıklar ve kaygılar içinde defalarca patlayan bir ruhtan geriye yalnızca nedenini yitirmiş bir arzusun kısır titreşimi kalmıştı. Ya bu titreşim şikâyetini ebediyetten ebediyete yansıtacaktı, ya da Teresa, nedeni bir kez daha ilk yoğunluğuna kavuşturarak, onu sonsuza kadar oğlandan ayırırken kendini kendinden ayıracak, onun gözünde hala kavranılamaz olan bir hareketle arzuyu nedenin içine gömecekti.

Böylece, içinde hareket ettiği oğlanın göğsünde, azize kendine ayırdığı son deneyime katlanmıştı. Bu deneyim, Kutsal Tarikat'ın gizini saklayarak, kendisi de Ogier haline dönüşmüş halde, solukları kendi aralarında değişime uğratan yasaya uymak zorundaydı, - tek başına sapık ruhları emerken, dağılma anlarında onlarla birleşme sözü verdiği, son nefeslerini yeni veren bu ruh çiftine emin bir yol açacaktı; ve onları kendi sapkınlıklarından kurtarıırken ve onların arzularına kendini hakaret edilme yoluyla sunarken, onları tüketilen hakareten bağışık hale getiriyordu. Kendi hareketlerini, ele geçirdiği bu genç beden hareketleriyle karşılaştırabilirdi farzedilse de ... buna rağmen o beden, azizenin

orada olduğu sürece ona karşı ona bıraktığı bu kavgayı destekleyebilir miydi?...

Ortaya çıktığı görünümünden kaygılanmaktan çok uzakta, hepsinin anlaşılmaz bir adla onu yardıma çağırıklarını duyunca, bu çığlığın ölümünün işareti olduğuna inandı: karabasanının son görünümü yeniden belirdi: gerçekten onu asacaklardı! Ve önceden oldukça yavaş olmasına rağmen hayvanına binmeye hazırlandı; ama, onu bitkinlik içinde donup kalan şövalyeler arasında bakışlarıyla boşuna aradığı sırada, memeli hayvanın yerine şimdi tasma taşıyan ve dört ayağının üzerinde yürüyen çıplak bir adamı farketti; yere doğru eğik olan geniş alnı, gür kaşlarıyla ateş püsküren gözlerine doğru iniyordu ve dudakları, yerleri süpüren devasa bıyıklarıyla altında kayboluyordu: ama artık serbestçe dönemediğinden, ucunun onu eşikte aniden beliren resme bağladığı zincirinin ona izin verdiği ölçüde gidiyor ve geliyordu.

Bu Ogier 'nin karışıklığını sona erdirdi: çünkü ona doğru ilerlerken, delikli tulumu içinde ısı ısı olan ve bir eliyle çıplak insanın zincirini tutan, diğeriyle de bir teraziye kaldıran Valentine de Saint-Vit görüldü: saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu ve göğüsleri para halkalarını ortaya çıkarıyordu: yüzü ciddiydi, dudakları ve yumuşak parmaklarının tırnakları boyanmıştı; ve bir kefesi yukarı çıkan ve diğeri kefesi görünmeyen bir ağırlığın etkisiyle aşağı inen teraziye kaldırırken, genç oğlana şunları söyledi:

- Ey Teresa, isteyerek gittiğin sürgünün yolaçtığı küreler dengesizliğine bak! Trônes ve Dominations adına tinler alanındaki yerine dön, seçilmişlerin sayısını tamamlamak için gel ve yeğenimin ruhuna bedenini ve yüzünü teslim et! İşte: hayvan taklidi yapan ve dönüşünün seni alt çevrelere hapsettiği bu büyücüden seni kurtanıyorum!

Ama Kardeş Damiens'in içinde, dehşete düşen biri bu şekilde konuşan kişiyi tanıyordu: az önce kime bağlandığını

bilmiyordu- çünkü bu, azizenin tavassutlarıyla onu repliği olarak yaratırken son varoluşuna arkadaş olarak kendine bağladığı kişinin sesiydi - bununla birlikte onun alay ederek gösteriyor görüldüğü tanrısal adaletin simgeleriyle ortaya çıkmaya cesaret etmesi için bu ruha ne yaptığını biliyordu.

Oysa, henüz son nefesini veren soluklar beri tarafta birbirlerinin ne kadar çok suç ortağı olsalar da, oluşturdukları çift birbirlerinden ayrılmıştı: havanın hareketlerine göre bu yerlere dağılan bu iki soluktan her biri kendi niyetini içeren bir eyleyen benzerini arıyordu. Ve aslında son nefesini vererek saf niyet haline gelen her soluk aynı anda o niyetin nedenini unutuyordu; eskiden son nefesini veren bir soluk o nedeni ele geçirmeye geldiğinde, bu neden unutanın yaşadığı şeyi anımsıyordu: kendi nedeninden yoksun kalan her soluk diğer soluğun niyetinin nedeni haline geliyordu: biri geleceğe, diğeri geçmişe yansıtıyordu. Şaşırtıcı şey! Her ikisi de ölümden sonraki durumlarından kaygı duymuyorlardı: ve Teresa onlara bu yanılsamayı bırakmıştı. Böylece uzaktaki Kardeş Damiens birdenbire kendi tamamlanmış zamanında zamanını tamamlamış gelecekteki bir varoluşun tanığını görmüştü. Böylece Valentine de Saint-Vit eski kurbanının korkularından etkilenerek, direğin arkasından olayı gözetleyen Kardeş Damiens'in içinde şimdi sessiz olan kişinin sapkın arkadaşı olan kişinin niyetini gölgesiyle ele geçirmişti.

Buna rağmen, Teresa'yı bu şekilde teşvik ettiği zaman, yüzü ve sesi ölen gencin bedenini tahrik etmişti. İşgal ettiği gencin organlarının titremeleri içinde, azize bu ikili isteğin hilesini keşfetmişti: gencin içinde Teresa'nın ruhu değişmez olarak kalırken, Ogier'de son anlarının işkenceleri ve sarsıntıları uyanıyorlardı; erken sönen hisleri içinde incinen zevkinin nesnesi yeniden ateşleniyordu: Valentine de Saint-Vit - böylece Trônes ve Dominations'un bu görevlisini kandırıyordu - şu uyarıyı ileri sürerek sahte teşvikinin üzerini kendi yazgısıyla örtüyordu: "Yeğenimin ruhuna bedenini teslim et!"

Ogier bu şaşırtıcı sözlerin anlamını kavrayamıyordu: kendi içindeki azize bu sözleri duymak için ne kadar çok ayaklanıyorsa, öfkesini ebedileşen genç oğlanın organları içine o kadar çok akıtıyordu: azize onu ne kadar çok sallarsa, Valentine de Saint-Vit'in onu baştan çıkarışı o kadar çok güçlü oluyordu; bu büyüleyici görüntü karşısında geri çekildi; gözlerini kapadı; ama, azizenin ruhu onu tedirginliği içinde yeniden ele geçirerek, gencin dilini hareket ettirdi:

- Bu durumda, ey yaşamımın vazgeçilen yaşamı, kendimi seçilmişler içinde anımsamam sana mı aittir? Kandırma konusunda eşsiz olan sen, dönüşüm gerçekleşiyormuş gibi göster, sayıyı tamamla ve ruhların içinde benim yerimi alarak alkışlardan yararlan! Haydi, bu hizmeti bana ver! Bende hangi dengeyi kurabilirsin? Bu teraziyi at! Mutsuz kadın! Bu farları sil ve bu genç oğlanın bedenini daha fazla rahatsız etme ve bozmaya çalışma: onu kurban etmen yeterlidir... O bedenin içinde bulunduğum sürece, bütün pislikleri kendi üzerime aldım...

Burada Valentine de Saint-Vit ciddiyetini koruyamayacakmış gibi görünüyordu: küstahça kahkahalar atarak, terazisini elinden bıraktı.

Genç oğlanın gözleri kapalı olarak bu sözleri sarfettiği sırada, - tanrısal adalet havasını veren kişi, Teresa'nın ruhunun söz dinlemez oğlanın içinde olduğunu hissederek, hareketlerini ve konuşmasını değiştirdi: ve elini oğlanın çenesinin altına kaydırarak yüzünü yukarı kaldırdı; bu temasla Ogier ürperdi ve gözlerini açtı; ama Valentine de-Saint-Vit güzel parmaklarını oğlanın ağzında tutarak ona sert bir bakış fırlattı:

- Ogier! Hangi akıl hastalığına yakalandın ki, Palençay hanımefendisini, teyzeni, vasini, koruyucunu saymıyorsun!? Esinli kişi ne yapıyorsun? Küstah! Bensiz ne hale gelirdin? Bir eşkiya! Ama buraya girdiğinden beri gerçekte ne oldun? Beauséant'ların utancı! Temple'ı fethetmek için menini kötüye kullanan sen!...

Bu sözleri söyler söylemez, bitkin halde olan şövalyelerin üzerinde bulunduğu döşemenin arasından Malvoisie 'nin gövdesi çıktı: ve uzattığı elin bir hareketiyle Valentine de Saint-Vit'in kalçaları arasındaki bazı ilmikleri temizleyerek utanmazlığını ortaya çıkardı: parlak kırmızı renkteki kibirli ejderha bu delikten dışarı fırladı.

Bu görüntü karşısında genç oğlan kararsız kaldı: çünkü, gerçekte, azize çocuksu organları içinde kalmakta direnmekle aylak meniyi ortaya çıkarıyordu: burada ne kendi coşkusunun canlandığı şeyi boğabilirdi, ne de çocuğun bu yolla körleştirdiği aklını ayakta tutabilirdi; hala onda sahte bir öfke uyandırabilmişti; duygusuz olan oğlan hançerini aradı ve kılıcını çekti; ve onu dalkavukça tehdit eden canavarın üzerine atladı: ama önceden kendi içindeki yaşam akımı öldürücü hareketini öncelemişti; kendi doyumсуuzluğu parmağıyla onu gösteriyordu; o sırada Malvoisie ejderhayı hançerledi ve kısa kılıcını gizlice alarak ejderhanın kafasını kesti.

Valentine de Saint-Vit o kadar güçlü bağırdı ki, sıçrayarak uyanan şövalye Kardeşler çılgılığının çevrimi içinde onunla birlikte buharlaştılar: bir kez daha Ogier kulaklarıyla bu uzun çılgılığın tadını çıkardı; bu çılgılığı bir kez daha duymakla, yaşam akımı yanılığыya düşüyordu; ve kendi içinde çınlayan bu çılgılıkla birlikte kendini yalnız hissederek, kendini bırakıyordu; ve tarif edilemez bir utanç göğsünü doldurduğu sırada boş uzaya yayıldı: işte direğin arkasında olan Kardeş Damiens kendine doğru kaydı: Kardeş Damiens, kendilerini belirsiz gölgeler olarak sunanları rahatsız etmek korkusuyla, o ana kadar yerinden kıpırdamaya cesaret edememişti

- Sizi bu şekilde mi görmek zorundaydım! - diye sonunda sorma cesaretini bulmuştum. Bir çift yastığı hafifçe kafamın altına koyduğum ve devasa yatağın kenarlarını özenle düzelttiğim sırada, çekip gitmesinden korktuğum geç oğlan bir bacağını iki karyola arasına uzatmış ve diğer bacağını ayağı kışının altında olacak şekilde kıvrımış bir halde pikenin ucuna oturmuştu. Yatağın ahşabına dirseğini dayamış, çenesini sağ elinin çukuruna yerleştirmiş, bileğinde bir bilezikle serbest kalan elinin parmaklarını kullanarak, siyah ve beyaz çizgili çoraplı kalçası üzerinde tespahiyle oynuyordu.

Yumuşak gözlerinin aynı bakışıyla, titreyen kanatlarıyla düz ve kısa burnuyla, gülümseyişinin parlak dişlerini ortaya çıkardığı çatlamış ağzıyla, gamzeli yanaklarıyla bütün bu yaramaz ifade bana karşı çok yersiz olarak söylediği sözlerle birlikte yüzüne yerleşiyordu. Rahibe olarak kalma konusundaki değişmez kararını ileri sürmekten daha iyi yapacağı şeylerin olduğunu bildiğimden, ısırmak istediğim bu eli gösterişle kaldırdığını görmek benim için çok büyük bir işkence olmuştu.

- Kardeş Damiens - Temple' da kalacağınız süre içinde böyle adlandırılacaksınız - Kardeş Damiens, Kardeş şövalyeler içinde alacağınız tavırlara gerekli olacak bilgileri size vermek üzere bu ilk gece emrinizde olacağım! Eğer önceden benimle karşılaştığınızı zannediyorsanız, bu karşılaşmanın ne zaman olduğunu söyler misiniz? - kişiliğimden sözetme veya yalnızca adımı söyleme hakkım olmadığı gibi bu karşılaşmayı da hiçbir şekilde bilmemem gerekiyor.

bu, büyük bir günahdır! Görevim çok mütevazî olarak, şövalyelerin dinlemekten dolayı size minnettar olacakları tez savunmanızdan sizi uzaklaştıracak her düşünceye karşı sizi korumakla sınırlıdır; ve Tanrı'nın yardımıyla, her kaygı verici konudan sizi uzakta tutmak ve bu kutsal evde rahatınızı bozacak her ürküntüyü görmek görevimdir!

Bana söylemeye önem verdiği şeyi çok abarttığını farkederek durdu ve daha sonra sesini azaltarak:

- Belki de kadınlar konukevine yerleşen sevimli eşinizden birdenbire ayrıldığınız ve akşam öpücüğü vermeye gelemediği için üzgünsünüz. Bundan sonra, yalnızca benim aracılığımla onunla iletişim kurabilirsiniz. Sizin bir sözünüzle, istediğiniz mesajı ona iletmek üzere uçacağım!

Yatağın ucundan zıpladı ve yatağının kenarına gelerek bana doğru güzel yüzünü uzattı. Sakıncımlı açıklamasını izleyen bu ilgi beni kuşkulandırdı: zayıflıklarından en büyüğü olan, Roberte'e bağımlılığa mı dikkati çekmek istiyordu? Burada da bana, çok uzaklarda kalan bir olayı anımsattı: evliliğimizden çok az sonra ve sonsuza kadar bu dünyayı terketmesinden çok az önce Roberte'le konuşmaya gelmişti ve kendisine göre duygularına yararlı olan saplantıyı elde ettiği için kendini kutlarken, gitme zamanı bana şu sözleri fısıldamıştı: "Roberte'in çıldırtıcı güzellikte gözleri var!"

Başımınla kadınlar konukevine ileteceğim hiçbir şey olmadığını işaret ettim. Ama bu işaretin farkına varmadan önce bileğini yakaladım ve onu kuvvetlice sıktım. Çabucak geri çekildi ve kendi yatağına geri döndüğünde konuştu:

- Eşlerini getiren konuklarımıza uyguladığımız bu ayırma tedbiri size ne kadar insanlık dışı görünürse görünsün, buna rağmen bu, bütün manastır evlerinde uygulanan bir kuraldır. Diğer taraftan, bir tarikatta, keşiş askerlerin bulunduğu bir yerde bulunduğunuzu

hesaba katın. Bildiğiniz gibi böyle yerlerde sefalet içindeki halkın üşüşmesine neden olan savaş, salgın, büyük afet gibi olağanüstü durumlar dışında her tür kadın varlığı tamamen arzulanmayan bir durumdur ve Trappe tarikatinde olduğundan daha da sert bir biçimde yasaklanmıştır! Tanrı'nın ancak soylu bir kadının, bir kuşkunun gölgesinin neden olduğu aşağılanmadan acı çekmesi hoşuna gider! - bununla birlikte, Büyük Efendi'nin şehit oluşunun yıldönümü nedeniyle aradaki bölmeyi açacağı güne kadar sevimli eşiniz alikonulacaktır!

Ve şaşkınlığıma tanıklık etme gücümü bulamadığım gibi, bu haberi bana iletirken üzerimde kurduğu egemenlikten de şaşkına dönmüştüm. Bu sırada yatağında yattığı halde ellerini ve dizlerini yastığının seviyesine kadar ilerletti:

- Yoruldunuz, manastır ayinine geç kalacağınız korkusuna kapılmadan uyumanız gerekir, ben sizin çalar saatinizim! Düşünüzde sınav heyeti tarafınızdan sorulacak soruları bildirebilirim. Bunu yapabilmem için jüri önünde düşünüzü yorumlamamanız gerekiyor, çünkü buradaki herkes daha şimdiden, kendinizin de bilmediği, kararnızın hangi yönde olacağının dışında, düşüncenizi biliyor.

Ve soluma ve sağıma, iki eliyle de bastırarak beni ağzıyla yönetiyordu:

- Sizin akşam öpücüğünüzü ona iletmediğim sürece uyuyamayacağınızı biliyorum - dedi, dişlerini zorlukla gevşetirken.
- Kum saatine bakın: bunu ters çevirdiğim zaman ateşler sönecektir!

Dudakları birkaç saniye süresince donup kaldılar ama altemedediğim bir güç beni tuttu. O sırada yanıma uzanarak, kimi kez kalçasını okşadı, kimi kez ince tespih tanelerini parmaklarının arasında yuvarladı:

- Onları size göre niyetler olarak duymadan önce bana söylediğiniz sözler sizi ilgilendirmediği için, şimdi bu yatakta eşinizden uzun zamandan beri ilk kez ayrı olarak, çeşitli uslamlamalara bölünmüş bir halde yatar hale geldiniz - ama bu yatış bir gün kendinizi bıraktığınız gündeki gibi oldu. O zaman olduğunuz kişiyi bizler aramızda bize düşen şey olarak koruduk, çünkü bundan sonra sizi diğer tarafta hareket ettiren sizin her birinizdeki en iyi payı gözetliyoruz. O halde bu en iyi pay nedir? Kardeş Daniens, bunu siz de benim gibi biliyorsunuz, Yaşam bunu Marthe'a gösterdi: Marie Yaşam. Jinlerken yalnızca en iyi payı seçmedi, aynı zamanda bu en iyi pay yoluyla Yaşamın içinde oldu. Marthe kendi payı için olduğu şeyi geliştirmek istiyordu: çalışarak, ekleyerek, çoğaltarak; ve bunu yaparken en iyi payı gözden kaçırıyordu: Yaşamı zorlayacağını zannediyordu. Yaşamın kendisinin dinlenmesinden başka hiçbir şeyi istemeden her zaman orada olduğuna katlanamıyor. Kuşkusuz, Marthe da en iyi paya sahipti, ama kendi hareketiyle bunun farkına varmak istediği için, farkında olamadığı ve yapılacak hiçbir şeyin olmadığı Yaşamı duyamaz hale geldi. Böylece herkes kısa varoluşu sırasında bir dinginlik anı buluyor. Bu anda, belki de çok önemsiz bir şeyle meşgul olduğundan, artık hiçbir şey istemiyor ve yarın kaygısı taşımıyor. Ama kim kırların zambağı olarak yaşamaya cesaret etmiştir? Kim büyük görkemiyle Süleyman'ı gölgede bıraktığına inanmıştır? O halde, henüz başlayan bu dinginliğe artık dayanamadığı bu dönemece varmıştır. Gerçekten bu çocukçaydı ve çok gülünçtü! Çoktan bundan utanç duymuştu! Ve sözde çağdaşları arasında faydasız bir yabancı olarak yaşamaktan korkmuştu. Çok erken veya çok geç, putlar döneminde değil de Deccal döneminde doğmak onun hatası mıydı? Çarmıha gerilen ve bütün ulusların ve bütün dönemlerin putları tüccarları zenginleştirirken, köle ticaretinden çok köleliğin kaldırılmasından sonra, sirk oyunları, gizler veya geniş ekran, trampa veya ücreti

ödenen izinler, rahvan atlar veya hayvanat bahçesi, zen veya böcek öldürücü püskürtücüler ticaretinden önce veya sonra, - 1264'de veya 1964'de - ona bir akıl oluşturmak gerekiyordu. Yenilendiğini zannetti, olgunlaştığını, daha çok bilinçlendiğini duymayı severdi ve altmış yaşında kendini yirmi veya otuz yaşında olduğundan daha hafif hissetti ve gömdüğü eski postlara gülümsedi, kurduğu aileyi gözlemlemekle gençleştğini zannetti ve zevk almak için bir yerlere gitti ve orada - korkunç! - karısına fahişelik yaptırdı. Çağının önünde gidiyordu! - diye devam etti derin bir iç geçirmeyle. Başlığının siyah ve beyaz tüyleri öfkeden titrerken, güzel parmaklarını sanki bir göz yaşını siler gibi uzun kirpiklerinde gezdirdi.

- Ama, diye devam etti, hala yalnızca faydasız bir yabancı varsa, bizim için olmadığını, bu yerlerin ona açık olduğunu bilmeyecektir, - eğer bir an için olduğu bu en iyi payı alıp onu Yaşam Ağacı'na bir dal olarak aşılamadıysak - kemiklerinin çürümeye başladığı zaman bile kendini hala canlı zannedecek noktaya kadar, kendinden kaçmaya, en iyi payının üzerine ağırlık yaptığı her defa kabul edilmemeye mahkum olarak yerlerimizden git gide daha çok uzaklaştığını bilemeyecektir.

Yüksek sesle dile getirdiği dinsel öğretiyi ezberlemiş olsun veya olmasın, aksine doğaçlama söylemiş olsun, bana göz ucuyla bakarken, herhangi bir karanlık doktrine anıştırmalarla karışmış bazı sofü densizlikleri bu konuşmanın içine sokmayı başarmıştı; - bana doğru akış ve örtünün altındaki en küçük hareketimle temasımdan kaçınma tarzı - hepsi, kişiliğinde tamamen eksik olan bir masumiyeti hiç gözönüne almayışına yolaçmıştı.

Yatağın dibine sıçradı ve elleri kalçalarında odanın dibine doğru yürüdü. Yandan yüzünün düzgün profili görünüyordu. Güzel gözlerini tavana dikmiş ve dudakları bir yanıt bekler gibi yarı açıktı. Kollarını kaldırıyor ve daha sonra bileziklerinin ve tespihinin

tanelerinin şingirtısı içinde onları indiriyordu; ve yürüyüşüne ara vererek, yalnızca ince uzun gövdesinin sırtını ve çoraplarla sıkı sıkıya sarılmış kalçalarını sunuyordu. Sözlerine yeniden başlaması için gereken zamanın geçtiğini tahmin ettiğim sırada, onu tespihini çeker bir halde diz çökmüş olarak keşfettiğim yarı karanlık yerde tamamen görünmemek için başlığını yere koymuştu. Ama hemen hemen aynı anda, meşalelerin titreşen ışığında hatları yeniden belirdi ve beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve geri dönmeyi kabul etmesiyle eğleniyormuş gibi, avuç içlerinin yatıştırıcı bir hareketiyle konuştu:

- Burada, bu yatakta şimdi bizim konuğumuzsunuz - ve ayakta dururken pikenin üzerinden gövdeme doğru dirseğini itiyordu - şu saptamayı yapabilir miyim: ancak yeni bir borç sözleşmesi yapan biri borcunu iyi anımsar. Bununla birlikte tezinizi savunup savunmamakta özgürsünüz: bu tez arzu ettiğiniz rütbelere gerekli değildir; bizler için bu yalnızca eğlencedir. Dirilmenin beklentisi içinde bedenlerinden ayrılan ruhların bulunduğu ayırimsızlık durumunu ister kanıtlamış, ister kanıtlamamış olun - bu durum bu tür sorunun sizin çağınızdaki insanlar için çok az önemi olmasından doğmaktadır - yalnızca geçici olarak ruhlarına bağlanan bedenleri ikna etme şansınız olmadığı gibi geçici olarak bedenlerinden ayrılan ruhlarla karşı karşıya gelmemenizden kaygı duyuyorum! - ve gözlerini o kadar dayanılmaz bir bakışla bana diktiki kafamı yastığın altına sokmak zorunda kaldım: - Bana inanın, ilgi yokluğu en azından orada olduğu kadar burada da eksiksizdir; bedeninden kaygı duyulmadan beden terk edilmiştir! Yüzyıllar önce ondördümü bile doldurmadan kendi bedenini terkeden ben, - eğer yalnızca bir komedinin küçük bir figüranı olmasaydım, sizinle bu şekilde konuşabileceğimi düşünebilir miydiniz? Çünkü iki şeyden biri doğrudur: ya buraya bir tiyatroya gelir gibi geldiniz ve bu durumda bu kadar ciddi bir konuyu böyle bir yerde tartışmanın değeri var mıdır? Ya da bedenlerinden ayrılmış ruhlar tarafından

anlaşılmak istediniz ama daha önce çözdükleri bir sorun onlar için hala ne anlama gelebilir: ortaya çıkmak, yokolmak ve yeniden ortaya çıkmak - bunun için bir bedene gereksinimim var mı? Ancak büyük bir güçlkle bedende gerçekleşen her şey çabucak tamamlanıyor. Burada istenmeden önce ondan yararlanılıyor, arzulandıktan önce ona sahip olunuyor! - dedi ve o sırada gözleri parlıyordu.

- Biraz önce bileklerimi sıktınız ve beni özde anlamadığınızı için elimi çekmek zorunda kaldım. En azından elle tutulur bir şeyi hissettiğinizi zannetseydiniz, buradaki varlığınız yer değiştirdi: Büyük Efendi'nin konukseverliğini kötüye kullanıyorsunuz! - Ve birden daha büyük bir canlılıkla: - Sizin tek bir düşünceniz var, eşinizin buraya gelmesi, değil mi? üçümüzün birlikte yatması; tez savunmanız benim yalnızca bir fahişe olduğumu bana kanıtlamanın bir yolu olacak.. Ey Kardeş Damiens, bunlar dinlenilmesinin ıstırap verdiği sözler! Yine de: canlılar arasında ölü taklidi yapmak; ama ölüler arasında canlı taklidi yapmak, öf!

O sırada öfkeyle kaşlarını çatı ve birdenbire yatıştı ama hala kızarak:

- Şimdi beni elleyin, size çok iştah verici ve bu kostüm içinde çok hoş görünen bu yanaklara, bu ellere, bu kalçalara sahip olmadığımı anlayın, çünkü bunların hepsi sadece rüzgârdır..

- Hayır, size dokunmayacağım! - dedim arzusun doruğuna ulaşmış olarak. - Çünkü, sizi gövde olarak hissettiğimde, bunu onaylarsam, kabul edilmeye uygun olmadığımı ilan edersiniz; aksine eğer dıştaki karanlıklara atılma korkusuyla yalan söylersem, bilincim bana ihanet edecektir! Ama eğer bilmediğim nedenle siz elle tutulabilir değilseniz ve ben de bunu bilirsem, dışarı atılma korkusuyla yalan söylediğimi ileri sürme olanağınızın olmayacağı konusunda hiçbir şey bana güven vermiyor, çünkü, algı eksikliğime karşın sizin yine de elle tutulur olmadığınızı çok mümkündür... En

kolayı size inanmaktır!

- Hiçbir şeye inanmıyorsunuz, saygıdeğer Kardeş! İşte şimdi yalan söylüyorsunuz! Bana neden bu kadar düzenbaz bir ruh veriliyor ve de bu durumda ne pahasına olursa olsun oluşacak şey nasıl öngörülecek! Etten ve kemikten olduğumu söyleyin: anında size itaat edeyim!

- Ah! - dedim, - eğer siz ne ruh ne de fahişe değilseniz, ikisinin arasında bir yaramaz için yer vardır!

- Ne yazık ki! Kardeş Damiens, beni böyle değerlendirerek iyi yapıyorsunuz! Bunu bir ebediyetten beri bekliyorum ama bir ebediyetten beri bunu söylemekle yetiniliyor!

Bu sözler üzerine, sakınlı davranışları bıraktım; ve ona sarılmak için kollarımı uzattım: o sırada karşı konulamaz bir uyumsuzluk içimi sardı.

Elini alnıma koymuştu ve başparmağı ve işaret parmağıyla göz kapaklarımı indirdi. O sırada parlak avuç içinden çok hoş bir küf kokusunu soludum. Gözlerimi yeniden açmadan, onu önümde çok daha net bir şekilde görüyordum: ince bileğindeki bilezik, kol ağzının kadifesi ve göz kapaklarıma dokunan ince parmaklarının arasından yüzünün yuvarlıklığını ve siyah ve beyaz tüylü başlığının altındaki sık saçlarını farkediyordum.

Eli alnımdayken bir an beklendi ve o da gözlerini kapadı ama bir gülümseyiş yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkarıyordu.

Ben artık hareket etmeyince, yatağı terketti, meşaleleri söndürdü ve gece kandilini yaktı. Daha sonra başlığını atarak hançeri kınından çıkardı ve kapının ahşabına onu çaktı. O sırada, tespihi belinden çıkararak onu boynuna ve bileklerine doladı, daha sonra iki yana açtığı elleriyle bir üçgen yapacak şekilde tespihi

sağa ve sola doğru gerdi; gergin kollarıyla bir çaba gösteriyor gibiydi ve birdenbire dimdik dsemeye düştü.

Srtst uzanır uzanmaz yavaş yavaş tavana kadar kaldırıldı ve bu yatay konumda yumuşak bir şekilde havada kalırken yatağa doğru düştü ve boynu ve bilekleri tespihle bağlı olarak hareketsiz kaldı.

PIERRE KLOSSOWSKI

baphomet

Klossowski'nin tarihi bir olaydan esinlenerek yazdığı bu ünlü romanı, Nietzsche'nin sonsuz dönüş kuramından yola çıkarak, bedenlerinden ayrılan ruhların soluk halinde varoluşlarını sürdürmelerini ve bu solukların içine girecekleri bedenleri arayışlarını anlatır. Ama önceden işlenen bir günah sonsuz dönüş içindeki solukların önüne hiç bitmeyen bir karabasan olarak çıkmaktadır. Bu günah nasıl yokolacaktır?

Romanın ortaya koyduğu temel metafiziksel sorun, ebedi varoluşu amaçlayan "ben" in bütünlüğünü ve sürekliliğini koruyup koruyamayacağı ve buna bağlı olarak "ben" in ahlaki sorumluluğunun ne olacağıdır. Bedenlerin işlediği günahların kefaretni hangi ruh ödeyecektir? Eğer sonsuz dönüş içinde değişim varsa, ahlaki bir sorumluluğu olan bir "ben" den söz etmek olanaksızdır. Eğer "ben" hep aynı kalıyorsa, işlediği bir günah onun peşini sonsuza kadar bırakmayacaktır.

ISBN 975-6931-05-1

9 789756 931059

